TÂNĂRUL

SHERLOCK HOLMES

LIPITOAREA ROȘIE

ANDREW LANE

TÂNĂRUL SHERLOCK HOLMES

LIPITOAREA ROŞIE

Traducere din limba engleză
Justina Bandol

LITERA®

Young Sherlock Holmes. Red Leech
Andrew Lane
Copyright © 2010 Andrew Lane
Prima ediţie publicată în Marea Britanie
de **Macmillan Children's Books**

Editura Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 90, 031 425 16 19, 0752 548 372;
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro

Tânărul Sherlock Holmes. Lipitoarea roşie
Andrew Lane

Copyright © 2013 Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Irina Ilie
Copertă: Andrei Gamarţ
Tehnoredactare şi prepress: Ana Cioclo

ISBN ePUB: 978-606-686-136-6
ISBN PDF: 978-606-686-137-3
ISBN Print: 978-606-8494-47-0

Dedic această carte celor trei profesori care, de-a lungul anilor, m-au învățat să scriu – Sylvia Clark, Eve Wilson și Iris Cannon –, precum și celor patru scriitori a căror operă a reprezentat pentru mine un manual practic de artă a scrierii – Stephen Gallagher, Tim Powers, Jonathan Carroll și David Morrell.

Mulțumirile mele lui: Marc și Cat Dimmock, pentru încurajări; Stela White, Michele Fry, Scott Fraser, A. Kinson, Chris Chalk, Susan Belcher, L.M. Cowan, L. Hay, Stuart Bentley, Mandy Nolan, D.J. Mann și tuturor celorlalți cititori care și-au făcut cunoscută opinia despre prima carte din seria Tânărul Sherlock Holmes pe site-ul Amazon exact în momentul când aveam nevoie să fiu convins că merită să scriu. Lui Dominic Kingston și lui Joanne Owen de la Macmillan, pentru atenția deosebită pe care mi-au acordat-o. Vă mulțumesc tuturor.

PROLOG

James Hillager crezu că are vedenii când zări pentru prima oară lipitoarea uriașă.

Jungla din Borneo era atât de caldă și de umedă, încât se simțea ca într-o baie turcească. Hainele îi erau ude fleașcă, iar aerul, îmbibat de atâția vapori, încât sudoarea nici măcar nu i se evapora de pe piele. Îi picura pur și simplu de pe degete și de pe nas sau i se prelingea pe corp, adunându-se în încrețiturile hainelor. Ghetele pline de apă îi pleoscăiau la fiecare pas. Pielea din care erau făcute avea să putrezească în câteva săptămâni dacă povestea asta mai dura. În viața lui nu se mai simțise atât de nenorocit și de dezgustat de sine însuși.

Căldura îl amețea, și, lăsând la o parte faptul că era deshidratat și că nu mai mâncase cum trebuie de câteva zile, acesta era principalul motiv pentru care Hillager crezu că are halucinații. Auzea deja de ceva vreme voci venind dinspre copacii din jur, voci care vorbeau despre el și râdeau de el. Rațiunea încerca să-l convingă că nu era vorba decât de foșnetul frunzelor în vânt, dar, undeva în adâncul lui, Hillager ar fi vrut să țipe la ele și să le spună să tacă din gură. Și apoi poate chiar să le împuște, dacă nu se potoleau.

Văzuse deja animale care îl lăsaseră mut de uimire. Fuseseră poate adevărate, dar pesemne nu fuseseră nici ele decât

vedenii. Văzuse maimuțe cu nasuri uriașe, umflate, broaște mici cât un deget, colorate în portocaliu, roșu sau albastru intens, un elefant adult care-i ajungea abia până la umăr și un animal asemănător cu un porc care avea păr negru și un bot lung, ascuțit și flexibil. Câte dintre ele fuseseră reale, și nu doar produsul minții lui înfierbântate?

Lângă el, Will Gimson se opri și se îndoi de mijloc, cu mâinile pe genunchi, trăgând adânc în piept aerul încărcat de vapori, de parcă își pierduse suflul.

– Trebuie să mă opresc un minut, spuse el, respirând greu. Abia mă mai mișc.

Hillager profită de ocazie ca să-și șteargă fruntea cu o batistă, probabil mai udă decât fața lui. Poate că delira pentru că se molipsise de vreun soi de febră tropicală. Pădurile astea din Borneo musteau de tot felul de boli ciudate. Auzise de oameni dați dispăruți în junglă care ieșiseră după săptămâni de zile de rătăciri, cu fețele acoperite de pustule sau carnea desprinzându-li-se literalmente de pe oase.

Privi nervos în jur. Până și copacii păreau să-l ia în batjocură. Trunchiurile erau răsucite și noduroase, și pe ele creșteau, ca niște paraziți, plante mai mici și vrejuri. Se înălțau atât de înghesuite unele într-altele, încât cerul nu se vedea, și singura lumină care ajungea până jos era difuză și vag colorată în verde.

În pofida căldurii, Hillager tremura. N-ar fi ajuns niciodată în locul acesta îngrozitor dacă stăpânul său nu l-ar fi îngrozit și mai tare.

– Hai să ne întoarcem! zise el. Nu mai voia să stea în junglă. Nu voia decât să se întoarcă în port, să încarce în cuști animalele pe care le strânseseră deja și să se înapoieze în lumea civilizată. N-o s-o găsim. Am adunat deja suficiente lighioane, Duke o să fie mulțumit. Las-o în plata Domnului pe asta! Nici măcar n-o să observe.

– Ba o să observe imediat, zise Gimson înverșunat. Dac-ar fi fost să luăm numai o singură dihanie dintre toate, pe-asta ar fi vrut-o.

Hillager era gata să-l contrazică, când Gimson exclamă:

– Stai! Cred c-am văzut-o!

Hillager se apropie. Tovarășul său stătea încă aplecat, dar acum se uita cu atenție la poalele unui copac.

– Uite-o! zise el și arătă într-acolo cu degetul.

Hillager privi în direcția indicată de Gimson. Într-o băltoacă formată între două rădăcini se vedea ceva ce semăna cu o pată de sânge rubiniu, mare cam cât podul unei palme, lucind în lumina palidă a soarelui.

– Ești sigur? întrebă el.

– Așa zicea Duke că trebuie să arate. *Exact* așa.

– Deci, ce facem?

În loc de răspuns, Gimson întinse mâna, apucă vietatea cu două degete și o ridică în lumină. Corpul îi atârna complet flasc. Hillager o privi fascinat.

– Da, zise Gimson, întorcând-o pe cealaltă parte și cercetând-o îndeaproape. Uite! Aici e gura sau ventuza, sau cum vrei să-i zici. Are trei dinți, chiar pe margine. Și la celălalt capăt are tot o ventuză. Așa se și ține – se fixează cu ambele capete.

– Și suge sângele, spuse Hillager cu o strâmbătură.

– Suge sângele oricărei creaturi care trece suficient de încet pe lângă ea ca să apuce să se prindă, explică Gimson. Elefanții pitici, tapirul ăla sau ce-o fi, cu nasul ascuțit. Orice animal.

În timp ce o priveau, lipitoarea își schimbă forma, devenind mai lungă și mai subțire. Când o culesese Gimson, era aproape rotundă, dar acum semăna mai degrabă cu un vierme gros. Degetele lui o țineau cam la o treime de cap – dacă partea cu gura putea fi numită cap.

– Ce naiba face Duke cu ele? întrebă Hillager. De ce trimite oameni tocmai aici să le caute?

– Zice că le aude cum îl cheamă, răspunse Gimson. Cât despre ce face cu ele când le primește, nu cred că ți-ai dori să știi. Gimson se aplecă mai aproape de lipitoare, examinând-o atent. Ea se legănă orbește înspre el, simțind sânge cald în preajmă. Ăsteia cred că îi e foame.

– După ce îți dai seama?

– Vrea să se lipească de ceva.

– Oare s-o lăsăm aici? întrebă Hillager. Să venim mâine să căutăm alta? Spera ca Gimson să răspundă negativ, pentru că nu mai avea niciun chef să se întoarcă în junglă.

– Asta e prima pe care am găsit-o într-o săptămână, răspunse Gimson. S-ar putea ca până găsim alta să dureze și mai mult. Trebuie să ne întoarcem acasă.

– O să supraviețuiască?

Gimson ridică din umeri.

– Probabil, dacă o hrănim înainte de plecare.

– Bun. Hillager se uită în jur. Ce crezi că ar trebui să folosim? O maimuță? Unul dintre porcușorii ăia cu bot?

Gimson nu spuse nimic.

Hillager se răsuci și văzu că Gimson îl privea cu o expresie ciudată pe chip. Era în ea oarecare simpatie, dar mai mult dezgust.

– Cred, zise el, că ar trebui să-ți sufleci mâneca.

– Ai înnebunit? șopti Hillager.

– Nu. Eu sunt căutătorul și călăuza, îi explică Gimson. Care crezi c-a fost rolul tău în această expediție? Suflecă-ți mâneca! Pocitania asta vrea să se hrănească, și încă repede.

Știind foarte bine care ar fi fost reacția Ducelui dacă ar fi aflat că îi lăsase lipitoarea să moară, în loc s-o hrănească, Hillager începu să-și suflece încet mâneca.

CAPITOLUL 1

– Te-ai gândit vreodată la furnici? întrebă Amyus Crowe.

Sherlock clătină din cap.

– În afară de faptul că se strâng pe sendvișurile cu gem la picnic, nu pot să spun că le-am dat vreodată prea mare atenție.

Se aflau amândoi în aer liber, într-un peisaj idilic din Surrey[1]. Căldura soarelui îl apăsa pe Sherlock pe ceafă ca o cărămidă. În aer plutea o aromă aproape înăbușitoare de flori și de fân proaspăt cosit.

O albină îi trecu bâzâind pe la ureche și Sherlock tresări. Furnicile îi erau oarecum indiferente, dar albinele încă îl speriau.

Crowe râse.

– Ce tot au englezii cu sendvișurile cu gem? întrebă el. Zău că bucătăria britanică are o latură infantilă care nu se mai întâlnește nicăieri în lume. Budinci, sendvișuri cu gem – pe felii de pâine fără coajă, bineînțeles – și legume fierte până când se fac terci. Mâncăruri pentru care nu-ți trebuie dinți.

Sherlock se simți ușor iritat.

---

[1] Regiune din sud-estul Angliei, cu un peisaj rural ondulat, pitoresc (n.tr.)

–Și ce-i așa grozav în bucătăria americană? întrebă el, căutându-și o poziție mai bună pe zidul de piatră albă pe care ședea. În fața lui, terenul cobora lin spre valea unui râu.

–Fripturile, zise Crowe simplu. Stătea sprijinit de zidul care îi venea până la piept. Bărbia pătrată i se odihnea pe mâinile încrucișate la piept, iar pălăria cu boruri largi îi apăra ochii de soare. Purta obișnuitul său costum alb de in. Fripturi mari, la grătar. Făcute *cum trebuie*, ca să fie crocante pe margini, nu doar fluturate pe deasupra focului, cum fac francezii. Și nici înecate în cine știe ce sos de lichior, cum fac tot francezii. Nu e nevoie de cine știe ce inteligență ca să pregătești o friptură cum se cuvine, și totuși de ce nimeni pe lumea asta nu știe s-o facă, în afară de americani? Crowe oftă, și efervescența firii sale binevoitoare se topi deodată, lăsând la vedere o tristețe deplină, neașteptată.

–Vă e dor de America? îl întrebă Sherlock simplu.

–Sunt plecat de prea mult timp. Și știu că și Virginia duce dorul meleagurilor natale.

În mintea lui Sherlock răsări imaginea Virginiei, fiica lui Crowe, călărind pe iapa ei, Sandia, cu părul roșu ca arama fluturându-i în urmă ca o flacără.

–Când vă întoarceți acolo? întrebă el, sperând că asta n-avea să se întâmple prea curând. Se deprinsese deja cu amândoi. De când fusese trimis să locuiască împreună cu unchiul și cu mătușa sa, îi plăcea să-i aibă mereu prin preajmă.

–Când îmi termin treaba aici. Un zâmbet larg traversă chipul încreștit, bătut de vreme, al lui Crowe, și dispoziția i se schimbă. Și când voi considera că mi-am plătit datoria față de fratele dumitale, învățându-te tot ceea ce știu. Acum hai să vorbim despre furnici!

Sherlock oftă, resemnându-se cu ideea unei noi lecții improvizate de Crowe. Americanul acesta mătăhălos putea să ia orice lucru din jur, indiferent că se afla pe câmp, în oraș sau în casa cuiva, și să îl folosească drept punct de plecare în formularea unei probleme, a unei întrebări sau a unui paradox logic. Metoda începea să-l agaseze pe Sherlock.

Crowe se îndreptă de spate și privi în jur.

– Mi s-a părut că am văzut câteva, zise el, luând-o spre o moviliță de pământ uscat care semăna cu un deal miniatural înălțat într-un petic de iarbă. Sherlock nu se lăsă păcălit. Crowe zărise probabil furnicile pe drum și le ținuse minte ca pretext pentru următoarea lecție.

Sherlock sări jos de pe zid și se apropie.

– E un mușuroi, zise el fără entuziasm.

Micile vietăți negre cutreierau fără țintă în jurul grămezii de pământ.

– Într-adevăr. Ăsta e semnul exterior că dedesubt există o mulțime de tuneluri mărunte pe care gângăniile astea le-au săpat răbdătoare. Undeva pe acolo se găsesc o sumedenie de ouă mici, albe, depuse de o regină care își petrece toată viața sub pământ, fără să vadă vreodată lumina zilei.

Crowe se aplecă și îi făcu semn lui Sherlock să vină lângă el.

– Uită-te la felul cum se mișcă, zise el. E ceva ce ți se pare curios?

Sherlock le privi o clipă. Fiecare furnică se îndrepta în altă parte decât suratele ei și fiecare părea să-și schimbe permanent direcția, din motive aparent de neînțeles.

– Se mișcă la întâmplare, spuse el. Sau reacționează la ceva ce noi nu vedem.

– Mai degrabă prima ipoteză, spuse Crowe. Mersul acesta se numește „al bețivului“ și este de fapt un mod bun de a examina o anumită porțiune de teren atunci când cauți ceva. Când pierd un obiect, de pildă, majoritatea oamenilor străbat terenul în linie dreaptă, de mai multe ori, în diferite direcții, sau îl împart într-un caroiaj și caută fiecare pătrățică individual. Aceste tehnici dau rezultate până la urmă, dar, dacă vrei să vrei să găsești ceva *repede*, ai șanse mai mari când folosești acest mod aleatoriu de parcurgere a terenului. Se numește „mersul bețivului“, adăugă el, din cauza asemănării cu felul în care umblă unul care și-a umplut burdihanul cu whisky – picioarele i-o iau fiecare în altă direcție, iar capul i se duce complet aiurea. Crowe băgă mâna în buzunar și scoase ceva de acolo. Dar, să ne întoarcem la furnici: fii atent ce fac când găsesc ceva interesant.

Îi arătă lui Sherlock obiectul pe care îl avea în mână. Era un borcan de ceramică, cu un capac de hârtie cerată fixat cu un elastic.

– Miere, zise Crowe, luându-i-o înainte lui Sherlock. Am cumpărat-o de la piață. Scoase elasticul și apoi hârtia cerată. Îmi pare rău dacă-ți amintește de lucruri neplăcute.

– Nu-ți face griji, spuse Sherlock. Se aplecă și îngenunche lângă Crowe. E cazul să te întreb de ce umbli cu un borcan de miere în buzunar?

– Nu se știe niciodată la ce poți folosi lucrurile, zise Crowe zâmbind. Sau poate că am plănuit totul dinainte. Tu hotărăști.

Sherlock surâse doar și clătină din cap.

– Mierea conține în primul rând zahăr, la care se adaugă o mulțime de alte ingrediente, continuă Crowe. Furnicilor le place

foarte mult zahărul. O vor duce la mușuroi, ca să-și hrănească regina și micile larve ieșite din ouă.

Vârându-și degetul în miere – care, observă Sherlock, se topise în căldura soarelui dimineții –, Crowe culese o picătură mare strălucitoare și o lăsă să cadă. Mierea se agăță într-un mănunchi de iarbă și atârnă acolo preț de câteva clipe, preluase fâșii spre pământ și se desfăcu în fire sclipind șerpuitoare.

– Acum hai să vedem ce fac furnicile.

Sherlock urmări cum micile vietăți continuară o vreme să cutreiere la întâmplare. Unele se cățărau pe firele de iarbă și se legănau câteva secunde cu capul în jos, altele scormoneau prin țărână. După un timp, una dintre ele nimeri pe un firișor de miere și se opri în mijlocul lui. O clipă, Sherlock crezu că se împotmolise, dar furnica porni în lungul firului, apoi se întoarse, după care își lăsă capul în jos ca și cum ar fi băut.

– Ia cât poate duce, zise Crowe pe un ton pedagogic. Acum o să se întoarcă la mușuroi.

Și, într-adevăr, insecta păru să o ia pe unde venise, dar, în loc să se îndrepte direct spre furnicar, continuă să deseneze un zigzag neregulat. Drumul până la mușuroi îi luă vreo două minute, timp în care Sherlock aproape o pierdu de vreo două ori, pentru că traseul ei se intersectă cu al câtorva surate, dar în cele din urmă furnica ajunse la movilița de pământ uscat și se făcu nevăzută într-o mică gaură laterală.

– Și acum?

– Uită-te la miere! zise Crowe.

Firișorul fusese descoperit de vreo zece-cincisprezece insecte, și acum toate luau câte un pic din el. Grupul se mărea constant. În timp ce tot mai multe furnici ajungeau la miere, altele se desprindeau de ea și o luau înapoi către mușuroi.

– Ce observi? întrebă Crowe.

Sherlock se aplecă să vadă mai bine.

– Pare că furnicilor le ia din ce în ce mai puțin timp să ajungă la mușuroi, zise el pe un ton care trăda curiozitate.

După câteva minute apăruseră deja două șiruri paralele de furnici, care făceau legătura între firișoarele de miere și movilița de pământ. În loc să hoinărească fără țel ca mai înainte, furnicile aveau acum o destinație precisă.

– Foarte bine, zise Crowe aprobator. Acum hai să facem un mic experiment.

Băgă mâna în buzunar, scoase o bucată de hârtie cam cât palma lui și o puse pe pământ cam la jumătatea traseului între mușuroi și miere. Furnicile traversară hârtia în drumul lor ca și cum nici măcar n-ar fi observat-o.

– Dar cum comunică între ele? întrebă Sherlock. Cum pot furnicile care au găsit mierea să le spună celorlalte unde se află?

– Nu le spun, zise Crowe. Faptul că se întorc cu povara de miere e un indiciu că undeva afară se găsește mâncare, dar furnicile nu pot vorbi, nu-și pot citi gândurile și nu-și pot face semne cu piciorușele. Se întâmplă un lucru mult mai ingenios. Lasă-mă să-ți arăt!

Crowe se aplecă și întoarse iute bucata de hârtie la nouăzeci de grade. Furnicile care se aflau pe ea coborâră în iarbă și apoi părură pierdute, căci porniră să cutreiere iar fără țel în jur, dar Sherlock fu fascinat de imaginea celor care urcară pe hârtie și merseră de-a curmezișul ei până la jumătate, după care cotiră în unghi drept și continuară ruta inițială până când ajunseră la marginea hârtiei, de unde coborâră în iarbă și începură și ele să hoinărească la întâmplare.

– Urmează un traseu, zise el, trăgându-și răsuflarea. Un traseu pe care noi nu-l vedem, dar ele îl văd. Primele furnici l-au creat, iar celelalte îl urmează, și, când ați răsucit hârtia, ele au continuat să-l parcurgă, fără să știe că acum duce altundeva.

– Corect, zise Crowe aprobator. Cel mai probabil e vreo substanță. Când duce mâncare, o furnică lasă în urma ei o dâră din această substanță. Imaginează-ți, de pildă, un petic de material învelit în ceva care are un miros puternic, ca anasonul, legat de unul dintre picioruşele lor. Celelalte furnici, ca niște câini, vor urma această dâră. În virtutea „mersului bețivului", cea dintâi furnică va rătăci în toate părțile înainte de a ajunge la mușuroi. Pe măsură ce tot mai multe vor da de miere, unele vor adopta traiectorii mai lungi, altele mai scurte, până la destinație. Dat fiind că numărul amatoarelor de miere crește întruna, rutele mai scurte sunt folosite tot mai des, pentru că sunt mai eficiente și pentru că furnicile se pot întoarce mai repede la mușuroi, iar rutele mai lungi, cu mai multe meandre, se pierd, pentru că nu sunt la fel de eficiente. La final vom avea un traseu aproape în linie dreaptă. Și asta se poate dovedi făcând un experiment precum cel cu hârtia. Furnicile urmează dâra aceea dreaptă chiar dacă nu le mai conduce la mușuroi, deși până la urmă ai să vezi că se vor corecta.

– E incredibil, șopti Sherlock. N-am știut. Nu e... inteligență... pentru că e o chestie instinctivă, și furnicile nu comunică între ele, dar seamănă foarte bine cu inteligența.

– Uneori, observă Crowe, mulțimea este mai puțin inteligentă decât individul. Uită-te la oameni: fiecare în parte poate fi inteligent, dar, când se adună într-o gloată, pot foarte ușor să înceapă o răzmeriță, mai ales dacă există vreun incident care

să-i ațâțe. În alte cazuri, grupul dovedește un comportament mai inteligent decât al individului – și acesta e cazul furnicilor sau al roiurilor de albine.

Crowe se ridică și se îndreptă de spate, scuturându-și pantalonii de in de pământ și de iarbă.

– Am impresia, zise el, că e deja vremea prânzului. Crezi că unchiul și mătușa ta vor găsi un loc la masă și pentru un american rătăcitor ca mine?

– Sunt sigur că da, răspunse Sherlock. Deși nu sunt la fel de sigur în ce o privește pe madam Eglantine, intendenta.

– Pe ea las-o în seama mea. Am rezerve inepuizabile de farmec personal, pe care le pot folosi în orice clipă.

O luară agale înapoi, peste câmp și prin crânguri. Pe drum, Crowe îi arătă lui Sherlock pâlcuri de ciuperci comestibile și diferite soiuri de bureți, repetând lucruri pe care i le povestise în alte dăți. Sherlock era deja convins că ar fi putut supraviețui în sălbăticie mâncând numai ceea ce găsea, fără să se otrăvească.

După o jumătate de oră se apropiau de Conacul Holmes, o casă mare și întru câtva înfricoșătoare, așezată în mijlocul unei moșii de câțiva acri. Sherlock zărea de-acum fereastra dormitorului său, în partea de sus a casei. Avea o cameră mică, de formă neregulată, sub o porțiune aplecată a acoperișului. Nu tocmai confortabilă, motiv pentru care niciodată nu se ducea cu plăcere la culcare.

În fața ușii de la intrare se vedea o trăsură. Vizitiul plesnea domol din bici, iar calul molfăia fân dintr-o traistă agățată de grumaz.

– Aveți musafiri? întrebă Crowe.

– Unchiul Sherrinford și mătușa Anna n-au pomenit de niciun oaspete la masa de prânz, zise Sherlock, întrebându-se și el cine sosise cu trăsura.

– Bun, o să aflăm în câteva minute, observă Crowe. A-ți bate capul cu o problemă a cărei rezolvare ți se va da pe tavă în câteva minute e o pierdere inutilă de energie mentală.

Ajunseră la treptele care duceau la ușa de la intrare întredeschisă și pe care Sherlock le urcă în fugă. Crowe venea liniștit în urma lui.

Holul de la intrare era întunecos, și soarele pătrundea doar prin ferestrele înalte în fascicule de lumină prăfoasă. Picturile în ulei aliniate pe pereți erau aproape invizibile în semiîntuneric. Căldura verii, suspendată în aerul închis, părea aproape palpabilă.

– Mă duc să anunț că sunteți aici, îi spuse Sherlock lui Crowe.

– Nu-i nevoie, murmură acesta. Deja se știe. Și făcu semn din cap înspre cotlonul de sub scară.

O siluetă ieși din întuneric. Negrul rochiei și al părului era atenuat doar de paloarea pielii.

– Bună ziua, domnule Crowe! spuse intendenta. Nu cred că ați fost invitat la noi.

– Oamenii vorbesc pretutindeni despre ospitalitatea casei Holmes, zise Crowe impunător, și despre buna primire pe care o face celor aflați în trecere. În plus, cum aș fi putut pierde ocazia de a vă vedea din nou, madam Eglantine?

Femeia pufni și buzele subțiri îi zvâcniră sub nasul lung și ascuțit.

– Sunt convinsă că multe femei cad pradă farmecului dumneavoastră colonial, domnule Crowe, zise ea. Dar eu nu mă număr printre ele.

– Domnul Crowe rămâne la prânz, zise Sherlock cu fermitate, deși inima îi bătu mai repede când privirea tăioasă ca o lamă a Eglantinei se mută asupra lui.

– Asta vor decide unchiul și mătușa dumitale, nu dumneata, spuse ea.

– Atunci am să-i anunț *eu*, nu *dumneavoastră*. Sherlock se întoarse spre Crowe. Așteptați aici! zise el. Când își întoarse capul, văzu că madam Eglantine se retrăsese în umbră și dispăruse.

– Femeia asta are ceva ciudat, murmură Crowe. Nu se poartă ca o servitoare. Uneori ai zice că e un membru al familiei. Parcă ea ar fi șefa.

– Nu știu de ce unchiul și mătușa îi permit așa ceva, răspunse Sherlock. Eu n-aș răbda-o.

Traversă holul către salon și aruncă o privire înăuntru. Pe o latură a încăperii, slujnicele se învârteau în jurul dulapurilor cu veselă, pregătind platouri cu fripturi reci, pește, brânză, orez, murături și pâine, din care familia putea să vină și să ciugulească, așa cum era obiceiul la prânz în casa Holmes, dar nu se vedeau nici unchiul, nici mătușa. Întorcându-se în hol, Sherlock se opri o clipă, apoi se îndreptă spre ușa bibliotecii și ciocăni.

– Da? se auzi o voce din interior, o voce deprinsă să declame predicile și cuvântările pe care posesorul ei își petrecea mai tot timpul scriindu-le. Era unchiul lui Sherlock, Sherrinford Holmes. Intră!

Sherlock deschise ușa.

– A sosit domnul Crowe, zise el când ușa se deschise complet, dezvăluind silueta unchiului său aplecată deasupra biroului. Sherrinford Holmes purta un costum negru cu o croială demodată, iar barba de dimensiuni biblice îi acoperea tot

pieptul și se lăfăia pe sugativa din fața lui. Mă întrebam dacă ar putea rămâne la noi la prânz.

– Voi fi încântat să stau de vorbă cu domnul Crowe, zise Sherrinford Holmes, dar atenția lui Sherlock fu atrasă de bărbatul care stătea în picioare într-o parte, lângă ușile de sticlă deschise spre terasă, și căruia lumina soarelui îi desena conturul redingotei lungi, cu guler înalt.

– Mycroft!

Fratele lui Sherlock înclină din cap înspre el cu gravitate, dar în ochi îi apăru o sclipire pe care atitudinea lui sobră nu reuși s-o ascundă.

– Bună, Sherlock! zise el. Arăți bine. E limpede că-ți prieste viața la țară.

– Când ai sosit?

– Acum o oră. Am venit cu trenul de la Waterloo[1] și de la gară am luat o trăsură.

– Cât stai?

Mycroft ridică din umeri, scuturându-și ușor trupul masiv.

– Nu rămân peste noapte, dar am vrut să văd cum îți mai merge. Și speram să-l văd și pe domnul Crowe. Mă bucur să aflu că e aici.

– Eu și fratele dumitale avem de încheiat o discuție, Sherlock, zise Sherrinford Holmes, și apoi ne revedem cu toții în sufragerie.

Era limpede că unchiul îi cerea să plece, așa că Sherlock închise ușa, simțind cum pe față i se întinde un zâmbet. Venise Mycroft! Ziua păru deodată și mai senină.

[1] Principala gară din Londra (n.tr.)

– Am auzit cumva glasul fratelui tău? răsună vocea tunătoare a lui Crowe, din partea opusă a holului.

– Aia de afară e trăsura lui. A zis că vrea să discute cu dumneavoastră.

Crowe dădu din cap cu gravitate.

– Mă întreb de ce, replică el cu voce joasă.

– Unchiul Sherrinford a fost de acord să rămâneți la masă. A spus că ne vedem în sufragerie.

– Sună perfect, zise Crowe ceva mai tare, dar chipul încruntat îi contrazicea tonul vesel.

Sherlock îl conduse în sufragerie. Madam Eglantine era deja acolo, lipită de perete în umbra dintre două ferestre largi. Sherlock nu o văzuse intrând și preț de o clipă se întrebă dacă nu cumva femeia era o fantomă, capabilă să treacă prin pereți, dar hotărî pe loc că ideea era prostească. Nu existau fantome.

Ignorând-o, se îndreptă spre bufet, luă o farfurie și începu s-o umple cu felii de friptură rece și cu bucăți de somon. Crowe veni după el și porni de la celălalt capăt al bufetului.

Sherlock se simțea încă amețit de sosirea neașteptată a fratelui său mai mare. Mycroft locuia și lucra la Londra, capitala Imperiului. Era funcționar public, angajat al guvernului, și, deși de multe ori părea să nu-și ia ocupația în serios, afirmând că e un simplu slujbaș, pentru un timp Sherlock crezuse că avea de fapt o funcție mult mai importantă decât lăsa să se înțeleagă. Pe vremea când stătea acasă – adică la părinți, înainte să fie trimis să locuiască împreună cu unchiul și mătușa –, Mycroft sosea uneori cu trenul de la Londra pentru câteva zile, și Sherlock observase că în fiecare zi venea la el cu trăsura un bărbat, aducându-i o cutie roșie. I-o înmâna întotdeauna lui

Mycroft personal, iar acesta îi dădea în schimb un plic în care se găseau, bănuia Sherlock, scrisori și însemnări referitoare la conținutul cutiei din ziua precedentă. Indiferent ce post ar fi deținut fratele său, guvernul avea nevoie să țină legătura cu el fără întrerupere.

În timp ce înfuleca de zor, Sherlock auzi deschizându-se ușa bibliotecii. Câteva clipe mai târziu, silueta înaltă și adusă de spate a lui Sherrinford Holmes apăru în sufragerie.

– A, *brōma theōn*[1], proclamă el în greacă, aruncând o privire spre bufet. Apoi, căutându-l cu ochii pe Sherlock, continuă: Poți merge în bibliotecă, într-al meu *psykhēs iatreion*[2], să te întreții cu fratele tău. Iar pe dumneavoastră v-a rugat în mod special să veniți să le țineți companie, adăugă el, răsucindu-se spre Crowe.

Sherlock își puse farfuria pe masă și o porni grăbit spre bibliotecă. Crowe îl urmă, ajungându-l repede din urmă cu picioarele lui lungi, în ciuda mersului său aparent domol.

Mycroft stătea în același loc, lângă ușile de sticlă. Îi zâmbi lui Sherlock, apoi se apropie de el și-i ciufuli părul. Surâsul îi pieri de pe față când ridică privirea către Crowe, dar scutură mâna jovialului american.

– S-o luăm cu începutul, zise el. În ciuda cercetărilor asidue ale poliției, nu am dat de urma baronului Maupertuis. Noi credem că a fugit în Franța. Vestea cea bună e că nu ne-a mai fost

[1] „Mâncarea zeilor“ (în limba greacă în original). Expresie atribuită lui Nero, care ar fi numit cu ea ciupercile otrăvite cu care mama sa Agrippina l-a ucis, se pare, pe împăratul roman Claudiu. (n.tr.)

[2] „Loc de vindecare a sufletului“ (în limba greacă în original). Este o expresie despre care Diodor din Sicilia spune că fusese inscripționată pe frontispiciul bibliotecii sacre a complexului funerar al lui Ramses al II-lea din Teba. (n.tr.)

semnalat niciun soldat britanic – și nici nimeni altcineva – care să fi murit din pricina înțepăturilor de albine.

– E îndoielnic că planul lui Maupertuis ar fi funcționat, spuse Crowe sobru. Îl suspectez de instabilitate psihică. Dar a fost foarte bine că nu ne-am asumat niciun risc.

– Iar guvernul vă rămâne îndatorat, răspunse Mycroft.

– Mycroft, ce face tata? nu mai răbdă Sherlock.

Mycroft dădu din cap.

– Probabil că vasul lui se apropie de India. E de așteptat să debarce cu regimentul său în cursul săptămânii, dar mă îndoiesc că vom primi vreo veste de la el sau de la altcineva încă vreo lună sau două, pentru că știm cu toții cu ce viteză ajunge orice fel de mesaj de acolo încoace. Dacă aflu ceva, îți comunic neîntârziat.

– Și... mama?

– Are sănătatea șubrezită, după cum știi. Pe moment starea ei e stabilă, dar are nevoie de odihnă. Am înțeles de la medicul ei că doarme șaisprezece sau șaptesprezece ore pe zi. Mycroft oftă. Va mai dura, Sherlock. Și nu are voie să facă niciun fel de efort fizic sau intelectual.

– Am înțeles. Sherlock se opri, nevrând ca fratele lui să-și dea seama că i se pusese un nod în gât. Deci voi rămâne la Conacul Holmes tot restul vacanței de vară?

– Nu știu, zise Mycroft, dacă Școala de băieți Deepdene îți e de prea mare ajutor.

– Stau deja mai bine cu latina, se repezi Sherlock să răspundă, dar imediat își mușcă buzele. Ar fi trebuit să fie de acord cu fratele său, nu să-i aducă contraargumente.

– Fără îndoială, replică Mycroft cu o voce uscată, dar sunt și alte lucruri pe care trebuie să le învețe un băiat.

– Adică greaca? nu se putu abține Sherlock.

Mycroft zâmbi fără voie.

– Văd că simțul acela mucalit al umorului pe care îl aveai a supraviețuit sejurului tău la Deepdene. Nu, în ciuda importanței evidente a limbilor greacă și latină în lumea tot mai complicată în care trăim, cred că ai reacționa mai bine la un stil de predare personalizat. Mă gândesc să te retrag de la Deepdene și să-ți găsesc un profesor cu care să lucrezi aici, la Conacul Holmes.

– Adică să nu mă mai întorc la școală? Sherlock își scotoci mintea, căutând vreun fel de sentiment față de colegii săi, dar nu găsi nimic. Nu avea niciun prieten la școală, iar amintirile sale de la Deepdene erau în cel mai bun caz plictisitoare, nici pe departe fericite. Nimic nu-l ținea acolo.

– Trebuie să privim deja în perspectivă, către facultatea pe care o vei urma, continuă Mycroft. Cambridge, bineînțeles, sau Oxford. Cred că vei avea șanse mai mari dacă te vei concentra asupra studiului mai mult decât te îndeamnă cei de la Deepdene. Zâmbi din nou. Ești un băiat aparte și ai nevoie să fii tratat ca atare. Nu-ți fac nicio promisiune, dar înainte de sfârșitul vacanței îți voi da de știre ce am aranjat.

– Îndrăznesc prea mult dacă presupun că voi avea și eu un rol cât de mic de jucat în educația tânărului domn? răsună vocea lui Amyus Crowe.

– O, nu, spuse Mycroft, strâmbând ușor din buze, l-ați îndrumat foarte bine până acum pe calea cea dreaptă.

– E un Holmes, observă Crowe. Poate fi îndrumat, dar nu silit. Și dumneata ai fost la fel.

– Da, zise Mycroft simplu. Am fost la fel, nu? Și, înainte ca Sherlock să apuce să întrebe dacă Crowe fusese într-adevăr

și profesorul fratelui său, Mycroft continuă: Sherlock, ești atât de bun să ne lași pe mine și pe domnul Crowe să discutăm între patru ochi? Avem câteva lucruri de pus la punct.

– Te mai... văd înainte să pleci?

– Desigur. Plec abia diseară. Poți să-mi arăți casa, dacă vrei.

– Putem să facem o plimbare pe moșie, sugeră Sherlock.

Mycroft se cutremură.

– Mă tem că nu, zise el. Nu cred că sunt îmbrăcat adecvat pentru hoinăreală.

– Dar mă referem doar la împrejurimile casei! protestă Sherlock. Nu la pădure!

– Câtă vreme nu am un acoperiș deasupra capului și nu simt podeaua sub picioare, pentru mine orice plimbare echivalează cu o hoinăreală, zise Mycroft ferm. Acum, domnule Crowe, să ne apucăm de treabă!

Sherlock părăsi biblioteca fără tragere de inimă și închise ușa în urma lui. Judecând după vocile care se auzeau din sufragerie, mătușa lui venise și ea la masă. În clipa aceea, Sherlock nu se simțea în stare să suporte pălăvrăgeala ei neîntreruptă, așa că ieși din casă. O luă pe lângă o latură a clădirii, cu mâinile în buzunare, lovind din când în când câte o piatră cu piciorul. Soarele strălucea aproape în înaltul cerului și Sherlock simți cum pe frunte și între omoplați i se formează o peliculă subțire de transpirație.

Văzu în fața lui ușile terasei. Ușile *deschise* ale terasei.

Din bibliotecă răzbăteau voci.

Conștiința îi spunea că acolo se purta o conversație privată, de la care fusese exclus în mod expres, dar ceva – și acest ceva era mult mai seducător – îl făcea să creadă că Mycroft și Amyus discutau despre *el*.

Se apropie în lungul balconului de piatră care mărginea zidul casei.

– Și sunt siguri? întreba Crowe.

– Ați mai lucrat pentru Pinkerton, răspunse Mycroft. Sursele lor sunt, de regulă, foarte exacte, chiar și la o asemenea depărtare de Statele Unite.

– Dar, ca să fi ajuns *aici*...

– Bănuiesc că America devenise prea periculoasă.

– E o țară mare, observă Crowe.

– Și în mare parte necivilizată, replică Mycroft.

Crowe nu părea convins.

– M-aș fi așteptat să treacă granița în Mexic.

– Dar se pare că n-a fost așa, zise Mycroft cu hotărâre. Gândiți-vă altfel. Ați fost trimis în Anglia ca să-i vânați pe simpatizanții sudiști din Războiul între State, pe capul cărora s-a pus un premiu. Ce motiv mai bun ar avea să vină aici decât faptul că *ei* sunt aici?

– E logic, recunoscu Crowe. Bănuiți o conspirație?

Mycroft ezită o clipă.

– „Conspirație“ e un cuvânt prea tare deocamdată. Bănuiesc că au fost toți atrași de această țară pentru că este civilizată, pentru că aici se vorbește aceeași limbă și pentru că este un tărâm sigur. Dar, în timp, este limpede că ar putea să apară o conspirație. Când se adună într-un loc atâția oameni periculoși care nu au altceva de făcut decât să discute între ei... lucrurile trebuie înăbușite în față.

Sherlock simți că i se învârtește capul. Despre ce Dumnezeu vorbeau? Recepționase conversația o clipă prea târziu ca s-o mai poată înțelege.

– Ah, Sherlock, îl chemă fratele său din cameră, mai bine ai veni lângă noi dacă tot tragi cu urechea.

CAPITOLUL 2

Sherlock intră în bibliotecă prin ușile de la terasă, cu capul plecat. Se simțea înfierbântat și rușinat și, în mod ciudat, furios, deși nu știa dacă era furios pe Mycroft fiindcă îl prinsese trăgând cu urechea sau pe sine însuși pentru că se lăsase prins.

– De unde ai știut că eram aici? întrebă el.

– Întâi și întâi, zise Mycroft fără urmă de emoție în glas, mă așteptam să fii acolo. Ești un tânăr extrem de curios, și evenimentele din ultima vreme au dovedit că ești, de asemenea, prea puțin predispus să te conformezi regulilor general acceptate în societate. În al doilea rând, prin ușile deschise ale balconului intră de obicei o adiere ușoară. Cât ai stat afară, cu toate că nu te puteam vedea și umbra ta nu cădea în fața ușii, corpul tău a împiedicat pătrunderea acestei brize. După câteva secunde am presupus că în calea ei stătea ceva. Obstacolul cel mai probabil păreai să fii tu.

– Te-am supărat? întrebă Sherlock.

– Deloc, răspunse Mycroft.

– L-ai fi supărat pe fratele tău, spuse Amyus Crowe pe un ton cordial, dacă ai fi fost suficient de neglijent încât să-ți lași umbra să cadă pe balcon, în fața ușilor.

Mycroft fu de acord.

– Asta ar fi demonstrat o lipsă regretabilă de cunoștințe elementare de geometrie și, de asemenea, incapacitatea de a prevedea efectele neintenționate ale propriilor acțiuni.

– Mă tachinezi, spuse Sherlock acuzator.

– Numai în mică măsură, se învoi Mycroft, și numai cu cele mai bune intenții. Făcu o pauză, apoi continuă: Cât ai auzit din conversația noastră?

Sherlock dădu din umeri.

– Ceva despre un bărbat care a venit din America în Anglia și despre care voi credeți că e o amenințare. A, și ceva despre o familie numită Pinkerton.

Mycroft îi aruncă lui Crowe o privire și înălță o sprânceană. Crowe surâse palid.

– Nu sunt o familie, spuse el, deși uneori ar putea părea. Agenția Națională de Detectivi Pinkerton este o firmă de detectivi particulari și de gărzi de corp. A fost creată de Allan Pinkerton în Chicago acum vreo doisprezece ani, când fondatorul ei și-a dat seama că, în ciuda înmulțirii lor, companiile de căi ferate din America nu aveau niciun mijloc de a se proteja împotriva jafurilor, sabotajelor și isprăvilor sindicaliștilor. Oamenii lui Allan funcționează ca un fel de forțe speciale de poliție.

– Complet independent de regulile și de legile guvernului, murmură Mycroft. Pentru o țară care se mândrește cu principiile sale fondatoare democratice, voi, americanii, aveți obiceiul cam ciudat de a înființa agenții independente care nu dau socoteală nimănui.

– L-ați numit „Allan“, își dădu seama Sherlock. Îl cunoașteți?

– Eu și Al Pinkerton ne știm de multă vreme, recunoscu Crowe. Eram cu el acum șapte ani, când l-am trecut pe ascuns

pe Abraham Lincoln prin Baltimore, în drum spre ceremonia de învestire în funcție. Sudiștii uneltiseră să-l omoare acolo, dar oamenii lui Pinkerton fuseseră angajați pentru a-l proteja pe președinte, și l-am trecut prin oraș viu și nevătămat. De atunci am lucrat periodic pe post de consultant pentru Al. Nu am primit niciodată vreun salariu de la el, dar în anumite situații îmi plătește o taxă de consultanță.

– Președintele Abraham Lincoln? întrebă Sherlock, scotocindu-și mintea cu febrilitate. Dar n-a fost...?

– Ba da, până la urmă l-au prins. Chipul lui Crowe era imobil și dur, ca sculptat în granit. La trei ani după complotul din Baltimore, a fost ținta unui atentat la Washington. Calul lui a luat-o la fugă și pălăria i-a căzut de pe cap. Când a fost recuperată, în ea s-a găsit o gaură de glonț. Lincoln scăpase la mustață. Crowe oftă. Pe urmă, la un an mai târziu, adică acum trei ani, era la teatru în Washington, se uita la o piesă numită *Vărul nostru american*, când un tip pe nume John Wilkes Booth l-a împușcat în ceafă, apoi a sărit pe scenă și dus a fost.

– Dumneavoastră nu erați acolo, zise Sherlock la fel de încet. N-ați fi putut face nimic.

– Ar fi trebuit să fiu, zise Crowe, cu aceeași voce joasă. Și eu, și Al Pinkerton. De fapt, singura gardă de corp a președintelui în seara aceea era un polițist beat pe nume John Frederick Parker, care nici măcar nu se afla acolo când președintele a fost împușcat. Era în taverna din apropiere, înecându-și amarul în bere.

– Îmi amintesc că am citit despre asta în ziarul tatei, zise Sherlock, rupând tăcerea grea care se lăsase în încăpere. Și îmi amintesc că tata a discutat despre asta, dar nu am înțeles niciodată cu adevărat de ce a fost omorât președintele Lincoln.

– Asta e problema cu școlile în ziua de azi, mormăi Mycroft. Dac-ar fi după ele, istoria Angliei s-ar opri cam acum o sută de ani, iar istoria universală nici n-ar exista. Îi aruncă o privire lui Crowe, dar acesta nu prea părea dornic să continue. Știi despre Războiul dintre State, bănuiesc, nu? îl întrebă pe Sherlock.

– Numai din reportajele din *Times*.

– Pe scurt, unsprezece state din jumătatea de sud a Statelor Unite ale Americii și-au declarat independența și au format Statele Confederate ale Americii. Mycroft pufni. Ca și cum Dorset, Devon și Hampshire ar decide brusc că vor să formeze o țară separată și s-ar declara independente de Marea Britanie.

– Sau ca și cum Irlanda ar decide că vrea să fie independentă de Coroana Britanică, murmură Crowe.

– Asta e o cu totul altă situație, se repezi Mycroft. Apoi, îndreptându-și din nou atenția către Sherlock, continuă: O vreme au existat doi președinți americani – Abraham Lincoln în nord și Jefferson Davis în sud.

– Dar de ce voiau să fie independente? întrebă Sherlock.

– De ce crezi că vrea cineva independență? replică Mycroft. Pentru că nu îi place să primească ordine. În acest caz a existat o diferență de opinii politice. Statele din sud apărau ideea sclaviei, în timp ce Lincoln își întemeiase campania prezidențială pe eliberarea sclavilor.

– Nu-i chiar așa simplu, zise Crowe.

– Nu e niciodată simplu, se învoi Mycroft, dar deocamdată e suficient. Ostilitățile au început pe 12 aprilie 1861 și, în decursul următorilor patru ani, 620 000 de americani au murit luptând unii împotriva altora. S-au văzut frați înverșunați unul cu celălalt și tați luptând contra propriilor fii. Mycroft păru să se înfioare,

și preț de o clipă, cât timp un nor acoperi soarele, camera se întunecă. Treptat, continuă el, Nordul, cunoscut și sub numele de Uniunea Statelor, a șubrezit puterea militară a Sudului, care își zicea Statele Confederate. Cel mai important general confederat, Robert Lee, s-a predat pe 9 aprilie 1865. Faptul că John Wilkes Booth l-a împușcat pe președintele Lincoln cinci zile mai târziu a fost consecința directă a răspândirii acestei vești. Asasinarea lui Lincoln făcea parte dintr-un plan mai ambițios. Aliații lui Booth trebuiau să-i omoare pe secretarul de stat și pe vicepreședinte, dar al doilea criminal a ratat, iar al treilea s-a pierdut cu firea și a fugit. Ultimul general confederat s-a predat pe 23 iunie 1865, iar ultimele lor trupe – echipajul de pe nava militară *Shenandoah* – au capitulat pe 2 noiembrie 1865. Mycroft zâmbi, amintindu-și probabil ceva. În mod ironic, au capitulat la Liverpool, în Anglia, după ce trecuseră Atlanticul, nevrând să se predea autorităților americane din Nord. Am fost acolo, ca reprezentant al guvernului britanic. Și acesta a fost sfârșitul Războiului dintre State.

– Numai că nu a fost un sfârșit, zise Crowe. Sunt încă oameni în sud care vor independența. Care fac propagandă pentru independență.

– Și așa ajungem și la oile noastre, zise Mycroft. Complicii lui Booth au fost prinși și spânzurați în iulie 1865. Booth a scăpat de la locul asasinatului și se spune că ar fi fost capturat și împușcat de soldații unioniști douăsprezece zile mai târziu.

– „Se spune“? întrebă Sherlock, căruia nu-i scăpase ușoara subliniere din vocea fratelui său.

Mycroft îi aruncă o privire lui Crowe.

– În ultimii trei ani au existat mai multe afirmații că Booth a scăpat de fapt urmăritorilor săi și că a fost împușcat de fapt

un alt conspirator, asemănător cu el. Se spune că Booth și-a schimbat numele în John St Helen și că a fugit din America pentru a-și scăpa pielea. Era actor în viața de zi cu zi.

– Și crezi că acum se află aici? întrebă Sherlock. În Anglia?

Mycroft dădu din cap aprobator.

– Ieri am primit o telegramă de la agenția Pinkerton. Agenții lor au aflat că un bărbat pe nume John St Helen, care are semnalmentele lui John Wilkes Booth, s-a îmbarcat din Japonia către Marea Britanie. M-au rugat să-l înștiințez pe domnul Crowe, despre care știau că se află aici. Mycroft se uită din nou la Crowe. Alan Pinkerton crede că Booth a sosit acum trei ani în Anglia, la bordul navei *Shenandoah*, că a stat aici o vreme, apoi s-a mutat în străinătate. Acum se pare că s-a întors.

– După cum cred că am menționat mai devreme, i se adresă Crowe lui Sherlock, mi s-a cerut să vin în această țară pentru a-i găsi pe cei care au fugit din America pentru că, în timpul Războiului dintre State, comiseseră crime abominabile. Nu uciderea soldaților inamici în timpul bătăliilor, ci masacrarea unor civili, incendieri de orașe și tot felul de alte nelegiuiri. Dacă tot sunt aici, e logic că Alan Pinkerton vrea să aflu mai multe despre acest John St Helen.

– Îmi dați voie să vă întreb, i se adresă Sherlock lui Crowe, de ce parte ați fost dumneavoastră în Războiul dintre State? Mi-ați spus că proveniți din Albuquerque. M-am uitat pe o hartă a Americii de aici, din biblioteca unchiului meu, și Albuquerque este un orășel texan, adică aflat într-un stat din sud, nu-i așa?

– Așa este, recunoscu Crowe. Iar Texasul a făcut parte din Confederație în timpul războiului. Dar faptul că m-am născut în Texas nu înseamnă automat că sunt de acord cu orice fac

texanii. Orice om are dreptul să ia propriile hotărâri pe baza unui cod moral superior. Crowe făcu o grimasă involuntară. Sclavia mi se pare... dezgustătoare. Nu cred că un om este inferior altuia în virtutea culorii pielii sale. Înclin să cred că alte lucruri îl fac pe un om superior, inclusiv capacitatea de a gândi rațional, dar nu ceva atât de arbitrar precum culoarea pielii.

– Desigur, Confederații ar argumenta, spuse Mycroft cu voce insinuantă, că, totuși, culoarea pielii unui individ semnalează cât de capabil este acesta de a gândi rațional.

– Dacă vrei să determini gradul de inteligență al unui om, trebuie să vorbești cu el, râse Crowe batjocoritor. Culoarea pielii n-are nimic a face cu asta. Am întâlnit printre negri câțiva dintre cei mai inteligenți oameni din viața mea, la fel cum unii dintre cei mai mari neghiobi pe care i-am cunoscut au fost albi.

– Deci ați trecut de partea Uniunii? întrebă Sherlock, nerăbdător să revină la viața fascinantă și surprinzătoare a lui Crowe.

Acesta îi aruncă o privire lui Mycroft, care clătină ușor din cap.

– Să zicem că am rămas în Confederație, dar *am lucrat* pentru Uniune.

– Ați fost spion? întrebă Sherlock pe nerăsuflate.

– Agent, îl corectă Mycroft cu blândețe.

– Dar nu e... imoral?

– Hai să nu intrăm acum în chestiuni de morală, altfel riscăm să rămânem aici toată ziua. Să recunoaștem doar că toate guvernele folosesc agenți.

Sherlock înțelese brusc sensul unei observații a lui Mycroft de mai devreme și se grăbi să reacționeze:

– Ai spus că Agenția Pinkerton te-a rugat să-i spui domnului Crowe despre John St Helen. Asta înseamnă – aici Sherlock

se simți copleșit de emoție – că nu ai venit aici să mă vezi pe mine. Ai venit să-l vezi pe *dânsul*.

– Am venit să vă văd pe amândoi, spuse Mycroft cu blândețe. Una dintre caracteristicile definitorii ale vieții adulte este că deciziile sunt arareori luate pe baza unui singur factor. Adulții acționează din mai multe motive deodată. Trebuie să înțelegi asta, Sherlock. Viața nu e simplă.

– Ar trebui să fie, protestă Sherlock. Lucrurile sunt ori bune, ori rele.

Mycroft zâmbi.

– Să nu încerci vreodată să devii diplomat.

Crowe își mută greutatea de pe un picior pe altul, și lui Sherlock i se păru că se simțea stânjenit.

– Unde locuiește tipul ăsta, St Helen? întrebă americanul.

Mycroft scoase o bucată de hârtie din buzunarul hainei și o cercetă.

– Se pare că ocupă o casă în Godalming, pe Guildford Road. Numele casei este – Mycroft se uită din nou pe hârtie – Shenandoah, ceea ce ar putea fi un indiciu sau doar o coincidență. După o pauză, Mycroft continuă: Ce aveți de gând să faceți?

– Să cercetez, spuse Crowe. De asta sunt aici. Bineînțeles, va trebui să fiu foarte atent. Un american corpolent ca mine are toate șansele să fie observat rapid.

– Atunci fiți discret, îl avertiză Mycroft, și vă rog, nu încercați să luați asupra dumneavoastră sarcina de a face dreptate. Există legi în această țară și n-aș suporta să fiți spânzurat pentru crimă. Mycroft pufni. Nu-mi place ironia. Îmi face rău la stomac.

– Aș putea să vă ajut și eu, zise Sherlock brusc, spre propria lui uimire. Părea că gândul îi ajunsese din creier direct pe buze, fără să treacă mai întâi prin filtrul conștiinței.

Cei doi bărbați se uitară la el uluiți.

– Sub nicio formă, zise Mycroft cu severitate.

– Categoric nu, zise și Crowe în același timp.

– Aș putea să merg pur și simplu în Godalming și să pun câteva întrebări, insistă Sherlock. N-o să-mi dea nimeni atenție. Și nu v-am arătat că mă pricep când cu baronul Maupertuis?

– Atunci era altceva, observă Mycroft. Ai fost implicat în evenimente dintr-o întâmplare și în cel mai mare pericol te-ai aflat atunci când domnul Crowe aici prezent încerca să te scoată din peisaj. Mycroft se opri, reflectând. Tata nu mi-ar ierta-o dacă ai păți ceva, Sherlock, zise el cu voce mai scăzută.

Sherlock se simți mâhnit de felul distorsionat în care fratele lui îi bagateliza lupta împotriva baronului Maupertuis, dar nu răspunse. Nu avea rost să înceapă o discuție despre lucruri trecute când îi aștepta ceva mai important de făcut în prezent.

– N-aș face nimic care să atragă atenția asupra mea, protestă el. Și nu văd cum acțiunile mele ar putea fi periculoase.

– Dacă John St Helen este într-adevăr John Wilkes Booth, atunci el este în mod evident un asasin care fuge de rigorile legii, proclamă Crowe, și care riscă spânzurătoarea dacă se întoarce – sau este extrădat – în Statele Unite. E ca un animal încolțit. Dacă se va simți amenințat, își va acoperi urmele și va dispărea din nou, iar eu va trebui să mă duc după el. Nu mi-ar plăcea deloc ca tu, Sherlock, să devii una dintre urmele șterse de Booth.

– Mai e ceva, murmură Mycroft și se uită scurt spre Crowe. Nu știu în ce măsură Agenția Pinkerton v-a ținut la curent cu situația, dar mulți sunt din ce în ce mai convinși că Booth și colaboratorii săi făceau parte dintr-un plan mai vast.

– Bineînțeles că făceau, tună Crowe. Planul ăla se numea Războiul dintre State.

– Am vrut să spun, rosti Mycroft apăsat, că ideea de a-l asasina pe președintele Lincoln nu a fost a lor. Ei au operat la comanda cuiva, iar creierul operațiunii, ca să-l numim așa, este încă în libertate. Dacă Booth se află într-adevăr aici, în Anglia, atunci e posibil să fie în drum spre America și, dacă așa stau lucrurile, atunci am putea foarte bine să ne întrebăm de ce. Cu ce scop?

Crowe zâmbi.

– Dacă se îndreaptă spre America, treaba mea va fi mult mai ușoară. Nu trebuie decât să dau alarma și să mă asigur că e arestat în clipa în care coboară de pe vas.

– Dar n-ar fi de preferat să stabilim mai întâi ce intenții are? A-l opri pe el nu înseamnă neapărat a opri conspirația.

– Dacă există o conspirație, zise Crowe, clătinând din cap.

Sherlock se simți parcă prins în mijlocul unei discuții filosofice. Nu se putea gândi decât la faptul că dascălul pe care se obișnuise să-l vadă în fiecare zi se confrunta cu o problemă care ar fi putut să-l silească să se întoarcă în țara sa sau să pornească în urmărirea acestui bărbat prin toată lumea. Dacă putea face ceva pentru a-i rezolva problema, Sherlock n-avea să pregete. Doar că n-avea să-i spună lui Mycroft.

– Pot să plec? întrebă el.

Mycroft făcu un semn din mână, concediindu-l.

– Du-te și te preumblă pe câmp – sau ce faci tu. Eu și domnul Crowe mai rămânem să discutăm.

– Vino la mine acasă mâine-dimineață, zise Crowe, fără măcar să-l privească. O să ne continuăm studiile.

Sherlock se strecură afară din bibliotecă, iar cei doi bărbați începură o conversație despre detaliile tratatelor de extrădare încheiate între statele americane, la nivel federal, și guvernul britanic.

Afară soarele strălucea încă arzător pe cer. Sherlock simțea o adiere de fum și mirosul depărtat de malț al distileriilor din Farnham.

Godalming nu putea fi prea departe, nu? La marginea lui exista un Guildford Road, ceea ce însemna că era pe undeva în apropiere de Guildford, iar Guildford se afla lângă Farnham.

Matthew Arnatt trebuia să știe.

Matthew – sau Matty, cum îi plăcea să fie strigat – era un băiat pe care Sherlock ajunsese să-l cunoască destul de bine în ultimele două luni. Locuia singur pe o barcă îngustă, deplasându-se între orașe pe canale, șterpelind mâncare atunci când nu putea altfel și ocolind casa de corecție. Stătea în Farnham de mai multă vreme decât obișnuia să rămână într-un oraș, deși nici el, nici Sherlock nu vorbiseră despre motivele acestei ședere.

Dacă Sherlock avea de gând s-o pornească spre Godalming, ca să arunce o privire casei numite Shenandoah și celui care locuia acolo, care putea sau nu să fie un asasin pe nume John Wilkes Booth, atunci voia să-l aibă pe Matty alături. Matty îi salvase deja viața de vreo două ori, și Sherlock avea încredere în el.

Ocoli spatele casei, trecând de bucătărie, până la grajduri. Caii pe care el și Matty îi luaseră de la conacul baronului Maupertuis

cu ceva vreme în urmă stăteau acolo, mâncând mulțumiți dintr-o traistă cu fân. Sherlock nu prea știuse ce ar fi putut face cu ei după ce formidabilele planuri ale baronului eșuaseră, așa că îi rugase pur și simplu pe băieții de la grajduri să aibă grijă de ei, strecurându-le în palmă câțiva bănuți. Nimeni altcineva nu păruse să observe că doi cai noi apăruseră în gospodărie. Și, bineînțeles, putea să călărească împreună cu Virginia. Ea îi dădea lecții de călărie, și Sherlock era încântat să învețe să stea corect în șa.

Își înșeuă calul și apoi, apucând frâiele celuilalt în mâna stângă și trăgându-l după sine, ieși la trap din adăpost. Faptul că trebuia să aibă grijă de doi cai îi încetini întru câtva mersul, dar ajunse la Farham într-o jumătate de oră și se îndreptă către locul unde era ancorată barca lui Matty.

Acesta stătea în vârful punții, cu ochii ațintiți asupra râului. Sări în sus când îl văzu pe Sherlock.

– Ai luat caii, zise el.

– Într-adevăr, zise Sherlock. Ai un simț al observației uluitor.

– Las-o baltă! zise Matty calm. Observ că vrei să mă iei cu tine undeva. Dacă-i așa, nu cred că ai de ce să fii prea sarcastic.

– Aici m-ai prins, răspunse Sherlock. Scuză-mă. Uneori nu mă pot stăpâni.

– Deci, care-i treaba?

– Mă gândeam că poate vrei să faci o plimbare până la Godalming, zise Sherlock.

Matty îl privi printre gene.

– Și de ce, mă rog, aș vrea să fac așa ceva?

– Îți spun pe drum, replică Sherlock.

Drumul spre Godalming urca preț de câțiva kilometri o pantă moale. Colina aceasta era, de fapt, începutul unui lanț

de dealuri care se pierdea în depărtare. Pe ambele lui părți se întindeau câmpii, pe care cei doi adolescenți le vedeau până hăt departe, unde se pierdeau într-o ceață de fum.

Matty îi aruncă lui Sherlock o privire peste umăr.

– O să mergem o vreme pe Spinarea Gliganului, apoi o să coborâm prin Gomshall. O să ne ia vreo oră. Poți să mai mergi sau vrei să te odihnești nițel?

– Hai să admirăm priveliștea câteva minute, zise Sherlock. Lăsăm caii să-și tragă răsuflarea.

– Caii n-au nimic, observă Matty. Nu cumva te supără dosul?

Restul călătoriei fu mai ușor, peste câmpuri și islazuri largi, unde pășteau de-a valma oi, capre și porci. Când se apropiară de Godalming, trecură podul peste un pârâu îngust, pe laturile căruia creștea trestie înaltă de un stat de om. Un drum o lua spre stânga, peste pod.

– Cred că ăla este Guildford Road, zise Matty, arătând cu degetul înspre el. Pe unde vrei să o luăm?

– Hai să ieșim din oraș mai întâi, răspunse Sherlock. Am sentimentul că locul pe care îl caut e mai departe, mai izolat.

Merseră pe drum o vreme, mai încet de data asta, pentru ca Sherlock să poată cerceta casele pe lângă care treceau. Matty părea mulțumit pur și simplu să privească în jur, fără să-l întrebe pe Sherlock ce misiune aveau.

Multe case nu aveau nume sau erau mai mici decât îi trebuia lui Sherlock. La urma urmei, n-avea niciun sens să numești o casă Shenandoah dacă ar fi fost vreo coșmelie, nu? Un nume, mai ales unul atât de impunător, presupunea o construcție mai mare, mai semeață. În curtea câtorva case se jucau copii,

fie cu sfârleze cu sfoară, fie cu mingi de piele. Vreo doi dintre ei le făcură cu mâna băieților care trecură la trap.

În cele din urmă ajunseră la o casă depărtată de toate celelalte. Nu avea teren în jur, ci era izolată între un cot al râului și un pâlc de copaci. De pe drum, Sherlock văzu lângă ușă o plăcuță de lemn. Cuvântul inscripționat pe ea era lung și începea, poate, cu S. Sau poate nu. Lujeri de glicină mov se învolburau pe o latură a clădirii, agățându-se de orice cărămidă ieșită în afară sau crăpătură în zid.

– Asta e? întrebă Matty. Mergem să ciocănim?

– Nu, zise Sherlock. Ține-o înainte până trecem de ea, apoi oprește-te.

Fațada casei era văruită, iar la ferestre fuseseră trase obloanele. Grădina era bine întreținută, observă Sherlock în timp ce trecea pe lângă ea. Era limpede că aici locuia cineva.

După ce depășiră casa, cei doi băieți încetiniră și, într-un sfârșit, se opriră.

– Sherlock, se vede de la o poștă că te interesează casa asta, zise Matty, dar nu vrei ca tipii care locuiesc în ea să știe. Care-i treaba?

– Îți povestesc mai târziu, promise Sherlock. Acum trebuie să ajung mai aproape de ușa de la intrare. Ai vreo idee cum?

– Ce-ar fi să o iei pur și simplu pe alee și să bați la ușă?

– Foarte amuzant! Sherlock privi în jur. La prima vedere, nu era nimic în jur care să-l ajute. Poți să te duci înapoi la copiii ăia care se jucau cu mingea? Sherlock vârî mâna în buzunar și scoase un pumn de monede. Dă-le câțiva penny și roagă-i să ne împrumute mingea un pic. Spune-le că le-o aducem înapoi.

Matty se uită ciudat la el.

– Am venit până aici ca să ne jucăm cu mingea?

– Te rog, du-te!

Matty oftă, luă monedele și o porni la trap, privind peste umăr și scoțând un plescăit audibil.

Sherlock descălecă și așteptă răbdător, legându-și calul și apoi dându-se mai aproape de marginea pâlcului de copaci și examinând casa. Nu se zărea nicio mișcare. Pe plăcuță scria oare „Shenandoah“ sau altceva, de pildă „Summerisle“ sau „Strangeways“?

După un timp care i se păru o veșnicie, Matty se întoarse. Ținea mingea la subraț.

– Am luat țeapă, zise el. Mingea asta e dezumflată.

– Nu contează. Hai să o luăm înapoi pe drum, aruncându-ne mingea unul altuia. Când ajungem lângă casă, cine are mingea o aruncă spre celălalt, dar greșește ținta intenționat și o azvârle cât mai aproape de ușa de la intrare.

– Iar celălalt se duce în fugă s-o aducă. Bun, am priceput.

– Nu, *eu* mă duc în fugă s-o aduc. Trebuie să văd ce scrie pe semnul ăla, iar tu nu știi să citești, ai uitat? Cel puțin, nu suficient de bine.

O luară înapoi pe drum, aruncând mingea de la unul la altul. O dată sau de două ori, Matty o lăsă să cadă la pământ și o lovi apoi cu piciorul, azvârlind-o în aer înspre Sherlock.

Când ajunseră pe drum în locul cel mai aproape de casă, unde o cărăruie ducea către ușa de la intrare, Matty se mișcă în așa fel încât să ajungă pe partea opusă a drumului. Aduse mingea mult în spate și o aruncă în sus, peste capul lui Sherlock. Mingea ajunse până în grădină și săltă o singură dată, moale, apoi se rostogoli către ușa de la intrare.

Sherlock se prefăcu enervat, întinzând brațele în lături și ridicând din umeri, apoi se răsuci și țâșni pe cărăruia care ducea la ușa de la intrare. Când ajunse la minge și se aplecă s-o ridice, aruncă o privire furișă la inscripția de lângă ușă.

Shenandoah.

Asta era casa. Nu-i mai rămânea decât să hotărască următoarea mișcare. Ar fi trebuit oare să stea și să examineze nițel locul, ca să-i poată descrie pe rezidenți lui Mycroft și lui Amyus Crowe, sau putea să încerce să se strecoare înăuntru și să arunce o privire prin clădire, dacă locuitorii nu erau acasă?

Sherlock nu mai apucă însă să decidă singur, pentru că ușa de la intrare se dădu brusc de perete și în prag apăru, din întuneric, un bărbat. Era uscățiv și avea o bărbuță ascuțită presărată cu fire albe, dar ceea ce îl făcu pe Sherlock să încremenească locului de uimire fu jumătatea stângă a feței lui. Omul suferise cândva o arsură, o arsură gravă. Pielea obrazului îi era roșie și neregulată, iar în locul ochiului i se căsca numai o gaură întunecată, fără urmă de glob ocular.

– Ce tot schelălăi, potaie? rânji el. Apoi îl apucă pe Sherlock de păr și îl trase în casă înainte ca acesta să apuce să scoată vreun sunet.

CAPITOLUL 3

Sherlock simți cum scalpul îi ia foc. Apucă brațul bărbatului și se lăsă târât, încercând să îmblânzească durerea sfâșietoare pe care i-o provoca faptul că toată greutatea corpului îi atârna de un smoc de păr. Se aștepta aproape ca șuvițe întregi să i se rupă din rădăcină, lăsând la vedere carnea vie de dedesubt.

– N-am vrut decât să-mi iau mingea! țipă el.

Bărbatul nu-i dădu nicio atenție. Mormăia pentru sine un torent de obscenități și de acuzații, în timp ce-l trăgea pe Sherlock după el.

Holul de la intrare era luminat printr-un luminator din plafon. Părea pustiu, mobilat doar pe jumătate. Pașii bărbatului răsunară pe podeaua de marmură.

Deschise o ușă cu mâna stângă și îl trase pe Sherlock într-o cameră de primire. Se găseau aici scaune confortabile tapițate cu stofă imprimată, pe speteaza cărora acoperitoarele protejau pânza de uleiul din părul vizitatorilor, și câteva măsuțe împrăștiate, învelite doar cu milieuri de dantelă. Lui Sherlock i se păru o cameră numai pe jumătate mobilată, o cameră în care nu locuia nimeni. O casă, dar nu un cămin.

A, da, și pe podea zăcea un om. Sherlock abia apucă să observe o pereche de ghete și jumătatea inferioară a corpului, cu fața întoarsă spre covor, căci fu târât pe lângă el și aruncat într-un scaun.

Întinse repede mâinile să-și verifice scalpul, așteptându-se să dea de sânge cald sau de carne vie, sau pur și simplu de porțiuni unde scalpul, desprins de craniu, i-ar fi jucat pe oase, dar totul părea normal. Mai puțin durerea. Aceasta nu era deloc normală.

– Vă rog, țipă el, încercând în continuare să se dea drept victimă inocentă, aflată doar în trecere, dați-mi drumul! Mama și tata or să-și facă griji! Locuiesc mai jos, pe drum.

Bărbatul își ferea întruna privirea. Își smucea capul dintr-o parte într-alta ca o pasăre, de la ușă la fereastră și înapoi, fără încetare.

Sherlock îl examină o clipă. În ușă nu reușise să-i vadă bine decât jumătatea distrusă a feței, dar acum îl măsură din cap până-n picioare, încercând să observe ceva care i-ar fi putut fi de ajutor.

Costumul necunoscutului fusese croit din material de bună calitate, asta se vedea de la o poștă. Era negru, elegant, iar felul în care se potriveau haina și pantalonii îi dădu lui Sherlock impresia că fusese opera unui croitor care își știa meseria. Nu arăta ca un sac de lână cu mâneci, cum văzuse uneori prin Farnham și în împrejurimi. Dar croiala avea ceva ciudat, ceva... aproape străin. Sherlock își dădu seama că undeva în mintea lui apăruse întrebarea dacă nu cumva se putea găsi croitorul unui costum numai după cusături și după croială sau, cel puțin, dacă nu se putea stabili ce stil urmase – german, englez ori american.

Bărbatul era slăbănog, oasele încheieturii și mărul lui Adam îi ieșeau în afară prin piele. Privită din dreapta, fața lui avea

o frumusețe clasică, cu o mustață proeminentă și o bărbuță de țap, dar din stânga era o ruină. Aici pielea arăta roșie, lucioasă, plină de găuri ca suprafața Lunii. Barba de pe partea aceasta era rară și bolnăvicioasă, ieșind din piele asemenea rămășițelor arse ale unui incendiu forestier, iar orbita era numai o gaură roșie cicatrizată.

– Domnule… începu Sherlock, dar bărbatul îi tăie vorba cu un gest violent al mâinii.

– Gura! ordonă el. Avea o voce pătrunzătoare, dar cu o nuanță de bocet care îi ridică lui Sherlock părul pe ceafă. Gura, pui de cățea!

Vorbea cu o urmă de accent, dar nu englezesc. Semăna mai degrabă cu felul cum vorbeau Amyus și Virginia Crowe, dar nu era chiar la fel. Poate o idee mai cultivat. Și vorbea de parcă se aștepta să fie ascultat. Declama, ca și cum ar fi fost pe scenă, jucând un rol. Sherlock văzuse câteva piese interminabile de Shakespeare puse în scenă în aer liber, la conacul părinților săi din Reigate, și, dacă n-ar fi fost zvâcnetul acela necontrolat al capului, după felul cum se ținea și vorbea, l-ar fi luat pe omul acesta drept actor.

– Cât timp mai avem? întrebă brusc străinul. Până se întorc?

– Nu… începu Sherlock, dar bărbatul păși spre el și-i arse una peste față cu dosul palmei. Sherlock simți că-i explodează creierii. Pe limbă îi apăru gust de sânge.

– Nu mă minți, băiete! Miros o minciună de la un kilometru depărtare. Cât timp mai avem?

– Vreo oră, poate… răspunse Sherlock. Nu înțelegea ce voia bărbatul acesta, dar în mod sigur nu era în toate mințile. Nu-i rămânea decât să joace după cum îi cânta el.

– Fum... zise bărbatul din senin. Ridicase capul și adulmeca aerul. Simt miros de fum. Se uită brusc la Sherlock. Trebuie să plecăm. Să ne întoarcem în Orient. Acolo suntem în siguranță. Aici sunt prea mulți oameni care mă caută. Prea mulți ochi. Prea multe urechi.

– Pot să verific în spatele casei, să văd dacă e liber drumul, se oferi Sherlock.

– Da, drumul! Ochii bărbatului părură să se lumineze brusc. O să luăm o corabie. Un vas. Putem să pornim spre Hong Kong. Ne ascundem acolo până trece pericolul.

– Ce pericol? întrebă Sherlock, dar bărbatul nu făcu decât să-i arunce o privire furioasă.

– Nu te preface că nu știi. Toți știți. Toți, fără excepție.

Amintindu-și de discuția de la Conacul Holmes, Sherlock încercă să-și dea seama dacă omul acesta ar fi fost capabil să asasineze pe cineva, și cu atât mai mult pe președintele Statelor Unite ale Americii. În mod evident, nu era întreg la minte și părea gata să cedeze nervos în orice clipă, dar *era* american și poate că întâmplările vieții fuseseră cele care îl aduseseră în pragul nebuniei. Sherlock avea deja destule informații pentru fratele său și pentru Amyus Crowe, dar întrebarea era dacă avea să scape vreodată de aici.

Bărbatul își smuci deodată capul în spate, ca și cum ar fi fost legat cu o sfoară de care trăsese cineva.

– Fum! strigă el și se repezi afară din cameră, lăsându-l pe Sherlock singur.

Doar cu omul întins pe jos.

O clipă, Sherlock se gândi să fugă. Dacă se mișca suficient de repede, ar fi putut să-l depășească pe străinul care ieșise

din cameră, chiar dacă acesta stătea în holul de la intrare, și să ajungă la ușă. Sau putea să o ia în direcția opusă, către fereastra salonului de primire, și să iasă pe acolo în grădină. Probabil, Matty îl aștepta încă și ar fi fugit amândoi pe cai.

Dar în încăpere se mai afla un om, și Sherlock trebuia să verifice dacă era viu sau mort. Știa că n-are cum să-l lase acolo, pur și simplu. Imaginea lui l-ar fi bântuit pentru tot restul vieții.

Se ridică din fotoliu și se lăsă pe vine lângă trupul prăbușit, atent să nu se întoarcă americanul. Bărbatul de pe jos avea favoriți lungi, capul întors într-o parte și ochii închiși, dar Sherlock fu ușurat să-l audă respirând greoi pe gură. Părul de la ceafă îi era îmbibat de sânge, care i se închegase parțial într-o masă vâscoasă. Fusese în mod evident lovit pe la spate și căzuse. Avea noroc că mai era în viață.

Sherlock reflectă o clipă. Bărbatului care îl târâse în casă îi lipsea în mod vizibil o doagă. Oare cel întins pe podea era vreun fel de paznic, de îngrijitor? Și poate că nebunul reușise cine știe cum să-l aducă în stare de inconștiență și căuta acum un mod de a scăpa?

Sherlock îl târî într-o poziție mai confortabilă, în care respirația să nu-i fie stânjenită de înclinarea capului. Nu putu să nu observe că și hainele acestuia erau croite într-un mod similar și dintr-o stofă asemănătoare cu a costumului celuilalt. Cei doi proveneau probabil din aceeași țară.

Un zgomot în holul de la intrare îl puse în gardă. Abia apucase să se așeze la loc în scaun când străinul intră din nou în cameră. Fruntea îi strălucea de broboane de sudoare, dar suprafața roșie lucioasă a obrazului stâng îi era uscată ca o piatră.

– Mă așteaptă o corabie să mă ducă în China! declară el ritos, dar ochiul teafăr îi era atât de holbat, încât albul ochiului i se vedea de jur împrejur, ca unui cal înfricoșat, și Sherlock își dădu seama că bărbatului i se năzărise că vede o corabie, la fel cum mai devreme părea să fi avut o halucinație cu mirosul de fum pe care îl tot adulmeca. Fumul incendiului care, bănui Sherlock, îi provocase cicatricea aceea cumplită.

– Du-te înainte, zise Sherlock cât putu de calm. Vin și eu. Spera ca vocea lui egală și încrezătoare să îl convingă pe străin să facă pur și simplu stânga-mprejur și să plece, dar vorbele lui avură efectul opus. Bărbatul ridică mâna în dreptul feței, și, cutremurându-se, Sherlock văzu că ținea în ea un revolver argintiu cu o țeavă nesfârșit de lungă și un butoiaș chiar deasupra pătuțului.

– Nu lăsați nicio urmă! strigă omul și ținti către fruntea lui Sherlock.

Sherlock se rostogoli într-o parte de pe scaun exact în clipa când arma explodă cu fum și zgomot, iar acoperitoarea pe care își odihnise capul se transformă într-un ghem de pânză sfâșiată și umplutură din păr de cal. Sherlock se ridică de sub o măsuță, pe care o aruncă înspre celălalt. Bărbatul trase din nou, nestăpânit, și glonțul de plumb smulse așchii lungi din tăblia mesei, făcând-o să ricoșeze, rotindu-se, într-o parte.

Străinul ochi din nou. De data aceasta, glonțul de plumb șuieră pe deasupra capului lui Sherlock și lovi fereastra, făcând geamul fărâme.

Sherlock se năpusti către ușa care dădea în holul de la intrare. În timp ce ieșea, un al patrulea glonț nimeri tocul ușii, împrăștiind în jur țăndări de lemn.

Era prea departe ca să ajungă la ușa de la intrare prin hol. Cât s-ar fi chinuit el să dea ușa de perete, bărbatul ar fi ajuns în spatele lui, luându-l din nou în cătare, și el ar fi fost prins în capcană. Se întoarse și o luă în sus pe trepte.

Străinul apăru la capătul scărilor exact în clipa când Sherlock ajungea la etaj. Își reîncărca arma. „Evident, nu e complet nebun", se gândi Sherlock, năpustindu-se pe palier. Când revolverul bubui dedesubt, capul unui elan care fusese montat pe o tăblie de lemn în formă de scut zvâcni deodată într-o parte. În locul unui ochi de sticlă apăru o gaură. Nu era suficient că bietul animal fusese împușcat o dată; trebuia să îndure umilința de a fi împușcat din nou, și de data asta fără să aibă posibilitatea să fugă!

La capătul palierului, Sherlock văzu două uși. Pe scară răsunau pași. Sherlock se gândi o clipă, cu inima bătându-i nebunește, încercând să-și amintească structura casei așa cum o văzuse de afară. Pe latura aceasta, glicina creștea până la o fereastră. În camera din dreapta sau din stânga?

Alese dreapta, mai mult la întâmplare. Dacă mai stătea mult să decidă, avea oricum să o mierlească. Șansele erau egale. Deschise ușa și se strecură imediat înăuntru, închizând-o la loc. Dacă omul cu revolverul trebuia să verifice ambele dormitoare, Sherlock avea să câștige câteva minute înainte să fie descoperit din nou.

În încăpere era un pat nefăcut, ca și cum cel care dormise acolo tocmai s-ar fi dat jos și s-ar fi îmbrăcat în dezordine, fără ca vreo cameristă să fi venit după el să deretice. Sherlock presupuse că singurii locuitori ai casei erau străinul cu pușca și gardianul său. Dacă puneau ceva la cale, ascunzându-se

din fața vreunui pericol oarecare, atunci existența unei cameriste ar fi însemnat un risc în plus. Mai bine să stea izolați, fără a stârni interesul cuiva. Ceea ce însemna că, probabil, găteau și făceau curățenie singuri.

Ceea ce, se gândi brusc Sherlock, însemna că trebuia să mai fie cel puțin un al treilea om, dacă nebunul avea nevoie de supraveghere permanentă.

Atent la orice zgomot de afară sau la ușă, Sherlock se strecură cu pași neauziți până la fereastră. Trecând pe lângă pat, observă alături pe podea un geamantan negru, deschis, și înăuntru zări o sclipire de sticlă și de metal. Intrigat, se apropie și se uită.

Pe un perete al valizei erau prinse în mici compartimente individuale mai multe flacoane cu un lichid incolor. Pe fund zăcea aruncată de-a valma o colecție de instrumente medicale, scalpele și altele asemenea. Iar separat de amândouă se afla o cutie lungă și plată, pe care Sherlock o recunoscu. Văzuse mai demult asemenea cutii, la doctorii care o trataseră pe sora sa pe vremea când era bolnavă. Conțineau de regulă seringi hipodermice – cilindre goale de sticlă, terminate cu pistoane și dotate cu ace ascuțite, cu care se injectau medicamente în fluxul sanguin. O fracțiune de secundă, Sherlock uită de dormitorul în care se afla și se trezi din nou acasă la el, privind prin crăpătura ușii cum doctorii și surorile medicale se îmbulzeau lângă patul surorii sale. Acele și seringile îl fascinaseră – lumina reflectată pe suprafața lor, funcționalitatea lor grotescă, felul în care estompau granița dintre interiorul și exteriorul corpului. Felul în care ameliorau situația. În care întrerupeau țipetele.

Sherlock se cutremură. Nu era momentul amintirilor. Un nebun cu o pușcă în mână era la câteva secunde în urma lui.

O clipă se gândi că fereastra era poate zăvorâtă sau bătută în cuie. Nu s-ar fi mișcat dacă ar fi tras de ea în sus. *Trebuia* să se miște, își spuse Sherlock. Dacă pe podea erau împrăștiate tot felul de ustensile medicale, atunci dormitorul acesta nu avea cum să fie al nebunului și n-ar fi avut rost ca fereastra să fie blocată.

Sherlock era sigur că fereastra din camera nebunului era zăbrelită.

Smuci de fereastră cu toată puterea și, cu un scârțâit lemnos, aceasta se ridică. Răcoarea binefăcătoare a aerului de afară îi scăldă fața. Sherlock se strecură pe pervaz și privi în jur. Matty nu se vedea nici în grădină, nici pe drum. Nu se vedea nimeni nicăieri.

Se uită în jos. Glicina cobora până la răsadurile de flori de dedesubt. Ar fi putut să ajungă acolo foarte ușor.

Și apoi? Dacă nebunul intra în cameră în timp ce el era la jumătatea coborârii, atunci Sherlock i-ar fi căzut cu siguranță victimă. Străinul putea pur și simplu să-l împuște în cap și să se uite după el cum cade.

Privi în sus. Din câte își dădea el seama, glicina urca până pe acoperiș, agățându-se de mortarul dintre cărămizi, iar la marginea acoperișului, pe toată lungimea lui, se zărea un soi de balcon sau de bordură. Dacă – mai degrabă, când – nebunul avea să intre în cameră și avea să se repeadă la fereastra deschisă, prima lui reacție avea să fie să se uite în jos. Dacă Sherlock urca, avea o șansă să scape. În cel mai rău caz, mai câștiga câteva secunde.

Se ridică în picioare pe pervaz și se prinse cu mâna dreaptă de tulpinile de glicină de pe o latură a ferestrei, folosindu-și stânga ca să închidă cu grijă geamul. N-ar fi avut cum să se întoarcă

pe unde venise, dar măcar geamul închis îi putea aduce câteva secunde în plus.

Întinse piciorul drept într-o parte și pipăi grijuliu cu talpa, căutând un loc unde se intersectau două vrejuri, care ar fi putut să-i susțină greutatea. După un timp care i se păru nesfârșit, dădu în cele din urmă de o împletitură care cedă puțin sub apăsare, dar care părea să-l susțină.

Temător, se lăsă cu toată greutatea pe curpeni și bâjbâi în jur cu piciorul stâng după un alt punct de sprijin. Îl găsi, se săltă și întinse mâna stângă, căutând o altă tulpină de care să se agațe. Nu dădu decât de o crăpătură între două cărămizi. Își înfipse degetele în ea și văzu că se putea susține. Pas cu pas, greoi, se ridică pe zid până când fereastra rămase dedesubt și fu mai aproape de acoperiș.

Pe față îi cădea praf de cărămidă, înțepându-i ochii. Clătină din cap, cu pleoapele închise, scuturându-l. Dar, din nou, în creștet și pe umeri i se împrăștiară praf și bucățele de tencuială.

Deodată, glicina se smuci sub el. Greutatea lui o desprindea de zid, trăgând cârceii afară din locurile unde pătrunseseră printre cărămizi și se țineau agățați în crăpăturile zidului. Sherlock simți cum centrul de greutate i se depărtează de peretele clădirii. Se uită în jos și imediat i se făcu rău, căci pământul păru să se legene înainte și înapoi odată cu el. Tulpinile de care se ținea cu mâna dreaptă slăbiră brusc, și Sherlock dibui precipitat în sus pe zid, căutând să se agațe de ceva mai stabil. Cu un oftat de ușurare, își încleștă degetele pe un curpen mai vânjos ce părea să nu se miște și se împinse în sus de pe talpa dreaptă. Cu mâna stângă apucă un olan plat de la marginea acoperișului, apoi, mulțumind cerului, se odihni o clipă, trăgându-și răsuflarea.

Și atunci auzi de sub el hârșâitul ferestrei împinse în sus.

Încremeni, lipindu-se cât mai aproape de zid.

Simți, mai mult decât văzu, o siluetă întunecată aplecându-se pe geam și cercetând terenul de dedesubt. Își ținu respirația, neîndrăznind să facă cel mai mic zgomot, care l-ar fi dat de gol.

De sus se rostogoli peste el praf de cărămidă, și Sherlock simți că vrejul de care se ținea cu mâna dreaptă începea să se desprindă de zid. Se atârnase de el de prea multă vreme. Ar fi trebuit deja să-și găsească un alt punct de sprijin, dar nu îndrăznea.

Praful de cărămidă îi căzu din nou în ochi, făcându-l să clipească.

Nările îl gâdilau. Îi venea să strănute, dar strâmbă din nas, ținându-și răsuflarea.

Silueta de sub el se legăna, cercetând terenul ca un far. Dedesubt, în grădina din spatele casei, Sherlock văzu câteva cutii din scândură, puse una peste alta. Între scânduri erau spații, și lui Sherlock i se păru că vede ceva mișcându-se în spatele lor, dar fu silit să-și concentreze din nou atenția asupra ferestrei, căci silueta de dedesubt se răsuci și privi în sus.

Către el.

– Ah, javră neobrăzată! țipă bărbatul și trase din nou.

Glonțul trecu pe lângă urechea lui Sherlock ca o viespe turbată. Sherlock simți cum căldura lui îi arde vârfurile firelor de păr. Se trase disperat în sus, pe bordura acoperișului, târându-și picioarele după el, în timp ce nebunul trăgea încă o dată.

O clipă fu liniște, și Sherlock își trase răsuflarea. Târându-se către marginea acoperișului, privi în jos.

La fereastră nu mai era nimeni. Nebunul venea pe scări după el.

Sherlock privi în jur, disperat. Bordura pe care se afla avea doar vreun metru lățime. După ea începea acoperișul propriu-zis, acoperit cu olane și înălțându-se abrupt către vârf. Cam din trei în trei metri, chenarul era întrerupt de câte o lucarnă – poate dădeau spre dormitoarele de la etajul doi sau spre magazii.

Sherlock trebuia să găsească o cale de scăpare – repede.

Știa că nu va putea niciodată să coboare pe tulpinile de glicină, așa că fugi de-a lungul bordurii către prima lucarnă. Era fie încuiată, fie blocată. Ajunse la a doua, dar nu avu mai mult succes. A treia era foarte puțin deschisă, însă lemnul se deformase și geamul nu mai putea fi împins în sus.

Se ridică, gata să se îndrepte spre a patra ferestruică, dar în clipa aceea își dădu seama că nebunul cu arma stătea la colțul bordurii, acolo unde aceasta cotea către spatele casei. Reușise, în mod evident, să ajungă pe acoperiș înainte ca Sherlock să găsească o cale de a coborî.

Acum îndreptă țeava lungă a revolverului către pieptul lui Sherlock.

– În iad, în iad, țipă el, împroșcând cu salivă, să spui că eu te-am trimis acolo![1]

Sherlock așteptă ca plumbul să-l lovească și să-l dărâme de pe acoperiș. O clipă se întrebă dacă avea să-i ia viața înainte să moară zdrobindu-se pământ. Avea să fie ultimul experiment al vieții sale.

Un alt bărbat apăru de după colțul acoperișului, un om voinic, cu păr blond-deschis și pielea brăzdată de firișoare roșii

[1] Parafrază a unui vers din *Henric al VI-lea*, partea a III-a, de W. Shakespeare, actul 5, scena 6; varianta românească este preluată din traducerea lui Barbu Solacolu, apărută în: W. Shakespeare, *Opere*, vol. 1, Ed. Univers, București, 1982, p. 447. (n.tr.)

pe nas și pe obraji. Îl apucă pe nebun de gât în strânsoarea cotului stâng, în timp ce cu mâna dreaptă îi înfigea în umăr acul unei seringi. Apăsă apoi pe piston, injectându-i soluția medicamentoasă în sânge.

Nebunul se lăsă moale în brațele lui și arma îi căzu zdrăngănind pe acoperiș. Încerca încă să vorbească, dar își înghițea vorbele. Ochii îi mai clipiră câteva momente, apoi rămase nemișcat.

Nou-venitul îi scoase seringa din umăr, și din înțepătură curse un lichid transparent. Blondul se lăsă pe vine și coborî pe bordură. Ridicându-se apoi în picioare, îl privi pe Sherlock iscoditor.

– Ce faci aici, băiete?

– Tocmai îmi căutam mingea în grădină, domnule, răspunse Sherlock, încercând să pară mai tânăr și mai neajutorat decât era, când omul ăsta m-a apucat și m-a târât în casă. Nu putuse să nu observe că, atunci când se îndreptase de spate, bărbatul ridicase și revolverul, pe care îl ținea acum cu țeava în jos, pe lângă picior.

– Și ce a vrut să-ți facă acest domn când ați ajuns înăuntru?

– Nu știu. Jur că nu știu.

Nou-venitul rămase o clipă tăcut, reflectând. Bătea ușor cu țeava lungă a revolverului în picior.

– Intră în casă! zise el în cele din urmă și ridică țeava armei cu un gest relaxat, pe deasupra capului lui Sherlock. Și ia-l cu tine, adăugă el, făcând semn cu capul către nebunul inconștient. Trage-l după colț. E o fereastră deschisă acolo. Dă-i drumul înăuntru.

– Dar...

– Nu comenta, băiete! Fă ce-ți spun cei mari!

Sherlock se uita când la chipul omului din fața lui, când la armă. Bărbatul acesta nu era nici nestăpânit, nici nervos, nici nebun. Era perfect sănătos, dar la fel de capabil să tragă ca și celălalt.

Păși înainte și îl luă pe nebun de umeri, în timp ce nou-venitul se dădu înapoi ca să-i facă loc. Sherlock trase trupul nesimțitor după colț, până la fereastra deschisă, conștient tot timpul de cât era de aproape de marginea acoperișului. Un pas greșit, și totul s-ar fi terminat.

Corpul nebunului era greu și dificil de manevrat, și Sherlock simți cum îl năpădește sudoarea în timp ce se chinuia cu el. Până la urmă reuși să-l atârne pe jumătate peste pervazul ferestrei. Cățărându-se cu greutate și trecând pe deasupra lui, îl trase înăuntru după sine.

În tot acest timp, bărbatul cu arma îl urmări fără să-și ia ochii de la el.

Două brațe apărură brusc din spatele lui Sherlock și apucară trupul nebunului.

– Am eu grijă de el, spuse o voce ascuțită.

Uimit, Sherlock întoarse capul. Un al patrulea bărbat stătea îndărătul lui. Era scund, îndesat și chel și îi lipsea o bucată din urechea dreaptă.

Sherlock se dădu un pas în spate și îl lăsă pe nou-venit să târască trupul nebunului pe podea, spre coridor și apoi către un alt dormitor, unde o cheie se vedea ieșind din broasca ușii. În timp ce omul cel scund se chinuia să-l ridice pe nebun pe pat, Sherlock observă că dormitorul cu pricina avea gratii la ferestre. Aceea era camera nebunului.

Cel de al treilea bărbat – cel blond și vânjos – stătea în ușă, ținând încă arma în mână.

– Ce face Gilfillan? întrebă el.

– Are o rană urâtă la ceafă, răspunse chelul, potrivindu-i nebunului mădularele pe pat. O să aibă o durere cumplită de cap când s-o trezi, dar cred că o să-și revină. Râse înfundat. Are oase tari. Ar trebui să se lovească mai rău de atât ca să-i crape.

– Îi dau eu lovitură! rânji bărbatul mai vânjos. Cum a putut, nenorocitul, să-l lase pe Booth să-l ia așa prin surprindere? Ne-ar fi putut dejuca toate planurile. Nu ne mai lipsea decât ca afurisitul ăsta s-o ia la goană peste coclauri, mai ales în starea în care este.

„Booth!“ Sherlock încercă să-și ascundă reacția, dar, brusc, se simți înfierbântat de emoție. Bărbatul era John Wilkes Booth, nu John St Helen.

Bărbatul cel vânjos nu se oprise. Făcu semn către Sherlock cu revolverul.

– Și acum, din cauza ăstuia, ne-am procopsit și cu un martor.

Chelul se opri și ridică pentru prima oară ochii către Sherlock.

– Păi, și ce facem cu el, Ives?

Bărbatul cel solid – Ives – dădu din umeri.

– Nu prea cred că avem de ales, zise el.

Chelul deveni deodată nervos.

– Dar e doar un copil. Nu-l putem lăsa pur și simplu... nu-i putem da pur și simplu drumul? Se întoarse către Sherlock. N-ai văzut nimic, așa-i, băiete?

Sherlock încercă să ia o mutră înspăimântată. Nu-i veni greu.

– Pe cuvântul meu, șefule, zise el, arborând un ton cât mai sincer, deja nu mai țin minte nimic. Promit.

Ives nu-i dădu nicio atenție.

– Ce părere ai despre Booth?

– Sedativul și-a făcut efectul la fix. O să zacă vreo câteva ore.

Ives dădu din cap.

– Am destul timp, în cazul ăsta.

– Destul timp pentru ce?

Ives ridică arma și o îndreptă direct către Sherlock.

– Să scap de puști și să mă descotorosesc de corpul lui dup-aia. Nu uita regula numărul unu – nu lăsa în urmă pe nimeni care te-a văzut la față.

CAPITOLUL 4

Sherlock fu străbătut de un fior. Aveau de gând să scape de el, să-l arunce pur și simplu ca pe un sac de gunoi! Își mută privirea de la unul la altul, căutând o cale de scăpare, dar Ives stătea în ușă, iar bărbatul cel mic și chel, între Sherlock și fereastră. Și, chiar dacă reușea să iasă pe fereastră, unde s-ar fi putut duce? Cei doi l-ar fi urmat, l-ar fi încolțit și fie l-ar fi împins chiar ei jos, fie l-ar fi împușcat și l-ar fi lăsat să cadă.

– Vă rog, domnule, n-am văzut nimic! se văicări el, încercând să tragă de timp.

– Nu face pe nevinovatul cu mine, băiete! mârâi Ives. Ieși pe coridor și îi făcu semn lui Sherlock să vină după el. Hai încoace, iute! Îi aruncă o privire peste umăr chelului, despre care Sherlock presupuse că avea oarecare experiență medicală, căci la el părea să apeleze Ives când venea vorba de nebuni și de răni. Berle, ai grijă să-l legi ca lumea pe Booth și pe urmă du-te de-l trezește pe Gilfillan și pregătește-l de plecare! Vreau s-o ștergem de aici. Prea batem la ochi. Îți garantez că flăcăul ăsta nu se furișa pe-aici căutându-și mingea, ci pentru că a pus el vreun rămășag sau voia să vadă ce facem.

Sherlock ieși pe coridor și se uită înapoi spre Berle, care însă își feri privirea.

– Vă rog, domnule, nu-l lăsați să mă omoare! se lamentă el, dar Berle se întoarse cu spatele, către trupul nemișcat al lui John Wilkes Booth.

– Îmi pare rău, puștiule, murmură el, dar sunt prea multe în joc. Dacă Ives zice că trebuie să mori, atunci trebuie să mori. Eu nu mă bag. Berle șovăi o clipă, uitându-se la ceva de pe șifonier. Ce facem cu chestia asta? îl întrebă el pe Ives.

– Ce chestie?

Berle întinse mâna și luă un borcan din sticlă, acoperit cu o bucată de muselină bine întinsă, legată cu sfoară. Din locul unde stătea, Sherlock văzu că pânza fusese străpunsă în mai multe locuri cu cuțitul. Era genul de recipient pe care l-ar fi meșterit un puști dacă ar fi vrut să țină o omidă sau o gângănie în viață – acoperind borcanul, pentru ca mica vietate să nu poată scăpa, dar făcând câteva găuri în capac ca să aibă totuși aer –, dar înăuntru nu văzu niciun fel de insectă sau altă făptură. În borcan nu era decât un morman roșu sclipitor, ca o bucată de ficat proaspăt sau ca un cheag mare de sânge.

Ives se uită la ea disprețuitor.

– O luăm cu noi, zise el. Șeful vrea să i-o ducem. O vrea aproape la fel de tare ca pe Booth.

Berle scutură borcanul, neîncrezător.

– Ești sigur că e încă vie?

– Ar face bine să fie! Șeful nu-i din ăia care rabdă să fie lăsat baltă, și chestia asta vine tocmai din Borneo. Fața lui Berle se încreți de îngrijorare. Am auzit că un servitor de-al lui a scăpat odată o carafă de julep cu gheață pe verandă. Cică Duke s-a uitat

doar la el, fără să zică o vorbă, și servitorul a început să tremure și a luat-o înapoi cu spatele, ca racul, a traversat toată grădina, până la marginea râului, dârdâind și plângând, și s-a vârât pur și simplu singur în râu și a dispărut cu totul. De-ai fi zis că-l hipnotizase. Cică nu l-a mai văzut nimeni de-atunci. Duke a zis odată că sunt aligatori în râul ăla, dar nu știu dacă spunea adevărul.

Berle îl privi cu îndoială.

– M-aș fi așteptat să folosească una din dihăniile alea pe care le ține în lesă. Nu alea se presupune că sunt călăii lui?

– Poate a vrut doar să dea un exemplu. Sau poate dihăniile nu erau flămânde. Ives dădu din cap. Nu contează. Chestia aia o luăm cu noi, până acasă.

Îl împinse pe Sherlock cu țeava armei în coridor, înspre scări.

– Ce o să-mi faceți? îl întrebă acesta.

– Nu pot să te împușc, zise Ives gânditor. Decât dacă nu-mi dai de ales. Dacă sticleții găsesc leșul unui puști ca tine cu un glonț în el o să se apuce să facă cercetări, și o casă cu patru străini în ea o să fie prima vizitată. Aș putea să-ți fac o supradoză din doctoriile lui Berle, dar ar fi o risipă. Cred că o să avem nevoie de toate dozele alea, la ritmul în care le înghite Booth. Nu, cred că o să te sufoc. Îți pun o cârpă în gură. Așa n-o să rămână niciun semn vizibil de violență. E o carieră la câțiva kilometri de aici. O să te pun în telegă, te acopăr cu ceva și te duc acolo. Sunt o mulțime de găuri în pământ în care pot să te arunc. Dacă te găsește careva vreodată, poliția o să presupună doar că ai căzut și te-ai lovit la cap.

– E chiar atât de importat? întrebă Sherlock.

– Ce să fie important?

– Ce faceți voi acolo. E chiar atât de important, încât e nevoie să mă omorâți ca să fiți sigur că nu află nimeni niciodată?

Ives râse.

– A, o să afle lumea, stai liniștit! O să afle la vremea ei, dar vremea aia o s-o stabilim noi.

Sherlock ajunsese în capul scărilor și Ives îi făcu semn să o ia în jos, către parter. Sherlock începu să coboare, codindu-se. Știa că la un moment dat trebuia să o ia la fugă, dar, dacă ar fi încercat acum, Ives l-ar fi împușcat pur și simplu și ar fi găsit el vreo altă metodă de a se descotorosi de leșul lui, ca să nu fie găsit niciodată. Dacă nu punea la socoteală faptul că i-ar fi provocat lui Ives niște necazuri trecătoare, Sherlock era încredințat că, dacă ar fi fugit acum, n-ar fi avut nicio șansă. Poate ea avea să se ivească afară.

Coborând prima treaptă, Sherlock simți ceva sub talpa pantofului, ceva întins pe covorul care acoperea scările. Înainte să apuce să vadă ce era, Ives îl înghionti înainte. El se întoarse curios, tocmai în clipa în care o bucată de sfoară se întinse zbârnâind de-a lungul treptei, de la balustradă până la peretele lambrisat. Cu o clipă înainte, Sherlock călcase chiar pe ea.

Vârful piciorului lui Ives nimeri drept sub sfoară în timp ce cobora pe treapta următoare. Corpul lui continuă să se miște, dar talpa îi rămase pe loc, captivă. Omul holbă brusc ochii, cu o expresie caraghioasă pe față, și se prăbuși înainte. Încercă să se agațe cu mâinile de perete și de balustradă, și revolverul i se izbi de lambriu, apoi îi zbură din mâna dreaptă. Sherlock se dădu repede la o parte, căci Ives cădea pe lângă el, prăbușindu-se pe trepte cu umărul înainte și rostogolindu-se greoi, de mai multe ori, până pe podeaua de la parter, unde rămase lat pe covor.

De unde stătea, cam pe la jumătatea scării, Sherlock se uită peste balustradă. Dedesubtul lui, în umbra de la parter, văzu

chipul palid al lui Matty privindu-l țintă. Ținea în mână un capăt al unei bucăți de sfoară. Sherlock urmări sfoara cu privirea până la balustradă și apoi, de-a lungul treptei, către floarea unui cui care fusese bătut la repezeală în despărțitura dintre scândura de pe marginea scării și lambriuri. Sforicica era legată de cui.

– Ai avut noroc că n-a ieșit cuiul când s-a împiedicat cu toată greutatea de sfoară, observă Sherlock calm, deși inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Nu, îl corectă Matty, tu ai avut noroc că n-a ieșit. Pentru mine nu conta. Oricum nu știa că sunt aici.

Sherlock coborî la parter și se aplecă să vadă ce făcea Ives. Își pierduse cunoștința și pe frunte avea o zgârietură roșie urâtă. Sherlock apucă arma. N-avea rost să riște.

Matty veni lângă el.

– Ce tot ai cu casele altora? întrebă el.

– Cum adică?

– Adică trebuie să te scot întotdeauna din belea, zise Matty, uitându-se în sus pe scări. Ce Dumnezeu se întâmplă aici? L-am văzut pe tipul ăla cu fața arsă trăgându-te în casă și p-ormă au apărut alți doi indivizi, venind încoace într-o căruță. Nici n-apucasem să mă dumiresc bine, că ați ieșit toți trei pe acoperiș. Am văzut niște pistoale, așa că m-am gândit că ar fi cazul să vin să te scot de aici. Matty clătină din cap. Ești băiat deștept, Sherlock, dar te dai tot timpul prins. Nu poți pur și simplu să-i convingi să-ți dea drumul? Doar te pricepi să vorbești.

– Uneori, zise Sherlock, mi se pare că exact pentru că vorbesc intru în încurcătură. Se opri și reflectă un moment. De unde ai luat sfoara?

– Din buzunar, bineînțeles, replică Matty. Nu se știe niciodată când ai nevoie de ea.

– Vino! zise Sherlock. Hai să ieșim de-aici!

– Mai e un tip jos, observă Matty, dar e inconștient. Cel puțin, era când am venit eu încoace. Mai bine să fim atenți, să nu se fi trezit.

Coborâră pe furiș pe scări, înspre salonul de primire, unde bărbatul pe care Sherlock îl văzuse mai devreme inconștient și însângerat și pe care Ives îl numise Gilfillan zăcea acum întins pe canapea, sforăind. Strecurându-se pe lângă salon, ieșiră tiptil pe ușa de la intrare, apoi străbătură grădina, ajunseră în drum și se îndreptară către locul unde Matty împiedicase caii.

– Ai aflat ce voiai să știi? întrebă Matty în timp ce urcau în șa.

– Cred că da, zise Sherlock gânditor. Sunt patru oameni în casa aia, și toți sunt americani. De fapt, cel puțin trei dintre ei – pe al patrulea nu l-am auzit vorbind. Unul nu e în toate mințile, iar un altul e doctorul care are grijă de el. Bănuiesc că ceilalți doi îl păzesc să nu scape. Doi au plecat – poate după mâncare sau așa ceva –, și trebuie să-l fi lăsat doar pe unul dintre ei cu nebunul, care se numește, apropo, John Wilkes Booth și care și-a pocnit păzitorul cu ceva în cap. A crezut că eram implicat în cine știe ce complot împotriva lui și de asta m-a târât în casă.

– Dar ce Dumnezeu caută cu toții în Anglia? întrebă Matty.

– Nu știu, dar ceva se petrece. Nu cumva ăsta e pur și simplu un azil pentru ucigași nebuni?

– *Ucigași* nebuni?

– Îți povestesc când ajungem la Conacul Holmes.

Drumul înapoi la Farnham le luă mai bine de o oră și, cu cât se apropiau ma mult, cu atât Sherlock se simțea mai descurajat. Cum avea să le explice lui Mycroft și lui Amyus Crowe că mica sa misiune de cercetare sfârșise prin a-i avertiza pe cei patru

locuitori ai casei că cineva le ghicise planurile? Dacă s-ar fi gândit bine înainte de a acționa, n-ar fi trebuit să se apropie niciodată de casa aceea.

Trăsura lui Mycroft era încă în curte când ajunseră.

– Așadar, zise Matty, îți urez noroc.

– De ce noroc? Nu vii și tu cu mine?

– Să vin cu tine? În primul rând, mie mi-e teamă de domnul Crowe, iar de fratele tău și mai tare. Mă întorc la barca mea. Îmi povestești mâine. Și, spunând acestea, smuci de căpăstrul calului și se îndepărtă în trap grăbit.

Sherlock trase adânc aer în piept și intră în holul mare de la intrare, se îndreptă către bibliotecă și bătu la ușă.

– Intră! răsună vocea fratelui său.

Mycroft și Amyus Crowe stăteau amândoi la un birou mare, pe o latură a încăperii. În fața lor se aflau un teanc uriaș de cărți de istorie, geografie, filosofie și trei atlase enorme, care fuseseră deschise la ceea ce lui Sherlock i se păru a fi hărți ale celor două Americi.

Mycroft îl măsură pe Sherlock din cap până-n picioare cu un ochi critic.

– Ai fost atacat, zise el, și nu de cineva de vârsta ta.

– Și nu de un englez, bombăni Amyus Crowe.

– Ba chiar, zise Mycroft, uitându-se la pantofii lui Sherlock, ai fost atacat de două persoane. Unul dintre ei era, cred, tulburat mintal.

– Și amândoi aveau pistoale, adăugă Crowe.

– De unde știți? întrebă Sherlock uluit.

– Astea sunt fleacuri, zise Mycroft, făcând un gest evaziv cu mâna. Să nu pierdem timpul cu explicații. Spune-ne mai bine unde te-ai dus și de ce ai fost atacat.

Sherlock le povesti fără tragere de inimă tot ce se întâmplase și încheie cu descoperirea că avea încă pistolul lui Ives în buzunarul din spate al pantalonilor. Îl scoase și îl puse pe birou în fața celor doi bărbați.

– Un Colt, model pentru armată, comentă Crowe cu voce joasă. Calibru 0.44, șase gloanțe. Treizeci și cinci de centimetri și jumătate de la percutor până la capătul țevii. A înlocuit modelul Colt Dragoon în preferințele armatei americane. Bate cu precizie până la 100 de metri. Crowe izbi cu pumnul în tăblia mesei, făcând revolverul să salte. Pe toți dracii, ce mama naibii ai căutat în casa aia? se răsti el la Sherlock. I-ai pus pe jar pe Booth și pe acoliții lui că suntem pe urmele lor! O s-o șteargă de acolo cât ai zice pește.

Sherlock își mușcă buzele, înghițindu-și vorbele care îi stăteau pe buze.

– Am vrut doar să arunc o privire, zise el în cele din urmă. Credeam că pot să vă dau o mână de ajutor.

– Nu ne-ai dat nicio mână de ajutor. Mai rău ne-ai încurcat! explodă Crowe. Asta e o treabă de oameni mari, băiete! Tu nu te pricepi și nu știi s-o faci cum trebuie.

Rațiunea rece și detașată îl făcu pe Sherlock să observe că Amyus Crowe vorbea cu un accent mai pronunțat când se enerva, dar conștiința, care strunea impulsurile acestei rațiuni impasibile, i se strânse de rușine la gândul că îi dezamăgise pe doi dintre cei trei oameni a căror părere conta pentru el cel mai mult pe lume. Deschise gura să-și ceară iertare, dar buzele i se uscaseră și nu putu scoate niciun sunet.

Chipul lui Mycroft arăta mai degrabă decepție decât furie.

– Du-te în camera ta, Sherlock! zise el. O să te chemăm când vom putea purta o discuție mai calmă, adăugă el, aruncându-i o privire lui Crowe. Acum du-te!

Cu obrajii arzând de rușine, Sherlock se răsuci pe călcâie și ieși din bibliotecă.

Atmosfera din holul de la intrare era înăbușitoare în căldura după-amiezii. Sherlock se opri o clipă, încercând să-și scuture trupul de emoții, și așteptă până când simți că poate urca toate treptele spre camera lui. Îl durea capul.

– Nu ți-ai mai primit laudele? auzi el o voce venind din umbră.

Ridică ochii și o văzu pe madam Eglantine ieșind pe nesimțite de sub scară. Zâmbea cu răutate. Rochia neagră cu crinolină se foia țeapănă în jurul ei, și foșnetul cu care se atingea de podea semăna cu o șoaptă venită dintr-o cameră îndepărtată.

– Cum de reușești dumneata să rămâi în casa asta, deși te porți atât de nepoliticos cu toată lumea? întrebă Sherlock încet, știind că n-avea nimic de pierdut. Pe ziua aceea n-ar fi avut cum să i se întâmple ceva mai rău decât se întâmplase deja. Eu te-aș fi concediat de mult dacă mi-ar fi stat în putere.

Ea păru surprinsă de reacția lui, și zâmbetul i se topi de pe față.

– Nu ai nicio putere aici! se răsti la Sherlock. Eu dețin puterea în casa asta.

– Doar până la moartea unchiului Sherrinford, replică Sherlock. Nici el, nici mătușa Anna nu au copii, deci conacul va trece în proprietatea familiei tatălui meu. Și atunci va trebui să fii cu adevărat *foarte* atentă, madam Eglantine.

Și, nemailăsându-i timp să răspundă, Sherlock o luă în sus pe scări către camera sa. Când se uită în jos de pe palierul de la etajul întâi, o văzu încă acolo, stând nemișcată.

Se întinse pe pat, își puse un braț peste ochi și se lăsă copleșit de vârtejul de gânduri care-i vuia în minte. Ce Dumnezeu

fusese în capul lui? Mycroft și Crowe îl avertizaseră amândoi să nu încerce să-i ajute. Ce anume voise să demonstreze de fapt?

După o vreme ațipi probabil, pentru că lumina din cameră păru să se schimbe brusc și se trezi cu brațul amorțit din cauza poziției incomode peste ochi. Se ridică din pat și coborî cu pas ușor la parter, mai mult pentru că îi era foame. Se simțea deodată de-a dreptul hămesit.

Servitoarele puneau masa pentru cină. Mycroft tocmai ieșea din bibliotecă. Amyus Crowe dispăruse.

Mycroft făcu un semn din cap înspre Sherlock.

– Te simți mai bine? întrebă el.

– Nu chiar. Am făcut o mare prostie.

– Nu e prima și probabil nici ultima oară. Ai grijă să tragi învățăminte de aici. Orice greșeală e scuzabilă când o faci prima dată. După aceea, devine obositoare.

Una dintre servitoare ieși din sufragerie cu un mic gong. Fără să se uite la cei doi, bătu o dată din gong, tare, apoi se întoarse în sufragerie.

– Mergem? întrebă Mycroft.

După câteva momente, Sherrinford și Anna Holmes veniră și ei. Aproape tot timpul cât stătură la masă, Mycroft discută despre acuratețea traducerii latine a traducerii grecești a cărților din Vechiul Testament scrise în ebraică și aramaică, în timp ce mătușa Anna stătea de vorbă cu Sherrinford și cu Mycroft, fără să-și dea seama că aceștia doi vorbeau de fapt între ei, deși, din galanterie, Mycroft se întorcea din când în când către ea și răspundea la câte una dintre întrebările care îi bâzâiau constant în ureche din monologul ei neîntrerupt. Sherlock mâncă aproape fără oprire, ferindu-se de privirea lui madam Eglantine, care se uita la el furioasă din locul ei de lângă fereastră.

După cină, Sherrinford și Anna îl conduseră pe Mycroft pe treptele de la intrare, ca să-și ia rămas-bun.

– Vorbești fluent grecește, iar frazele dumitale în latină sunt foarte elegante, zise Sherrinford, probabil cea mai mare laudă pe care o putea aduce cuiva. Și mi-a plăcut discursul dumitale. Îți lipsește cunoașterea Vechiului Testament, dar ai făcut niște deducții surprinzătoare din ceea ce ți-am spus despre el. Va trebui să mă gândesc foarte bine la ceea ce mi-ai sugerat despre perioada timpurie a Bisericii. Te rog să revii cât mai curând.

Mătușa Anna îi uimi pe toți făcând un pas înainte și punându-și o mână pe brațul lui Mycroft.

– Ești întotdeauna bine-venit aici, zise ea. Îmi pare rău… de discordia care a dezbinat această familie. Aș fi vrut ca totul să fie altfel.

– Bunăvoința dumneavoastră poate, cu siguranță, să destrame orice neînțelegere, răspunse Mycroft cu gentilețe. Iar ospitalitatea pe care ați dovedit-o luându-l în grijă pe tânărul Sherlock este un exemplu admirabil pentru noi toți. Puteți să considerați ruptura nu doar reparată, ci anulată cu totul. Mycroft aruncă o privire în umbra holului de la intrare, unde lui Sherlock i se păru că deslușește o siluetă în negru care-i urmărea. Dar, atâta vreme cât o anumită persoană exercită încă influență în această casă, mă tem că nu mă voi simți niciodată atât de bine primit pe cât v-ați dori dumneavoastră.

Anna își întoarse privirea într-o parte. Lui Sherlock i se păru că vede în ochii ei scânteierea unei lacrimi.

– Suntem ceea ce suntem, zise ea enigmatic. Și trăim așa cum trăim.

Mycroft se dădu un pas în spate.

– Îmi iau rămas-bun, zise el, mulțumindu-vă din tot sufletul. Pot îndrăzni pentru ultima oară să apelez la amabilitatea dumneavoastră și să vă rog să-i permiteți lui Sherlock să mă însoțească la gară? Trăsura îl va aduce înapoi.

– Desigur, spuse Sherrinford, făcând un gest larg cu mâna.

Când ieșiră din curtea conacului în drum, Sherlock se uită înapoi. Pe treptele de la intrare se vedeau acum trei siluete – a mătușii lui, a unchiului și a lui madam Eglantine. Și, fie din întâmplare, fie intenționat, madam Eglantine stătea pe treapta cea mai înaltă, dominându-și stăpânii.

– Probabil vrei să mai vorbim despre ce s-a întâmplat azi, ghici Sherlock, în timp ce trăsura îi hurduca peste pietre și hârtoape.

– Categoric. Ne vom opri acasă la domnul Crowe. Avem încă multe de discutat.

Trăsura gonea, huruind pe drum.

Sherlock își simți scalpul încă dureros acolo unde nebunul cu cicatricea pe față îl apucase de păr ca să-l târască în casă. Ridică mâna pe furiș și se trase pe ascuns de o șuviță de păr, doar ca să fie sigur că nu i se desprinde de cap. Durerea care-l săgetă îi umplu ochii de lacrimi, dar părul nu i se clinti din loc. Slavă Domnului!

După zece minute, trăsura încetini și Sherlock văzu cunoscutul acoperiș de paie în formă de frunză ivindu-se pe deasupra unui tufăriș.

– Haide! spuse Mycroft când trăsura se opri în fața porții tăiate într-un gard simplu de piatră. Domnul Crowe ne așteaptă.

Ușa căsuței era deschisă. Mycroft bătu și apoi intră fără să mai aștepte răspuns.

Amyus Crowe ședea lângă cămin, cu trupul masiv revărsat peste marginile scaunului de lemn, a cărui siluetă austeră aproape dispărea sub el. Trăgea dintr-un trabuc.

– Bună ziua, domnule Holmes! spuse el politicos, salutându-i cu o înclinare a capului.

– Bună ziua, domnule Crowe! răspunse Mycroft. Vă mulțumesc că ați fost de acord să ne primiți.

– Vă rog, luați loc!

Mycroft alese singurul scaun ceva mai confortabil rămas în încăpere. Sherlock se așeză pe un taburet lângă vatra goală și rece și privi în jur. Căsuța lui Amyus Crowe era la fel de dezordonată cum o știa el. Un teanc de scrisori fusese fixat de polița de deasupra căminului cu un cuțit înfipt în ele, iar dintr-un papuc singuratic aflat pe podea lângă șemineu țâșneau în toate direcțiile mai multe trabucuri. Pe unul din pereți, prinsă în piuneze, era o hartă a regiunii pe care fuseseră desenate linii și cercuri aparent la întâmplare. Unele continuau pe zugrăveala de alături.

Sherlock se întrebă unde era fiica lui Crowe, Virginia. În căsuță nu se vedea nici urmă de ea, și, dată fiind firea ei îndărătnică, Sherlock nu și-o putea închipui stând supusă în camera ei în timp ce tatăl ei ar fi discutat cu vreun musafir. Poate ieșise să călărească prin împrejurimi, lucru pe care îl făcea, după toate aparențele, foarte des. Sherlock nu văzuse pe lângă casă iapa Virginiei, Sandia.

Zâmbi. Fetei nu-i plăcea deloc să stea în casă. În anumite privințe aducea mai mult a animal decât a ființă umană.

– Serviți un pahar de vin de Xeres? întrebă Crowe. Eu, unul, nu-l pot suferi, îmi dă impresia că cine știe ce vietate s-a târât în butoiul ăla și a murit acolo. Dar am întotdeauna o sticlă pentru musafiri.

– Vă mulțumesc, nu, răspunse Mycroft politicos. Sherlock nu bea, iar în perioada aceasta a zilei eu prefer un lichior. Aruncă

o privire spre Sherlock. America nu a reușit încă să-și inventeze o băutură națională, zise el. Francezii au vinul și lichiorurile, italienii, *grappa*[1], germanii, berea blondă, scoțienii, whisky-ul, englezii, berea neagră, dar verii noștri de peste ocean se află încă în căutarea identității naționale.

Sherlock simți că Mycroft nu vorbea deloc despre băuturi, ci încerca să facă o alt fel de observație, mult mai subtilă, dar îi fu imposibil să-și dea seama despre ce.

– Mexicanii fac o băutură din sucul de cactus, zise Crowe binedispus. Îi zic tequila. Am putea s-o adoptăm și noi.

– Ce e un cactus? întrebă Sherlock.

– E o plantă cărnoasă, cu o coajă foarte groasă, acoperită cu țepi, răspunse Crowe. Crește în ținuturile aride nisipoase din Texas, New Mexico și California, sub soarele dogoritor. Coaja groasă nu permite evaporarea apei, iar din cauza țepilor, vacile, caii și alte animale nu pot să-l mănânce. Cactușii stau mărturie fie că există un Creator care a făcut pentru fiecare regiune de pe pământul ăsta plante diferite, potrivite cu condițiile locale, fie că există o forță care împinge organismele vii să se schimbe și să evolueze în așa fel încât să supraviețuiască, indiferent unde s-ar afla, așa cum pretinde domnul Charles Darwin. Fiecare n-are decât să creadă cum vrea.

– Ca să ne întoarcem la oile noastre, ce ai reușit să afli? întrebă Mycroft.

Crowe dădu din umeri.

– Am găsit casa, dar e goală. Cei care au stat acolo par s-o fi șters în mare grabă. Am vorbit cu un țăran care locuiește ceva mai încolo pe drum și care i-a văzut plecând. Zicea că erau

[1] Rachiu obținut din resturile de struguri rămase după stoarcerea în teasc (n.tr.)

patru. Unul părea să fie adormit, un altul avea capul bandajat, iar ceilalți doi se strâmbau, ca și cum i-ar fi așteptat o călătorie lungă și neplăcută.

– Au spălat putina. Mycroft reflectă un moment. Mai există vreo dovadă că bărbatul adormit era John Wilkes Booth?

Crowe ridică din umeri.

– În afară de ceea ce ne-a spus fratele tău, niciuna. E semnificativ faptul că are fața arsă. Ultimul lucru care se știe cu certitudine despre John Wilkes Booth este că a fost implicat într-un schimb de focuri cu armata într-un hambar din Virginia. Soldații îi dăduseră de urmă și îl somaseră să se predea, dar el a deschis focul. Ceilalți au tras și ei și, de la atâtea împușcături, hambarul a luat foc. Probabil s-a răsturnat vreo lampă cu ulei. Oricum, când incendiul s-a potolit, soldații au recuperat din jarișteun trup omenesc, însă era atât de ars, încât n-a putut fi identificat cum trebuie, deși s-a presupus că era Booth. Se vede acum că Booth a scăpat atunci, dar probabil că vreunul dintre complicii lui a fost surprins de foc și n-a apucat să fugă la timp. Crowe făcu o pauză. Booth a fost întotdeauna un tip cu nervii slabi. Pesemne, grozăvia faptei comise, apoi groaza de a fi veșnic urmărit și incendiul din hambar l-au făcut s-o ia razna. Mai interesant mi se pare faptul că se află în grija și sub protecția unui soi de organizație care, în mod evident, are nevoie de el. N-are el cum să mai conducă pe nimeni, cel puțin din ceea ce ne-a spus flăcăul ăsta, deci ce alt rol poate să joace pentru ei?

– E un simbol, observă Mycroft. E probabil cel mai celebru confederat după generalul Lee și Jefferson Davis. Dacă în America mai există fie și o mână de suporteri ai Confederației, care să facă chiar și cele mai mărunte eforturi de a-l răsturna pe noul

președinte și de a instala unul mai apropiat de ideile lor, atunci John Wilkes Booth e pentru ei omul ideal în jurul căruia să-și strângă forțele. N-ar avea nevoie decât să-l scoată pe podium, chiar și într-un cărucior cu rotile, la câteva întruniri secrete, și să-i elogieze curajul de a fi încercat să destrame Uniunea cu câteva gloanțe bine trase, și ar fi de ajuns ca să înflăcăreze mulțimea.

– De asta mă și temeam, zise Crowe, încuviințând cu un gest din cap. N-are a face că e cu mințile duse. E suficient să-l îndoape cu medicamente ca să poată sta cuminte pe o scenă, și alții pot pe urmă să țină tot felul de discursuri în numele lui. Crowe se opri o clipă. Care este poziția guvernului britanic în povestea asta?

– Nu pot vorbi în numele guvernului britanic, zise Mycroft precaut, dar știu că Ministerul de Externe aprobă noul regim și n-ar fi încântat să vadă cum reînvie Confederația. Sclavia e o practică dezgustătoare, care trebuie curmată o dată pentru totdeauna. Primul lucru pe care l-ar face un președinte confederat ar fi să inverseze măsurile progresiste luate de Abraham Lincoln și de succesorul său, lucru inacceptabil pentru noi.

Crowe oftă.

– Acum o să se întoarcă în Statele Unite, nu-i așa?

Mycroft dădu afirmativ din cap.

– Atunci va trebui să-i urmăresc.

– Am putea trimite o telegramă, se oferi Mycroft. Ar ajunge mai repede peste Atlantic.

Crowe clătină din cap.

– Nu știm pe ce vapor vor fi.

– Putem verifica listele de călători, zise Mycroft. Probabil se vor îmbarca sub nume false, dar putem să căutăm patru bărbați care călătoresc împreună și dintre care unul e vizibil bolnav.

– N-au să se îmbarce pe aceeași navă. Crowe era convins. O să cumpere bilete separat și s-ar putea să angajeze o soră medicală să aibă grijă de Booth. Nu, n-o să facem decât să căutăm niște indivizi despre care nu știm prea bine cum arată și cum se numesc. Crowe izbi pe neașteptate spătarul scaunului cu pumnul, făcându-l pe Sherlock să tresară. Ei, drăcia dracului, doar sunt copoi! Trebuie să le iau urma, și cu asta basta. O să presupun că se îndreaptă spre New York și o să încep cercetările de-aici.

– Aș putea să vă ajut, interveni Sherlock, surprins el însuși de îndrăzneala sa. Sunt singurul care i-a văzut. Aș putea să merg în port, să mă uit la cei care se îmbarcă.

– Nu știm din ce port se îmbarcă, observă Crowe.

– Poate fi Southampton, Liverpool sau chiar Queenstown, adăugă Mycroft cu voce blândă. Singur n-ai cum să verifici trei porturi, oricât ai fi de isteț.

– Dar... începu Sherlock, apoi renunță. Voise să spună că Crowe nu putea să plece din Anglia, pentru că el, Sherlock, abia începuse să înțeleagă lecțiile pe care i le preda americanul și că, dacă într-adevăr trebuia să plece, nu putea s-o ia pe Virginia cu el, căci Sherlock începuse să aibă față de ea sentimente pe care nu le înțelegea prea bine și ar fi vrut să vadă unde aveau să-l ducă, chiar dacă îl cam speriau. Dar știa că niciunul dintre aceste argumente n-ar fi avut vreo șansă în fața ideii unei conspirații vagi, dar evident importante, care amenința guvernul unei țări întregi.

Se părea că viața lui avea să fie dată peste cap.

Din nou.

CAPITOLUL 5

Mycroft și Crowe începură să discute orarele de plecare ale navelor și porturile de îmbarcare și debarcare. Sherlock se plictisi rapid. Mintea lui continua să se învârtească în jurul problemei, încercând să găsească un mijloc de a-i împiedica pe Amyus și pe Virginia Crowe să plece din Anglia.

– Oricum nu știți cum arată oamenii ăia, observă el după câteva minute. Puteți să-i căutați, dar de unde veți ști că i-ați găsit? Dacă îl țin ascuns pe tipul cu cicatrice, n-or să fie decât trei bărbați obișnuiți. Și n-au nimic deosebit, în afară de accentul american, dar bănuiesc că pe puntea unui vas care se îndreaptă spre America asta nu e o raritate.

– Ai putea să mi-i descrii mai în detaliu, observă Crowe. Te-am învățat deja să observi amănuntele care deosebesc fețele între ele – conturul urechilor, linia părului, forma ochilor. Am putea chiar să schițăm niște portrete pe baza descrierii tale. Virginia are mână bună la desen.

– Nu știu dacă va fi de ajuns, spuse Mycroft gânditor. Amintirile martorilor – chiar și ale unuia atât de perspicace precum fratele meu – sunt adesea greșite, afectate de tensiunea

momentului. Mă preocupă de multă vreme problema aceasta – felul în care mintea omenească inventează detalii și se convinge pe sine că sunt adevărate. Am bănuiala că mulți deținuți sunt închiși în penitenciarele britanice pe baza amintirilor nesigure ale unei singure persoane. Odată ce ți s-a spus că trebuie să cauți un bărbos, brusc nu mai vezi în jur decât oameni cu barbă. Nu, ceea ce-și amintește Sherlock nu trebuie luat prea în serios.

Sherlock se pregătea să protesteze, susținând că își amintește perfect fețele celor patru bărbați, dar ceva îl opri. Simțea că balanța discuției începea să se încline în favoarea lui, că Mycroft și Crowe își dădeau seama că problema era mai gravă decât crezuseră, și el nu voia să întreprindă nimic care să-i abată din drum.

Dar, în timp ce inima i se bucura la gândul că, poate, Amyus Crowe și Virginia nu aveau să plece până la urmă, rațiunea îi spunea că problema era foarte serioasă. Mycroft și Crowe aveau pe chip expresii pline de gravitate. Sherlock nu înțelegea întru totul potențialele ramificații ale celor întâmplate – cum ar fi putut patru oameni, dintre care unul vizibil într-o doagă, să dea peste cap politica unei întregi națiuni? –, dar își dădea seama că problemele sale personale erau nimicuri pe lângă lucrurile despre care se discuta aici. Dacă putea să-și ajute în vreun fel fratele și institutorul, trebuia s-o facă, indiferent cât l-ar fi costat asta în plan personal.

Era un gând ciudat de matur, care nu-i prea plăcu lui Sherlock.

– I-a văzut și Matty, spuse el deodată, fără să fi apucat să-și chibzuiască bine vorbele.

– Cum adică? întrebă Mycroft, întorcându-se spre el.

– Adică Matty l-a văzut pe bărbatul care m-a târât în casă – cel care s-ar putea să fie John Wilkes Booth – și pe urmă, când m-a salvat, i-a văzut pe cel puțin doi dintre ceilalți trei. Unul dintre ei era inconștient și niciunul din noi nu l-a văzut prea bine. Dacă vreți o descriere, dar nu sunteți siguri că vă puteți încrede în memoria mea, de ce nu-l aduceți și pe Matty? Probabil că pe baza amintirilor amândurora o să vă puteți face o idee mult mai clară – mai ales dacă ne chestionați separat, nu împreună. În felul ăsta, niciunul din noi n-o să-l influențeze pe celălalt.

– Băiatul are dreptate, mormăi Crowe. Două capete sunt mai bune ca unul. Aș putea s-o trimit pe Virginia să-l aducă pe flăcăul ăla. Ea știe unde are ancorată barca. Crowe dădu din cap ca pentru sine. O schiță bazată pe amintirile amândurora ar fi mult mai aproape de adevăr decât dacă ne-am lua după ce ține minte fiecare în parte.

Mycroft îl privi pe Sherlock drept în ochi:

– Îmi dau seama că nu vrei ca domnul Crowe și fiica lui să plece, spuse el încet. Și totuși, ne-ai făcut o sugestie care ar putea să-i determine să plece. Gândești ca un bărbat, nu ca un băiat. Sunt mândru de tine, Sherlock. Și tata ar fi.

Sherlock întoarse capul, pentru ca Mycroft să nu-i zărească lucirea umedă din ochi.

Fără să le dea atenție, Crowe se ridicase greoi din scaun și pornise cu pași mari către intrare.

– Ginnie! strigă el, deschizând ușa. Am nevoie de tine! Rămase acolo o clipă, până când fu sigur că ea venea, apoi se întoarse și se așeză în picioare în spatele scaunului.

Virginia Crowe apăru în cadrul ușii. Aruncă o privire spre Sherlock și zâmbi. Ca întotdeauna, el fu uimit de diversitatea culorilor din înfățișarea ei – de roșeața părului, de cafeniul pielii bronzate, de pistruii risipiți pe obraji și pe nas, de nuanța violet a ochilor. Pe lângă ea, toate celelalte fete păreau niște biete portrete în alb-negru.

– Da, tată.

– Am o treabă pentru tine. Te rog să iei calul și să-l aduci încoace pe băiatul acela, Arnatt, de pe barca lui. Zi-i că am să-i pun câteva întrebări despre cele întâmplate azi. Spune-i că nu-i fac nimic, am doar nevoie de ajutorul lui.

Ea dădu din cap.

– Vrei să o iau pe Sandia?

– E mai repede așa. Calul vă duce pe amândoi. El e subțirel.

– Dar bătăios, adăugă Sherlock în apărarea lui Matty.

– De asta nu mă îndoiesc, zise Crowe și se uită din nou la Virginia. Hai, du-te degrabă!

Ea îi aruncă iar o privire lui Sherlock, părând să vrea să spună ceva, poate să-l întrebe dacă nu voia să vină și el, dar apoi se întoarse și ieși. După câteva clipe, Sherlock auzi nechezatul ascuțit al Sandiei, care își întâmpina stăpâna, apoi zăngănitul hamurilor și ropotul copitelor calului pe pământul prăfos.

Crowe și Mycroft se întoarseră la discuția despre mijloacele de traversare a Atlanticului. Totul părea să depindă de vasul pe care se îmbarcau cei patru și de portul de unde plecau. Unele nave erau mai rapide ca altele. Sherlock își dădu seama din convorbirea lor că o parte dintre corăbiile mai noi nu se mai bazau doar pe vânt și pe pânze ca să înainteze pe ocean, ci își adăugaseră motoare cu abur puternice, care acționau roți masive, ca acelea ale unor

mori de apă, echipate cu palete de lemn așezate la distanțe egale pe circumferință. Mișcarea circulară a roților hidraulice acționate de motorul cu aburi împingea vaporul înainte chiar și când vântul nu bătea deloc. Exista oare vreun loc în care motorul cu aburi să nu poată ajunge, vreo problemă pe care să n-o poată rezolva? Ce avea să urmeze, se întrebă Sherlock – căruțe și telegi acționate de abur aveau oare să umple drumurile și să-i ducă pe oameni de la Londra la Liverpool în numai câteva ore? Și poate, mai departe – oare într-o zi omul avea să ajungă chiar și pe Lună cu vreun vehicul acționat de puterea aburilor?

Scuturând din cap ca pentru a alunga asemenea gânduri imposibile, Sherlock se întoarse la discuția despre politică, despre călătorii și despre revoluție pe care o purtau Amyus Crowe și fratele său.

Convorbirea continua fără pauză, și Sherlock o asculta pe sărite. Politica era peste puterile lui de înțelegere, deși din când în când Crowe o făcea mai inteligibilă dând câte un exemplu – câți oameni muriseră într-un anume loc la un moment dat, de pildă, sau cum fusese ras de pe fața pământului vreun orășel ca pildă pentru alții.

În cele din urmă, Sherlock auzi tropotul unor copite care se apropiau în grabă. Se ridică și se duse la ușă, gata să-i întâmpine pe Matty și pe Virginia.

Afară, în lumina asfințitului, o văzu pe Sandia venind în goană. Pata neagră de pe spatele ei erau probabil Virginia și Matty, și, preț de o secundă, Sherlock fu invidios pe Matty că stătuse atât de aproape de fata lui Crowe. Dar numai o secundă.

Când Sandia fu aproape de căsuță, se vădi că povara ei întunecată era o singură persoană, și nu două. Virginia opri

calul din scurt chiar lângă Sherlock. Avea ochii sălbăticiți, și părul, zburătăcit de vânt, i se transformase într-o claie încâlcită.

– Unde e Matty? întrebă Sherlock.

Ea sări de pe spinarea calului și se repezi pe lângă el în căsuță. Sherlock o urmă cu pas grăbit.

– L-au luat pe Matty! strigă Virginia.

– Cum? zise Mycroft, ridicându-se din scaun.

– Am ajuns la barcă și l-am convins să vină cu mine, povesti fata cu glas întretăiat. Am urcat amândoi pe Sandia. Abia ieșiserăm în drum, când am văzut un copac retezat, prăvălit de-a curmezișul. Pot să jur că nu era acolo când am venit eu. Am vrut să-l sar, dar, cum eram doi în spinarea calului, mi-a fost teamă că n-o să putem, așa că ne-am oprit ca să dăm trunchiul la o parte. În clipa aia, din pădure au năvălit spre noi doi bărbați. Probabil că se ascunseseră în desiș. Unul l-a pocnit pe Matty în cap și cred că l-a amețit, pentru că el nu s-a zbătut. Celălalt s-a năpustit spre mine. A încercat să mă apuce de păr, dar l-am mușcat de mână. El s-a tras înapoi și eu am fugit la Sandia. Am sărit în șa și am pornit. Când m-am uitat înapoi, cei doi îl cărau pe Matty cu ei. Chipul Virginiei era speriat și alb ca ceara. L-am lăsat acolo! strigă ea, ca și cum abia acum și-ar fi dat seama ce se întâmplase. Ar fi trebuit să rămân și să încerc să-l salvez sau măcar să mă întorc după el.

– Dacă ai fi rămas, cel mai probabil te-ar fi luat și pe tine prizonieră, observă Crowe. Păși prin cameră cu o agilitate surprinzătoare pentru silueta lui mătăhăloasă și își luă fiica în brațe, strângând-o la piept cu un gest aspru. Slavă Domnului că ești teafără!

– Dar Matty! strigă Sherlock.

– O să-l luăm înapoi, promise Mycroft, ridicându-și trupul masiv din scaun. E evident că...

Înainte să-și poată încheia propoziția se auzi un scrâșnet de sticlă spartă și ceva greu intră în zbor pe fereastra făcută țăndări și se rostogoli cu un bubuit pe podea. Crowe alergă la ușă și o dădu de perete. De afară, Sherlock auzi ropot de copite pe pământul tare. Cineva se îndepărta în goană, călare. Crowe înjură cu sete. Sherlock nu mai auzise asemenea cuvinte din gura lui, deși le ghicea înțelesul.

Se aplecă să ridice obiectul care fusese aruncat pe geam. Era un bolovan mare cam cât doi pumni la un loc, de care fusese fixată, cu o sfoară înfășurată în jurul lui, o bucată de hârtie ruptă dintr-o filă.

Mycroft luă pietroiul din mâinile lui Sherlock și îl puse pe masă. Cu mișcări iuți, ridică de pe masă un cuțit și tăie sforicica dintr-o suflare.

– E mai bine să păstrăm nodurile, i se adresă el lui Sherlock fără să întoarcă privirea. Ne pot furniza anumite informații despre cel care le-a făcut. Marinarii, de pildă, au o serie întreagă de noduri specifice, necunoscute publicului larg. Când ai câteva zile libere, ți-aș recomanda un studiu al nodurilor. Mycroft scoase sfoara și o dădu deoparte, probabil ca s-o analizeze mai târziu. Apoi desfăcu hârtia de pe piatră și o netezi pe masă. E un avertisment, îi spuse el lui Crowe. „Băiatul tău e la noi. Nu ne mai urmări! Nu încerca să vii după noi! Dacă ne lași în pace, băiatul îți va fi înapoiat peste trei luni, viu și nevătămat. Dacă nu, tot îți va fi înapoiat, dar în bucăți, în cursul a câteva săptămâni. Să nu zici că n-ai fost avertizat.“

Crowe o ținea pe Virginia în brațe.

– Ei cred, în mod evident, că Matty e fiul meu, spuse americanul, probabil pentru că l-au văzut pe același cal cu Virginia. O să-și dea seama de greșeală curând, dacă or să-l audă vorbind.

– Nu neapărat, observă Mycroft. Oamenii aceștia nu știu de cât timp ești în Anglia. De fapt, probabil că nici nu știu că ești american. Cred că tânărul Matthew e în siguranță deocamdată. Acum, ce ne spune biletul?

– Lăsați biletul! Trebuie să mergem după ei! strigă Sherlock.

– Băiatul are dreptate, tună Crowe. Sunt vremuri pentru reflecție și sunt vremuri pentru acțiune. Cred că acum e cazul să facem ceva. O împinse pe Virginia cu blândețe. Stai aici! Mă duc după ei.

– Vin și eu, zise Sherlock impetuos și, cum Crowe se pregătea să-l contrazică, adăugă: Matty e prietenul meu și eu l-am vârât în beleaua asta. În plus, în doi putem cerceta mai mult teren.

Crowe îi aruncă o privire lui Mycroft, care trebuie să fi încuviințat imperceptibil din cap, pentru că americanul spuse:

– Bine, tinere. Încălecarea! Plecăm!

Se îndreptă spre ușă, și Sherlock porni după el.

Când ajunse afară, Crowe înșeuase deja un cal și îl pregătea pe al doilea. Până când încălecă el, americanul o luase deja la galop.

Sherlock își înfipse călcâiele în coastele calului, care o porni în goană după tovarășul lui.

Soarele cobora încet spre orizont, ascuns în fuioare de nori, vizibil numai ca o minge de lumină roșie. Crowe gonea în față, iar Sherlock se străduia să țină pasul. Ropotul copitelor i se transmitea pe șira spinării într-o vibrație continuă, care-l împiedica să tragă aer până în fundul plămânilor.

De unde știa Crowe în ce direcție s-o ia? se întrebă Sherlock. Probabil, își făcuse niște calcule rapide care ar fi fost cea mai probabilă rută de ieșire din Farnham dacă grupul de americani avea de gând să o ia spre coastă. Portul cel mai bun pentru o îmbarcare către America ar fi fost, evident, Southampton. Dar Crowe putea să se înșele. Americanii ar fi putut să prefere Liverpool, luând trenul spre nord de la Londra, ceea ce ar fi însemnat să iasă din Farnham într-o direcție complet opusă. Pentru prima dată, Sherlock își dădu seama că gândirea logică își avea limitele ei și că arareori producea un singur răspuns. Deseori, ea genera mai multe răspunsuri posibile, și o altă metodă trebuia să intervină pentru a alege unul dintre ele. Metoda putea fi numită intuiție sau ghiceală, pur și simplu, dar nu era logică.

Trecură în goană pe lângă case și colibe, fără ca Sherlock să le recunoască. Pe un deal văzu la un moment dat o clădire de piatră: era oare Castelul Farnham? Vântul îi șuiera în auz, înghețându-i urechile, în ciuda căldurii de peste zi care fusese absorbită de pământ și radia acum din sol. I se păru că aude ecoul copitelor calului său, dar sunetul nu avea în ce să se răsfrângă. Privi peste umăr și fu uimit să o vadă în urma lui pe Virginia, aplecată peste gâtul Sandiei. Pe fața ei apăru un soi de rânjet. Sherlok rânji și el. Ar fi trebuit să-și imagineze că nu aveau cum s-o țină departe de miezul acțiunii. Cu adevărat nu semăna cu nicio altă fată pe care o întâlnise.

Trecură în galop printr-un cătun în care câteva colibe stăteau înghesuite una într-alta. Oamenii se dădură speriați la o parte din drum. Sherlock auzi în spatele lor voci răstite. În față drumul se zărea gol, până când făcea o curbă și dispărea

din vedere. Cât timp avea oare să mai gonească Crowe până să admită că o luaseră pe un drum greșit?

Virginia îl ajunse din urmă și privi în jur, cu ochii aproape scăpărând. Sherlock bănuia că fetei îi plăcea goana aceasta, în ciuda pericolului. Era îndrăgostită de călărie și avea acum ocazia să călărească așa cum nu o mai făcuse niciodată.

În față, dincolo de trupul mătăhălos al lui Amyus Crowe și de pălăria lui albă cu boruri largi, care reușea cine știe cum să-i rămână pe cap în pofida vitezei, Sherlock zări deodată o trăsură zdruncinându-se nebunește pe drum. La un cot, roțile de pe o parte părăsiră o clipă șleaul, dar săltară apoi la loc. Pe deasupra trăsurii, lui Sherlock i se păru că vede firul subțire al unui bici repezit înainte de vizitiul care plesnea caii cu toată puterea, mânându-i să fugă mai iute. Oare Matty era înăuntru? În mod limpede, vizitiul se silea să gonească în cea mai mare viteză. Dacă nu erau americanii în trăsură, atunci era o coincidență uriașă că altcineva fugea cu atâta disperare din Farnham, încât era dispus să-și riște viața.

Sherlock dădu pinteni calului, care se opinti. Distanța dintre el și Crowe se micșoră, și Sherlock văzu mai bine trăsura. Era o caretă trasă de doi cai, ale cărei arcuri săltau când nimerea cu roțile în făgașe, în gropile și în hârtoapele de pe drum.

Virginia călărea în stânga lui Sherlock. El îi aruncă din nou o privire. Buzele fetei se desfăcuseră într-un soi de zâmbet larg, dar care, bănui Sherlock, semăna mai mult cu un rânjet.

Se uită scurt în dreapta, către tatăl Virginiei. Privirea acestuia era ațintită asupra trăsurii și ochii îi scăpărau cu atâta intensitate, încât o clipă Sherlock se simți înfricoșat. Întotdeauna avusese impresia că americanul era un gentleman,

pentru care logica și culegerea faptelor erau mai importante decât orice altceva. Dar Virginia îi spusese că tatăl ei fusese vânător de oameni în America, pe care adeseori nu-i adusese vii la întoarcere, și, judecând după înfățișarea lui de acum, Sherlock era tentat să o creadă. Nicio forță de pe lume n-ar fi putut să oprească un om cu o asemenea flacără în ochi.

Își fugărea calul atât de năprasnic, încât bietul animal făcuse clăbuci la gură. Stropi de spumă erau luați de vânt și purtați departe în spate.

Drumul coti la dreapta, și trăsura din față cârmi fără să încetinească. Cele două roți din curbă părăsiră șleaul și careta însăși păru gata să se răstoarne și să fie târâtă mai departe de cai, dar călătorii dinăuntru trebuie să se fi năpustit spre stânga cu toată greutatea, pentru că trăsura sări deodată în lături și roțile căzură cu un trosnet pe drum.

Sherlock, Crowe și Virginia luară și ei curba, aplecând caii într-o rână ca să poată rămâne cu copitele pe drum. În timp ce reveneau la verticală, Sherlock zări deodată în față o căruță, încărcată cu baloturi de fân proaspăt cosit, îndreptându-se spre trăsura care zbura pe drum. Căruțașul gesticula disperat către vizitiul caretei să i se dea din cale, dar trebuie să fi știut că era prea târziu, pentru că smuci de căruță, sfârșind în șanțul de pe marginea drumului. Trăsura trecu huruind nebunește pe lângă el, la numai câțiva centimetri de capătul din spate al căruței. Câteva clipe mai târziu, când cei trei urmăritori se năpustiră și ei pe lângă căruțaș, Sherlock privi într-o parte, ca să se convingă că omul era nevătămat. Țăranul stătea în fața carului, dând din mâini cu furie. Apoi însă, îl depășiră, și omul se pierdu treptat în depărtare, ca o amintire de demult.

Privirea lui Sherlock fu atrasă de o mișcare pe latura trăsurii. Un bărbat scoase capul afară, ținând în mână un fel de băț. Lui Sherlock i se păru că era unul dintre locuitorii casei din Godalming, dar nu putea fi sigur. Bărbatul îndreptă bățul înapoi, spre cei trei călăreți, și în capătul lui răsări deodată o flacără. Era o pușcă!

Sherlock nu-și dădu seama încotro se dusese glonțul. Trăsura se hurduca atât de tare, alergând prin lumina palidă a serii, încât bărbatul n-ar fi avut cum să țintească prea precis, dar asta nu însemna că nu ar fi putut nimeri pe unul dintre ei sau vreun cal, din întâmplare.

Străinul trase din nou, și de data asta lui Sherlock i se păru că aude sunetul glonțului trecând pe lângă el: un bâzâit furios, ca al unei viespi înfuriate.

Crowe dădu pinteni calului și, o clipă, păru să se apropie de trăsură. Cu o mână ținea hățurile, cu cealaltă își smucea de curea. Scoase de acolo un pistol, pe care îl ațintì asupra bărbatului ieșit din trăsură, trase, și reculul îi zvârli brațul înapoi și îi răsuci corpul în șa. Bărbatul cu pușca se retrase în trăsură. Sherlock nu-și putu da seama dacă fusese rănit sau era doar precaut.

Goneau acum în lungul albiei unui râu. Lumina se reflecta în suprafața apei cu o sclipire argintie.

Bărbatul cu pușca apăru din nou, pe aceeași parte, dar de data asta cu fața înainte. Îndreptă pușca spre cai și apăsă pe cocoș. Din nou, flacăra țâșni ca o floare exotică în crepusculul serii. O clipă, nedumerit, Sherlock crezu că trăgea în caii de la trăsură, dar glonțul trecuse peste capetele lor. Sherlock își dădu seama că bărbatul voia să-i sperie, ca să alerge și mai repede, și părea să fi reușit. Distanța dintre trăsură și urmăritorii

ei se mări văzând cu ochii. Fugarii n-aveau cum să gonească multă vreme astfel – caii și-ar fi pierdut curând suflul –, dar bărbatul avea cu siguranță ceva în gând.

Dispăru din nou în interiorul trăsurii, dar numai pentru o clipă. Ușa caretei se deschise brusc și el se rostogoli afară. Își calculase perfect ieșirea, ca să nimerească în fâșia de iarbă înaltă și de trestie de pe malul râului. Dispăru din vedere, dar Sherlock își dădu seama pe unde se rostogolise după dâra lăsată printre trestiile care îi încetineau mișcarea.

Crowe își domoli calul preț de o clipă, neștiind ce să facă, dar apoi îi dădu din nou pinteni, în urmărirea trăsurii, însă Sherlock văzu cum bărbatul iese din vegetația înaltă. Era ud fleașcă și plin de tăieturi pe față de la tulpinile de trestie.

În mâini ținea o pușcă. O ridică în timp ce Crowe se apropia, ochi cu grijă în lungul țevii lungi și trase.

În clipa când flacăra izbucni în gura puștii, Crowe își acoperi fața cu mâinile și se prăbuși pe spate din șa. Căzu pe drum, lovind pământul mai întâi cu umărul drept, și se rostogoli de mai multe ori în țărână până când rămase neclintit, ca un buștean plin de praf. Calul lui alergă mai departe, dar, lipsit de stăpânul care să-l îndemne, încetini întâi în galop, apoi la pas, după care se opri. Rămase apoi pe loc, urmărind parcă trăsura care se pierdea în depărtare și întrebându-se ce fusese toată goana asta.

Virginia țipă: „Tată!“, trase de hățuri, oprindu-și calul din scurt, și se aruncă jos din șa. Se năpusti pe drum înspre Crowe, fără să dea vreo atenție bărbatului cu arma, care o urmărea apropiindu-se. Și care înălță pușca.

Totul se petrecuse în decurs de numai câteva secunde. Sherlock își înfipse călcâiele în burta calului, și acesta țâșni înainte.

– Jos! strigă el.

Virginia întoarse capul, îl zări năpustindu-se spre ea și se trânti la pământ. În timp ce ea se rostogolea pe drum, Sherlock trase de hățuri. Calul lui sări peste ea, plutind parcă prin aer, împotriva gravitației.

Copitele din față aterizară abrupt și animalul se poticni exact în clipa când bărbatul cu pușca trăgea din nou. Sherlock nici măcar nu auzi împușcătura. Fu azvârlit din șa peste capul calului și mintea lui nu înregistră decât enormitatea pământului care se deschidea în fața lui. Timpul păru să se lărgească și Sherlock se trezi întrebându-se dacă avea să-și crape mai întâi capul sau să-și rupă picioarele. Ceva îl împinse să se facă ghem, vârându-și bărbia în piept, acoperindu-și capul cu mâinile și aducându-și genunchii spre stern. Lovi pământul și se rostogoli. Simți cum pietrele îl împung sub coaste, în spinare și pe coapse. Lumea îi trecu fulgerător prin fața ochilor: întuneric, lumină, întuneric, apoi pierdu noțiunea locului unde se afla.

După un timp care păru să nu se mai sfârșească, se opri. Ridicând capul cu grijă, încercă să-și dea seama unde nimerise. Totul era cețos, și Sherlock simți că undeva în interior continua să se rostogolească, deși pietricelele care-l înțepau în mâini și în genunchi îi sugerau că deja stătea pe loc. Simți un gol în stomac și trebui să se sforțeze ca să nu vomite. Își simțea tot corpul arzând de zgârieturi.

Undeva departe, trăsura în care Matty era ținut prizonier dispărea într-un nor de praf.

Peste el căzu o umbră. Sherlock privi în sus și îl văzu deasupra sa pe străinul cu pușca. Nu era sigur, dar părea să fie bărbatul pe care John Wilkes Booth, nebunul, îl lăsase inconștient.

Ceilalți doi îl numiseră Gilfillan. Avea capul bandajat și în ochi îi lucea o ură nebunească.

– Ce dracu' faceți, mucoșilor? întrebă el, ridicând pușca. Zău dacă n-am avut mai mult de furcă într-o singură zi cu voi decât cu toată armata Uniunii de la sfârșitul războiului încoace!

– Dă-mi prietenul înapoi! mârâi Sherlock, ridicându-se în picioare.

– Da' știu că ai curaj pentru unul care are să fie mort peste două minute, zise bărbatul, rânjind fioros. L-am luat pe puștiul ăla ca să vă împiedicăm pe tine și pe tipul cu pălărie albă să veniți după noi, dar văd că nu ne-a ieșit după dorința noastră. Așa că acu' o să te omor și p-ormă o să-i telegrafiez lui Ives să-l omoare pe puști, fiindcă nu ne mai e de trebuință. Își luă degetul de pe trăgaci și îi arătă lui Sherlock dosul palmei, pe care se vedeau sânge și, în spațiul cărnos dintre degetul mare și arătător, ceva ce părea a fi niște urme de dinți. Fătuca aia m-a mușcat! protestă el, parcă nevenindu-i să creadă.

– Da, zise Sherlock. Bag mâna-n foc că ți se-ntâmplă des, și își aduse fulgerător brațul de la spate, azvârlind pietricelele pe care le adunase de pe jos într-un potop care-l nimeri pe Gilfillan în obraz, în frunte și în ochiul stâng. Bărbatul dădu drumul puștii și-și acoperi fața cu palmele. Arma zdrăngăni pe pământ, și Sherlock se repezi s-o prindă, dar Gilfillan o lovi cu piciorul. Mâna i se înfipse în părul lui Sherlock și îl smuci. Sherlock scoase un răcnet de durere și de furie și-și azvârli piciorul înainte. Gheata lui îl nimeri pe Gilfillan în fluierul piciorului, și acesta îi dădu brusc drumul. Sherlock sări în spate, uitându-se după pușcă. O zări în același timp cu celălalt și amândoi se năpustiră s-o apuce. Sherlock ajunse primul, își înfipse degetele

în patul puștii și se rostogoli într-o parte, în timp ce americanul înjura de mama focului.

Amândoi rămaseră nemișcați un moment, suflând din greu. Bărbatul se șterse la gură cu dosul palmei.

– N-ai tu inima asta, zise el. Iar eu am să vin să ți-o iau și am să ți-o răsucesc în jurul gâtului pân-ai să rămâi fără suflare, sfrijitule!

Făcu un pas înainte, și Sherlock ridică amenințător pușca.

– Nu... zise el.

Bărbatul făcu încă un pas, chipul i se schimonosi și mâinile murdare i se întinseră să-l apuce pe Sherlock.

CAPITOLUL 6

Știind că nu avea de ales, Sherlock îndreptă pușca spre pieptul străinului și apăsă pe trăgaci, știind că avea să fie azvârlit înapoi de recul.

Dar nu se întâmplă nimic. Arma nu luă foc.

Gilfillan rânji triumfător.

– E plină de zgură înăuntru, zise el. Tre' să știi cum să umbli cu puștile astea vechi. Orice mărunțiș poa' să le deranjeze. Vârî mâna într-un buzunar al pantalonilor și scoase ceva mic și închis la culoare. Zvâcni din încheietură și, pe neașteptate, în mână îi apăru o lamă curbată amenințător. Nu-i ca un cuțit. Cuțitele îs bune în orice situație. Nu rezolvă treaba așa rapid ca puștile, da' zău dacă nu merită distracția.

Se repezi înainte și fulgeră cuțitul de-a latul prin fața ochilor lui Sherlock. Băiatul se dădu înapoi, împiedicându-se, simțind cum curentul de aer stârnit de zvâcnetul lamei îi face genele să tremure. Razele joase ale soarelui la asfințit, reflectate în vârful tăișului, lăsară o dâră roșie în fața ochilor lui Sherlock, care persistă chiar și după ce cuțitul coborâse.

Gilfillan făcu încă un pas înainte, ridicând brusc cuțitul înspre burta lui Sherlock, dar acesta îl blocă iute cu patul

armei. Impactul loviturii îl împinse înapoi, dar Gilfillan îl apucă de încheietura mâinii, înjurând.

– Pân-aci ți-a fost, rânji el. De-acu' nu mă mai port ca de la egal la egal. O să te căsăpesc ca pe-o vită.

Înainte ca Sherlock să apuce să mai facă un pas, Gilfillan îl apucă de ureche, trăgându-l mai aproape și îndreptând în același timp tăișul lamei către gâtul lui. Instinctiv, Sherlock ridică pușca între ei, încercând să blocheze cuțitul, dar, în timp ce țeava armei îi flutura prin față, îi veni pe neașteptate o idee și i-o înfipse lui Gilfillan în ochiul drept.

Americanul urlă și se împletici înapoi, cu mâinile la față. Dintre degete i se prelingea sânge. Sherlock se aștepta să-l vadă prăbușindu-se la pământ, neputincios, dar ochiul stâng rămas teafăr i se pironi asupra lui Sherlock și Gilfillan răcni din nou, cu un urlet de furie pură care stârni ecoul printre copaci, zburătăcind turturelele de pe crengi. Țâșni cu cuțitul înainte, spre Sherlock, dar acesta ridică pușca și o avântă spre capul americanului. Arma se lovi de bandaj cu un trosnet care se propagă prin patul puștii, scuturându-i lui Sherlock brațul și umărul. Gilfillan căzu, inform și greoi, ca un sac de porumb azvârlit cu nepăsare.

Sherlock îl privi preț de câteva momente, așteptându-se să-l vadă iar că se ridică și tabără asupra lui, dar bărbatul zăcea nemișcat și doar pieptul i se ridica și cobora într-o răsuflare gâfâită. Ochiul drept, din câte își putu da seama Sherlock, îi era un crater de carne roșie, și sângele îi pătase deja bandajul de la cap, care se înălță ușor sub presiunea umflăturii de dedesubt chiar în timp ce Sherlock îl privea.

Bărbatul acesta era o forță a naturii și nu putea fi doborât de durerile și de rănile care l-ar fi pus la pământ pe un om

obișnuit. Sherlock își simți răsuflarea arzându-i pieptul. Stătu pe loc și-l aștepta pe Gilfillan să se ridice iar, clătinându-se. Oare toți americanii erau așa? se întrebă el. Să fi avut asta ceva a face cu spiritul acela al frontierei despre care auzise vorbindu-se? Pe undeva, ar fi vrut să se apropie de el și să-l mai ardă de vreo câteva ori peste cap, ca să se asigure că n-avea să mai miște vreodată, dar nu știa dacă se temea de fapt ca nu cumva Gilfillan să-și vină în fire sau dacă voia pur și simplu să se răzbune pentru ceea ce bărbatul acesta îi făcuse lui Amyus Crowe și încercase să-i facă și lui. După un timp însă, lăsă pușca jos. Nu era un ucigaș. Cel puțin, nu intenționat.

Când fu sigur că Gilfillan avea să rămână nemișcat o vreme, Sherlock se dădu îndărăt, continuând să-l privească, până când auzi calul lui Amyus Crowe nechezând în spatele lui. Se întoarse.

Amyus Crowe zăcea pe drum, în țărână. În lumina roșiatică a apusului, sângele de pe fruntea lui părea să lucească aproape diabolic.

– E...? dădu Sherlock să spună, dar nu putu continua.

– Răsuflă, zise Virginia aproape în șoaptă, și Sherlock îi simți mai intens accentul american.

Ea vârî mâna într-un buzunar și scoase o bucată de pânză – o batistă, bănui Sherlock. Se pregătea să șteargă fruntea tatălui său, dar Sherlock i-o luă din mână.

– Dă-mi-o s-o ud în râu, spuse el.

Ea dădu din cap, recunoscătoare.

El se duse în fugă până în locul unde americanul căzut din trăsură tăiase o cărare prin ierburi, înainte să se ridice și să-l împuște pe Amyus Crowe. Apropiindu-se de râu cât să nu cadă în apă, Sherlock umezi batista, apoi se întoarse lângă trupul

nemișcat al lui Crowe. Virginia îi îndreptase brațele și picioarele, astfel încât zăcea acum într-o poziție mai normală, și nu strâmb, așa cum căzuse la pământ. Când Sherlock se aplecă deasupra lui, lângă ea, observă că pieptul lui Crowe se ridica și cobora regulat și că pleoapele i se băteau ușor. Părea că se scurseseră ani de când căzuse de pe cal, dar Sherlock își dădu seama că nu putuseră să treacă decât câteva zeci de secunde, cel mult un minut. Lupta cu Gilfillan nu durase mult, dar fusese aprigă, și asta o făcuse să pară lungă.

Virginia pipăia brațele și picioarele tatălui ei.

– N-are niciun os rupt, din câte îmi dau seama, spuse ea. Nu știu coastele, deși m-aș mira să nu-și fi rupt vreo câteva. Are însă o grămadă de tăieturi și julituri.

– A avut noroc, remarcă Sherlock. Aici, în apropierea râului, pământul e moale și noroios. Dacă ar fi căzut de pe cal mai devreme, unde drumul era tare și uscat, putea să fie deja mort.

Virginia îi luă batista din mână și șterse cu ea fruntea lui Crowe. Pânza se înroși imediat, dezvelind o zgârietură lungă, care începu din nou să sângereze.

– Cred că aici l-a nimerit glonțul, zise ea.

– Mare noroc, din nou. Câțiva centimetri mai la stânga dacă ar fi trecut, i-ar fi străpuns tâmpla. Sherlock trase adânc aer în piept și încercă să oprească tremuratul care pusese stăpânire pe el. Ar fi bine să-l ducem la un doctor.

Virginia clătină din cap.

– Trebuie să-l ducem înapoi acasă. O să am eu grijă de el. Atâta vreme cât nu are oase rupte, nu-i trebuie decât să se odihnească. Fata suspină. Am impresia că tata a trecut prin momente mai grele și a supraviețuit. Îi aruncă o privire

lui Sherlock, întoarse capul și apoi se uită din nou la el, observând cucuiele, zgârieturile și vânătăile de pe pielea lui. Tu ești bine? întrebă ea.

– Am căzut mai rău pe vremea când jucam rugby, răspunse el.

Ea se încruntă și clătină din cap.

– Nu-mi place jocul ăsta și nu-l joc prea bine, adăugă Sherlock. Ideea e că sunt teafăr.

– I-ai înmuiat bine oasele? întrebă ea furioasă.

– L-am oprit pentru o vreme, răspunse Sherlock, dar cred că tatăl tău și fratele meu vor vrea să stea de vorbă cu el, așa că nu l-am lovit prea rău. Deși aș fi putut.

– Poate ar fi trebuit, zise ea îndârjită.

Amintindu-și ce știa despre rănile la cap, Sherlock o întrebă:

– Vreo contuzie? Glonțul l-a rănit la cap, dar poate că s-a și lovit când a căzut.

Virginia îl privi cu intensitate. Avea pe chip o expresie fixă și furioasă, dar ochii ei erau disperați.

– Va trebui să-l supraveghem, zise ea. Să vedem dacă nu dă semne de amețeală, de greață, de rău sau de confuzie.

– Am avut din toate la viața mea, zise Crowe cu voce slabă, dar distinctă. Nu pot să zic că mi-au plăcut prea mult, dar de obicei eram singur vinovat de apariția lor. De data asta n-a fost vina mea.

– Tată! exclamă Virginia.

Cu ochii închiși, el ridică o mână și o bătu stângaci pe umăr.

– M-am rostogolit când am ajuns la pământ. Metoda asta am învățat-o de la un călăreț de rodeo din Albuquerque. Dacă îți relaxezi toți mușchii și te faci ghem ca un porc spinos,

probabil poți supraviețui unei căzături chiar mai rele. Se uită scurt la Sherlock. Am văzut că ai descoperit și tu același lucru pe propria piele. Făcu o pauză, închizând ochii câteva clipe și respirând încet. Ce s-a întâmplat cu trăsura?

– Au fugit, spuse Sherlock supărat. Cu Matty.

– Și cel care a rămas în urmă și m-a împușcat?

– E viu, dar fără cunoștință. Cred că putem să-l luăm cu noi și să-l interogăm.

– Da, zise Crowe încruntat, cred că o s-o și facem.

Sherlock reflectă o clipă.

– Pot să-l leg, zise el. Apoi putem să-l punem pe spatele calului meu. Dacă dumneavoastră sunteți în stare să călăriți, Virginia poate merge pe Sandia, iar eu o iau pe jos.

– Trebuie să ne mișcăm repede, zise Virginia. Din cine știe ce motiv, roșise și își ferea privirea. Dacă tu o iei pe jos, pierdem prea mult timp. Poți să urci pe cal în spatele meu.

– Ești sigură? întrebă Sherlock.

– Nu căuta la dinți un cal de dar, zise Crowe, râzând ușor. Ideile voastre nu sunt rele, dar cu ce îl legăm pe individ?

Sherlock reflectă o clipă. Nu aveau nicio funie. Probabil că puteau folosi hățurile calului său, dar cum ar fi putut fi siguri că animalul nu avea s-o ia razna pe drum? Putea oare să încropească legături din trestia de pe malul râului? Era prea udă și le-ar fi luat prea mult.

– Cureaua mea, spuse el în cele din urmă. Pot să-i leg mâinile la spate cu ea.

Crowe dădu din cap aprobator.

– O idee bună, zise el. Sau poți folosi frânghia din buzunarul meu. Ridică ochii spre Sherlock. Sunt câteva lucruri care

n-ar trebui să lipsească niciodată din buzunarul unui bărbat: un cuțit, chibrituri rezistente la apă și un ghem de frânghie. Nu-s multe lucruri pe care să nu le poți face cu un asemenea echipament în dotare.

Sherlock luă frânghia de la Crowe și o porni bâjbâind înapoi pe drum, către locul unde zăcea Gilfillan. De acum era aproape întuneric și, preț de o clipă înfricoșătoare, Sherlock nu-l putu găsi pe bărbatul căzut. În cele din urmă îl descoperi. Îi legă mâinile, suprapunându-i încheieturile, apoi îl lăsă acolo și se îndreptă spre calul său, care smulgea iarbă de pe marginea drumului ca și cum ar fi fost în fiecare zi martor la asemenea întâmplări. Luându-l de hățuri, Sherlock îl aduse lângă Gilfillan și se aplecă deasupra acestuia, încercând să-și dea seama cum avea să-l ridice și să-l azvârle în spinarea calului. Până la urmă reuși să-l aducă în genunchi, încă inconștient, apoi se strecură sub trupul lui aplecat înainte și-i susținu greutatea cu propria spinare. Se îndreptă, întinzând genunchii, simțind cum mușchii îi protestează când se înălță cu totul, cu capul aplecat în față, ținând corpul lui Gilfillan într-un echilibru precar pe umeri. Preț de un moment se sperie, neștiind cum avea să-l pună pe cal, dar Amyus Crowe se putea ține deja pe picioare și Virginia veni să-i dea o mână de ajutor. Împreună îl depuseră pe Gilfillan de-a curmezișul șeii, pe spinarea răbdătoare a armăsarului lui Sherlock. Ca nu cumva să alunece pe drum, Sherlock îi legă încheieturile de o scară, pe o parte, și gleznele de cealaltă scară, pe latura opusă. După ce termină, se dădu înapoi să-și admire munca.

– Am tot vrut să te întreb, zise Virginia, cum te-ai hotărât până la urmă să-i zici calului tău?

– Nu i-am dat niciun nume, răspunse Sherlock.

Ea păru surprinsă.

– De ce?

– N-am văzut rostul. Caii nu știu că au nume.

– Sandia își știe numele.

– Nu, ea cunoaște sunetul vocii tale. Mă îndoiesc că înțelege vreun cuvânt.

– Ești un băiat foarte inteligent, zise ea pe un ton critic, dar văd că nu știi prea multe.

Arătau toți destul de jalnic în timp ce mergeau în trap grăbit spre casa lui Amyus Crowe. Crowe se ținea cocârjat pe calul său, Virginia călărea pe Sandia cu Sherlock lipit de spatele ei, iar bidiviul lui încheia șirul, cu Gilfillan atârnat de-a curmezișul spinării. Drumul înapoi părea să nu se mai sfârșească. Oboseala îl trăgea pe Sherlock în jos ca o pătură grea. Zgârieturile îl usturau și nu-și dorea decât să se trântească în pat și să doarmă cât mai multe ore fără întrerupere.

Era noapte de-a binelea când ajunseră acasă și-l văzură pe Mycroft așteptându-i în cadrul ușii.

– Sherlock, strigă el, am fost... Apoi se opri. Lui Sherlock i se păru că glasul fratelui său sunase mai ascuțit decât de obicei. Părea copleșit de o mare emoție.

– Suntem bine, zise el cu o voce obosită. N-am pățit nimic. Adică, domnul Crowe a fost împușcat, avem un prizonier și nu l-am recuperat pe Matty, dar suntem toți în viață.

– N-aveam cum să știu ce se întâmplă, spuse Mycroft în timp ce Sherlock cobora din spinarea Sandiei. Aș fi putut acționa în mai multe feluri, dar n-am știut care e cel mai bun.

– N-ar fi trebuit să fii în tren la ora asta? întrebă Sherlock.

Mycroft dădu din umeri.

– Dacă e nevoie, pot să găsesc un hotel confortabil pentru o noapte.

– Dar șefii tăi n-or să se supere dacă nu vii mâine la slujbă?

Mycroft se încruntă, ca și cum ideea de „șef“ i s-ar fi părut foarte ciudată.

– Ba da, zise el, lungind silabele. Cred că da. Apoi se lumină la față. Deși ceea ce se întâmplă aici ar putea să aibă o influență directă asupra relațiilor internaționale și deci cade în competența mea. Totuși, dacă e nevoie, pot oricând să solicit un tren special care să mă ducă la Londra peste noapte.

Sherlock se holbă la el.

– *Poți*?

– N-a fost cazul până acum niciodată, dar da, cred că fișa postului îmi permite un asemenea lux din când în când. Acum spune-mi ce s-a petrecut.

Cât timp el și Virginia îl ajutară pe Amyus Corwe să se dea jos de pe cal și apoi intrară toți patru în casă, lăsându-l pe Gilfillan inconștient, legat pe cal, Sherlock îi relată fratelui său tot ce se întâmplase de când părăsiseră casa. Virginia îl completă cu câteva amănunte pe care el le uitase și, când vorbi despre cum se împotrivise americanului, Sherlock simți cum fata își pune mâna pe brațul lui, îngrijorată. Mycroft se crispă și el auzind cum Sherlock fusese atât de aproape de moarte în câteva rânduri.

– Nu e clar care ar fi cel mai bun lucru de făcut în continuare, zise Mycroft în cele din urmă, după ce se așezaseră toți pe scaune, cu câte un pahar în față. Până se trezește prizonierul vostru, trebuie să ne folosim de toate informațiile pe care le deținem. Timpul și resursele nu sunt de partea noastră.

– Aș putea să-l trezesc eu, zise Crowe încet. Și să am o vorbă cu el după aceea. În mod civilizat, bineînțeles.

– Orice interogatoriu în forță iese din calcul, zise Mycroft pe un ton de avertisment. S-ar putea foarte bine ca individul ăsta să fie un nelegiuit în două țări, dar are dreptul să fie tratat în mod civilizat până când este realmente condamnat de vreo infracțiune, și nici chiar atunci nu e o ființă care să poată fi tratată cu brutalitate la cel mai mic gest al vreunui reprezentant al autorității. Pentru că sunt una dintre cele mai vechi și una dintre cele mai tinere țări civilizate, Marea Britanie și America au obligația să dea un exemplu restului lumii. Dacă ne purtăm cu cruzime, nu vom avea niciun drept să împiedicăm pe altcineva să se poarte cu aceeași cruzime, și în consecință lumea va aluneca pe panta anarhiei.

– Chiar și dacă politețea noastră înseamnă moartea sau rănirea cuiva de care trebuie să avem grijă? întrebă Crowe.

– Chiar și atunci, răspunse Mycroft. Trebuie să ne păstrăm principiile morale indiferent ce ne ademenește pe terenurile mlăștinoase ale nedreptății.

– Am o idee, zise Sherlock, spre propria lui surpriză. Într-adevăr, un gând i se rostogolea în minte ca o biluță de marmură pe o tavă, dar încă nu apucase să-i deslușească până la capăt toate implicațiile.

– Dă-i drumul! zise Mycroft. Dacă ideea ta îl va împiedica pe domnul Crowe să-i smulgă prizonierului nostru unghiile cu o pereche de clești, atunci eu sunt din start pentru.

– Americanul a sărit din trăsură ca să ne oprească într-un moment când părea foarte posibil ca noi să-i împiedicăm să ajungă în port și apoi să fugă din Anglia.

– Corect, mormăi Crowe.

– Din ceea ce mi-a spus, înțeleg că voia să trimită celorlalți o telegramă în care să le spună dacă reușise sau nu să ne oprească.

– Așa, zise Mycroft.

– Deci, dacă nu le trimite telegrama, dacă la capătul călătoriei nu îi așteaptă niciun mesaj, atunci ceilalți vor presupune că l-am prins, observă Sherlock. Vor presupune că nu l-am mai lăsat să trimită nimic și că încă îi urmărim, caz în care lucrul cel mai bun e să-l omoare pe Matty, pentru că nu le mai e de niciun folos ca ostatic.

– O, nu! șopti Virginia.

– Unde le-ar fi trimis Gilfillan telegrama? întrebă Sherlock. Nu cred că ceilalți aveau de gând să poposească la vreun hotel și s-o aștepte. Se duceau probabil direct la vapor.

Crowe și Mycroft se uitară unul la altul.

– Băiatul are dreptate, zise Crowe după câteva momente. Trebuie să aibă o cale de a-și transmite mesajele. Poate vreun loc asupra căruia s-or fi înțeles, în apropierea vaporului, poate vreun oficiu poștal sau ceva asemănător, unde ceilalți ar putea să primească mesajul de la Gilfillan.

– Cred că a trebuit să se pună de acord în privința asta în cele câteva secunde dinainte ca omul nostru să sară din trăsură, interveni Sherlock. Ce șanse avea Gilfillan să-și amintească, în starea acea disperată...

– În afară de cazul în care unul dintre ceilalți i-a scris, completă Mycroft. Sherlock, ai o minte ascuțită în capul ăla țuguiat. Trebuie să scotocim buzunarele prizonierului și să găsim adresa.

Crowe se ridică greoi de pe scaun.

–Mă duc eu, zise el, și, văzând căutătura îngrijorată a lui Mycroft, adăugă: Nu-ți face griji! N-am să-l trezesc dacă e încă inconștient, iar dacă s-a trezit deja, tot ce-am să fac va fi să-i pun o întrebare politicoasă înainte să-i cotrobăi nițel prin buzunare. Americanul ridică o sprânceană întrebătoare. Presupun că furtul este acceptabil, chiar dacă interogarea în forță nu este, nu?

–Vom face o excepție, zise Mycroft calm. În acest caz.

Amyus ieși din cameră să-l cerceteze pe Gilfillan și Sherlock observă că Virginia își urmărea tatăl cu o expresie neliniștită pe față. Vru s-o întrebe de ce, dar Mycroft îl chemă la sine cu un gest al mâinii.

–Sherlock… zise el încet, apoi șovăi. Sherlock, cred că nu-mi îndeplinesc prea bine sarcina de a veghea asupra ta. Îmi pare rău.

Sherlock îl privi atent, încercând să-și dea seama dacă vorbea serios.

–Cum adică?

–Tata te-a lăsat în grija mea. Mi-a dat în sarcină să am grijă nu doar de educația ta pe mai departe, ci și de fericirea și de siguranța ta. De când a plecat în India cu regimentul său n-am făcut decât să te abandonez în grija unor rude pe care nu le cunoscuseși până atunci și care au stat deoparte în timp ce tu te implicai mai întâi în planurile nebunești ale unui francez țicnit atins de mania grandorii și acum într-o încercare de-a dreptul bizară de a-l returna Americii pe bărbatul care i-a omorât fostul președinte. În ultimele luni ți-ai văzut moartea cu ochii mai des decât majoritatea oamenilor într-o viață. Ai fost lovit și adus în stare de inconștiență, răpit, biciuit, drogat, fugărit, s-a tras în tine, ai fost ars și aproape înjunghiat, ca să nu mai spun de faptul că a trebuit să supraviețuiești de unul

singur în periculoasa metropolă a Londrei, într-o țară străină și în valurile furtunoase ale Canalului, pe timp de noapte. Dacă aș fi știut dinainte tot ce avea să ți se întâmple, aș fi...

Mycroft se opri, copleșit de emoție, și întoarse capul. Lui Sherlock i se păru că vede în ochii fratelui său o sclipire umedă. Întinse șovăitor o mână și i-o puse pe umăr.

– Mycroft... tu ai fost mereu cel mai stabil reper în viața mea. Întotdeauna am venit la tine după un sfat și întotdeauna mi-ai dăruit cu generozitate din timpul tău. Niciodată nu m-ai făcut să simt că te deranjez, chiar și când aveai lucruri mai importante de făcut.

Mycroft vru să spună ceva, dar Sherlock nu-i dădu răgaz.

– Noi doi n-am fost niciodată genul de frați care să se cațere împreună prin copaci. Tu n-ai avut niciodată energia necesară, iar eu n-am văzut rostul unui asemenea joc. Dar nu contează. Tu ești omul la care am apelat întotdeauna ca să mă ghideze și nu m-ai dezamăgit niciodată. Mă îndoiesc că lucrul acesta se va schimba. Ești așa cum îmi doresc și eu să devin când voi fi mare – ai o carieră frumoasă, ești un om important și plin de resurse. Nu m-ai lăsat niciodată baltă și nici n-o să mă lași.

Mycroft se uită la el și zâmbi.

– Când ai să crești, spuse el, cred că ai să mergi pe un drum pe care n-a mai mers nimeni niciodată. Parcă văd că peste o vreme eu am să fiu cel care vine la tine să-ți ceară sfatul și ajutorul, nu tu la mine. Dar, în ciuda a tot ce mi-ai spus, știu că n-am fost lângă tine atunci când ai fost în pericol.

Sherlock clătină din cap.

– Cred că pericole există oriîncotro ai merge în viață. Poți fie să le ignori, fie să te înfășori în pături peste pături ca să nu riști

să te atingă, fie să mergi în întâmpinarea lor și să le provoci să se dezlănțuie. În primul caz, pericolul te va lua prin surprindere. În al doilea, îți vei petrece vremea înfofolit și izolat, și viața va trece pe lângă tine. Singurul comportament logic este să mergi în întâmpinarea pericolului. Cu cât te obișnuiești mai mult cu el, cu atât îl vei înfrunta mai ușor.

Mycroft zâmbi și, o clipă, lui Sherlock i se păru că îl vede, printre straturile de grăsime care acopereau acum constituția fratelui său, pe băiatul care fusese cândva.

– Eu colectez informații și acumulez cunoștințe, zise el încet. Dar tu... tu ai devenit înțelept. Va veni o zi când toată lumea îți va cunoaște numele.

– Ca să nu mai spun, zise Sherlock, încercând să destindă atmosfera, că în ultima vreme m-am distrat mai bine ca niciodată. Dacă mi-ar fi spus cineva că până la sfârșitul vacanței de vară voi fi învățat să călăresc, voi fi participat la un meci de box, voi fi trecut Canalul Mânecii și mă voi fi bătut într-un duel, i-aș fi râs în nas. Pun rămășag că niciunul dintre colegii mei de școală n-a făcut decât cel mult să înalțe zmeie și să meargă la vreun picnic la iarbă verde. Cred că undeva în adâncul sufletului încă am impresia că o să mă trezesc și o să-mi dau seama că totul a fost un vis.

Mycroft privi o frațiune de secundă spre Virginia, care se uita încă la ușă, așteptând întoarcerea tatălui ei.

– Și bănuiesc că sunt și alți factori compensatori, zise el.

– Ce vrei să spui? întrebă Sherlock, simțindu-se pe neașteptate stingherit.

– Mă refer la plăcerea de a avea companie, spuse Mycroft cu o expresie gânditoare pe chip. Eu sunt... un bărbat... singur,

continuă el. Nu prea îi pot suferi pe proști, și prefer să-mi petrec timpul în tovărășia unei cărți și a unui pahar de brandy. N-aș vrea ca exemplul meu să devină pildă pentru tine. Dacă vei întâlni în viață prietenia – sau, îndrăznesc să spun, afecțiunea –, primește-o cu brațele deschise.

Sherlock simți cum moralul îi scade brusc, căci vorbele lui Mycroft îi amintiseră de Matthew Arnatt, aflat cine știe unde, la bunul plac al răpitorilor săi.

– Pot foarte bine să înfrunt orice pericol, spuse el sobru, dar nu vreau ca vreunul dintre prietenii mei să aibă de suferit.

– Fac și ei niște alegeri, așa cum faci și tu, observă Mycroft. Și lor li se aplică aceleași argumente. Nu sunt păpuși, iar tu nu-i poți ține în siguranță, exact la fel cum se pare că nu te pot ține eu pe tine. Dacă vor să fie cu tine, atunci vor fi. Își asumă riscul. Mycroft ridică o sprânceană. Cu siguranță, tânărul Matthew trebuie să se fi lămurit până acum că a avea de a face cu tine e o treabă nu tocmai lipsită de pericole, dar nici plictisitoare.

– O să-l găsim, nu, Mycroft?

– Nu vreau să scriu cu inima un cec pe care viața nu-mi va permite să-l onorez, zise Mycroft cu blândețe. Nu am cum să cunosc viitorul, dar pot să-mi folosesc cunoștințele și experiența ca să-l prevăd. Sunt convins că este foarte probabil să-l recuperăm pe Matty viu și nevătămat, deși ce se va mai întâmpla până atunci e o altă problemă.

Ușa se deschise și Amyus Crowe intră în cameră, ținând în mână o bucățică de hârtie mototolită.

– Am găsit ghemotocul ăsta în buzunarul prizonierului nostru, zise el. Pare un soi de mesaj cifrat. Nu știu prea bine ce înseamnă.

– Își venise în fire? întrebă Mycroft.

– Ori e încă leșinat, ori se preface foarte bine. M-am uitat însă la hainele lui. Croiala materialului și etichetele dinăuntru sunt în mare parte americane.

– Hai să ne uităm nițel la hârtia aceea. Poate că ne va da o idee unde avea de gând să-și transmită mesajul.

Crowe întinse hârtia pe masă. Mycroft și Sherlock se înghesuiră lângă el. Virginia rămase pe loc, zâmbind către tatăl ei.

Pe hârtie erau scrise de mână, de-a latul, o serie de litere și de numere care fuseseră vizibil scrijelite într-o trăsură zdruncinată. Sherlock zări cinci grupuri a câte zece semne.

snșrn	*oote0*	*ufaa9*	*tilt4*	*hcde5*
aioam	*mucsa*	*plvtr*	*tpaeț*	*oogri*

– Ce înseamnă? întrebă Sherlock.

– Pare să fie un cifru simplu de substituție, răspunse Crowe. Cifrurile astea au fost deseori folosite în timpul Războiului dintre State pentru a împiedica mesajele să cadă în mâinile dușmanului. Ideea e simplă – în loc de „a“ scrii altceva, să zicem „z“ (Crowe pronunță „zet“), iar în loc de „b“ scrii, de-o pildă, „y“. Atâta vreme cât tu și destinatarul mesajului știți amândoi ce cu ce se înlocuiește – care e, cu alte cuvinte, „cheia“ mesajului – textul poate fi încifrat și descifrat cu ușurință.

– Dar noi nu știm care e cheia, nu? întrebă Sherlock.

– Într-adevăr. Dacă am fi avut un mesaj mai lung am fi putut să-i facem o analiză de frecvență, dar așa, nu e cazul.

– O analiză de frecvență?

– Nu e momentul cel mai bun pentru o lecție, oftă Mycroft, dar Crowe începu oricum.

– Cu mai mulți ani în urmă, un om deștept și-a dat seama că, în mesajele scrise în engleză, anumite litere apar mai des decât altele. „E“ e folosit cel mai frecvent. Urmează „t“, apoi „a“, apoi „o“, apoi „n“. „Q“ și „z“ sunt, cum era de așteptat, cele mai puțin utilizate. Dacă ai un text lung în care literele au fost substituite unele cu altele, te poți uita după cea mai des întâlnită. Aia e probabil „e“. Următoarea cea mai frecventă e probabil „t“. E un proces de eliminare. Cu puțin noroc poți decoda suficient de mult din mesaj ca să-ți cam dai seama ce vrea să spună. Crowe se uită la biletul din fața lor. De ăsta nu sunt sigur. Nu avem suficiente litere ca să facem o analiză de frecvență, dar mă întreb dacă tipii au avut timp să inventeze cine știe ce cod sofisticat. Am impresia că trebuie să fie mult mai simplu.

– Cum mai simplu?

– Zece grupuri a câte cinci semne. Asta mă duce cu gândul la o schemă sau la un tabel.

Crowe scrise din nou literele sub mâzgălitura inițială, dar într-un aranjament mai ordonat:

s n ș r n
o o t e 0
u f a a 9
t i l t 4
h c d e 5
a i o a m
m u c s a
p l v t r
t p a e ț
o o g r i

– Sunt două feluri în care putem scrie un tabel de cinci pe zece, reflectă el. Așa sau invers.

Și scrise încă o dată, cu repeziciune, grupurile de semne, de data asta pe orizontală:

southampto
noficiulpo
ștaldocvag
reateaster
n0945marți

– Southampton, oficiul poștal, citi Sherlock dintr-o suflare, doc VA *Great Eastern*, 09.45, marți. Sunt probabil locul unde urma să fie trimis mesajul, locul de unde pleacă vaporul și ora plecării.

– Nu e un cod tocmai isteț, zise Crowe, dar a fost probabil singurul care le-a venit în minte într-o trăsură în goană. Aruncă o privire spre Mycroft. Bănuiesc că amândoi știm ce urmează, nu?

Mycroft dădu din cap.

– O să încep pregătirile.

Sherlock se uită de la unul la altul.

– Ce urmează? întrebă el imperios.

Cei doi bărbați schimbară o privire lungă. Mycroft fu cel care vorbi până la urmă.

– Și-au rezervat bilete pe un vas care pleacă din Southampton mâine la ora zece fără un sfert. Până ne dezmeticim noi aici, ei vor fi în Southampton. Până când reușesc eu să alertez poliția locală, vaporul va pleca.

– Deci au scăpat, zise Sherlock.

– Nu neapărat, obiectă Mycroft. Vapoare către America pleacă în fiecare zi. Majoritatea iau pasageri, dar principala lor misiune este să transporte corespondență și mesagerie. De aici le vin banii. Dacă noi am putea rezerva bilete pe un vas care pleacă mâine sau poimâine cu aceeași destinație, am putea ajunge la scurt timp după ei. Sau poate chiar înaintea lor. Vasul nostru ar putea să fie mai ușor sau mai puternic. Ei nu și-au ales vaporul pentru că au crezut că vor fi urmăriți, ci pentru că au vrut să plece din țară cât mai repede.

– Ai spus „noi"? întrebă Sherlock.

– Domnul Crowe va trebui să plece, răspunse Mycroft, pentru că el își poate exercita atribuțiile funcției numai în propria țară. Acolo poate să solicite ajutorul poliției locale. Își va lua, evident, fiica, pentru că nu poate s-o lase aici neînsoțită. Eu, pe de altă parte, am să rămân, pentru că va trebui să mă îngrijesc ca guvernul britanic să fie încunoștiințat de evenimente și ca domnul Crowe să se bucure de toată susținerea diplomatică de care ar putea avea nevoie pe termen lung.

– Nu poate pur și simplu să trimită o telegramă agenției Pinkerton și să le spună să supravegheze nava la sosire?

Mycroft clătină din cap, scuturând din obrajii voluminoși.

– Ai uitat, adăugă el, că nu avem o descriere precisă a celor trei indivizi. Cel puțin, nu una care să justifice un arest. În afară de John Wilkes Booth, nu pot fi identificați de nimeni în afară de tine.

– Și *eu*? întrebă Sherlock, abia respirând.

– Tu ești singurul care i-ai văzut pe ceilalți, zise Mycroft cu blândețe. Nu pot să-ți poruncesc să faci asta, Sherlock. Nu pot, cu conștiința împăcată, nici măcar *să te rog*. Pot numai

să subliniez faptul că domnul Crowe nu are cum să-i captureze pe bărbații aceia dacă nu-i recunoaște.

– Vrei să mă duc *și eu* în *America*? șopti Sherlock.

– Pot să le spun unchiului Sherrinford și mătușii Anna că ți-am aranjat o călătorie în scop educativ, zise Mycroft. Care va dura în jur de o lună. Se vor împotrivi, desigur, dar cred că voi reuși să-i conving.

– De fapt, zise Sherlock, amintindu-și de madam Eglantine și de ciudata putere pe care femeia aceasta părea să o exercite în gospodăria unchiului și a mătușii lui, cred că va fi mai ușor decât îți închipui să îi convingi.

CAPITOLUL 7

Docurile din portul Southampton erau o forfotă nesfârșită de bărbați, femei și copii îmbrăcați în hainele lor de duminică cele mai bune. Unii urcau în șir, ca furnicile, pe pasarelele care duceau de pe chei pe punțile navelor, alții coborau pe pasarele de pe alte vapoare, privind cu gura căscată peisajul țării celei noi, în timp ce alții își luau rămas-bun de la prieteni și de la rude sau îi întâmpinau pe nou-veniți cu brațele deschise. Iar printre ei se strecurau hamali cu grămezi de bagaje așezate în echilibru fragil pe cărucioare și muncitori în port îmbrăcați în haine grosolane și cu legături de pânză pe cap, care puneau sau luau mărfuri de pe palete de lemn. Deasupra tuturor tronau macaralele de lemn, care ridicau paletele acoperite cu plasă de pe chei pe punțile vapoarelor sau le coborau de pe punte pe chei, flancurile de lemn sau de fier ale navelor, înălțate ca niște stânci amenințătoare, și catargele și coșurile de fum care se ridicau ca o pădure de linii perfect verticale peste tot în jur.

Oriîncotro se uita, Sherlock vedea nenumărate mici tâlhării: furtișaguri din buzunare, jocuri de cărți măsluite, oameni

care tăiau plasa înfășurată în jurul baloturilor de marfă pentru a scoate dinăuntru, pe furiș, cantități inobservabile, copii despărțiți de părinții lor din Dumnezeu știe ce motive și călători proaspăt sosiți plătind în avans pentru hoteluri și pensiuni inexistente sau care nu aduceau nici pe departe cu descrierile entuziaste făcute lor.

Într-un cuvânt, natura umană în toată splendoarea și mizeria ei.

Ultimele douăzeci și patru de ore fuseseră poate cele mai aglomerate din toată viața lui Sherlock de până atunci. După discuția din căsuța lui Amyus Crowe și decizia neașteptată de a pleca în America – o decizie pe care lui Sherlock încă nu-i venea să creadă că o luase –, el și Mycroft se întorseseră la Conacul Holmes, oprindu-se pe drum în Farnham, ca să transmită la oficiul poștal de pe cheiul din Southampton o telegramă bine ticluită, care să-i convingă pe Ives și pe Berle că Gilfillan reușise să-i oprească pe urmăritori. Odată întorși la conac, Mycroft intrase în bibliotecă pentru o scurtă discuție cu Sherrinford Holmes, iar Sherlock urcase în camera lui ca să-și împacheteze sumarele posesiuni în valiza uzată care aparținuse cândva tatălui său. Dormise prost, deranjat în parte de amintirea luptei cu Gilfillan și de usturimea zgârieturilor de pe corp, dar și din cauza emoției resimțite la gândul că avea să plece din țară către America! Atmosfera de la micul dejun fusese stânjenitoare, căci nici unchiul Sherrinford, nici mătușa Anna nu știau ce să-i spună, iar madam Eglantine îl privea cu un surâs rece din spatele lor. Apoi Sherlock urcase în trăsură alături de Mycroft, uitându-se cum geamantanul îi era ridicat și prins în chingi în spate, după care porniseră în lunga călătorie către Southampton.

Pe drum, Sherlock se pomeni că gândurile i se întorc iar și iar la mesajul cifrat pe care Amyus Crowe îl găsise în buzunarele lui Gilfillan. Nu-și pusese niciodată până atunci cu adevărat problema codurilor, dar mintea sa ordonată se simțea atrasă de rigurozitatea construcției lor și de judecățile logice folosite pentru a le descifra. Se trezi imaginând tot felul de cifruri, de la simple reordonări asemenea celor despre care discutaseră cu o zi în urmă, trecând prin substituții mai complicate în care literele erau înlocuite de simboluri, și până la aranjamente încă mai sofisticate, în care substituțiile se făceau în conformitate cu două coduri succesive, astfel încât un „a“ apărut în mesajul original era înlocuit prima dată cu un anume simbol, iar data următoare cu un altul și așa mai departe, totul potrivit unui algoritm subînțeles. În acest caz, o simplă analiză a frecvențelor, așa cum i-o descrisese Amyus Crowe, n-ar fi slujit la nimic. „Cum ar putea fi descifrat un asemenea cod?“ se întrebă Sherlock. Universul codurilor și al cifrurilor merita un studiu mai aprofundat.

În cele din urmă, ajunseră la Southampton, unde Amyus și Virginia Crowe îi așteptau deja. Crowe avea un bandaj discret în jurul capului, aproape ascuns de borul pălăriei. Sherlock ghici că veniseră călare și își lăsaseră caii undeva în vreun grajd până la întoarcere.

– Iată biletele și documentele voastre de călătorie, spuse Mycroft, înmânându-i lui Amyus Crowe o legătură de hârtii. Aveți locuri rezervate pe vaporul *Scoția*. Uitați-l acolo. Aparține companiei de navigație Cunard și e o navă de mâna întâi, construită în șantierele britanice. Biletele sunt la clasa întâi, desigur. N-aș vrea să îndurați constrângerile unei călătorii

în cală, domnule Crowe, atâta vreme cât călătoriți împreună cu fiica dumneavoastră și cu fratele meu.

Sherlock se uită în direcția în care arătase Mycroft și văzu un vapor uriaș, probabil nu mai scurt ca un teren de rugby[1]. Pe o latură avea montată o roată enormă cu zbaturi, de unde se putea deduce că și pe partea opusă era una similară. Nava dispunea în plus de două catarge cu pânze, care deocamdată fuseseră strânse. Sherlock presupuse că roțile erau puse în mișcare de motoare cu aburi amplasate în interiorul vaporului (fumul ieșea probabil prin cele două coșuri ce se înălțau din puntea superioară) și că pânzele puteau fi folosite atunci când le umfla vântul, în timp ce roțile acționate de abur împingeau vasul înainte pe vreme calmă.

Mintea lui logică duse raționamentul până la capăt. Dacă roțile cu zbaturi erau puse în mișcare de motoare cu aburi, atunci acestea din urmă trebuiau la rândul lor să fie acționate cu ajutorul cărbunilor încinși, ceea ce însemna că nava era obligată să aibă rezerve de cărbune la bord, fiindcă, desigur, n-ar fi avut de unde să se aprovizioneze cu combustibil în mijlocul Atlanticului. Cărbunii însemnau o greutate în plus, ceea ce însemna, mai departe, că era nevoie de și mai mult cărbune doar pentru a transporta greutatea combustibilului. Dar cum se putea calcula cât cărbune necesita toată călătoria pe mare când la fiecare tonă de combustibil mai trebuia adăugată o anumită cantitate pur și simplu pentru a o putea transporta și știind că, pe măsură ce tona respectivă se consuma, cantitatea suplimentară necesară se micșora și ea? Era, cu siguranță, vorba de niște calcule matematice complicate,

[1] Un teren de rugby are în mod tradițional 100,5 metri. (n.tr.)

încă inaccesibile lui Sherlock, care îi amintiră în mod ciudat de exemplul dat de Amyus Crowe cu câteva săptămâni în urmă, despre felul în care numărul vulpilor și al iepurilor varia în timp. Oare totul pe lumea asta era guvernat, în ultimă instanță, de ecuații?

– Oricât îți sunt de îndatorat pentru ajutorul dumitale, domnule Holmes, zise Amyus Crowe pe un ton ciudat de sfidător, eu nu sunt un om bogat. Nu am discutat chestiunea compensației financiare.

– Nu e nevoie. Mycroft făcu un gest nepăsător cu mâna, evident stingherit de această discuție despre bani. Biletele au fost plătite de către guvernul britanic. La un moment dat săptămâna viitoare voi avea o întrevedere cu ambasadorul țării dumneavoastră și am să-i sugerez să contribuie la decontarea acestor costuri, pe motiv că vă oferim un sprijin în rezolvarea unor probleme de politică internă, dar pentru moment fiți convins că nu veți rămâne lefter în clipa când veți sosi la New York. Bănuiesc că acolo aveți acces la mijloace financiare, nu?

Amyus Crowe dădu din cap aprobator.

– Îți sunt oricum recunoscător, domnule Holmes.

Sherlock aruncă o privire către Virginia, care stătea lângă tatăl ei. Arăta neliniștită, și fața îi era albă precum ceara.

– Te simți bine? întrebă el, apropiindu-se de ea în timp ce fratele său și Amyus Crowe își continuau conversația.

Ea dădu din cap.

– Nu vreau să discut despre asta, zise.

– Credeam că te bucuri că te întorci acasă.

Ea îi aruncă o privire scurtă și tăioasă ca o lamă de cuțit.

– Am spus că nu vreau să discut.

Sherlock ridică o mână într-un gest împăciuitor și se retrase câțiva pași, ca din fața unui animal sălbatic. Virginia, își spuse el, și nu pentru prima dată, era probabil cea mai complicată persoană pe care o întâlnise până atunci.

– Ce se aude cu *Great Eastern*? îl întrebă Crowe pe Mycroft.

– După cum afirma mesajul codat, a plecat azi-dimineață de la un debarcader aflat nu departe de aici, cu destinația New York. Am verificat lista de pasageri, dar n-am găsit niciun nume relevant. Unul dintre cei înscriși nu a apărut, și nu pot să presupun decât că era vorba de nefericitul Gilfillan, care se află în momentul de față în arestul poliției din Farnham. O să aranjez să fie transferat în sediul Poliției Metropolitane azi după-amiază. Ne va fi mai ușor să pornim o anchetă.

– Tratați-l cu blândețe, zise Crowe pe un ton glumeț. Nu uitați, încă n-a fost condamnat pentru nimic.

Mycroft ridică o sprânceană, dar nu răspunse. Se întoarse în schimb spre Sherlock, îi puse o mână pe umăr, și cu cealaltă arătă spre vasul *Scoția*.

– A fost lansat la apă acum șase ani și e construit și operat de compania de navigație Cunard, aici în Anglia, explică el. Are o lungime de o sută cincisprezece metri și jumătate și o greutate de trei mii nouă sute de tone. Căpitanul se numește Judkins și este cel mai de nădejde angajat al companiei Cunard. Poate transporta trei sute de pasageri, pe lângă marfă, și are nevoie de o sută șaizeci și patru de tone de cărbune pe zi. Călătoria de la Southampton la New York o face în opt zile și câteva ore. Imaginează-ți – într-o săptămână vei fi în America! Pe vremea pionierilor – primii coloniști ai acestei țări măreț –, voiajul dura luni de zile.

– Tu ai fost vreodată în America, Mycroft? întrebă Sherlock.

Trupul masiv al fratelui său se cutremură.

– Pentru mine, până și Southampton e un teritoriu străin, răspunse el. America mi-e totuna cu Antarctica. Mycroft se întoarse spre Crowe. Bagajele voastre ar trebui să fie deja în drum spre cabină, zise el. Am reflectat puțin și am decis să vă cumpăr trei paturi în două cabine. Una dintre ele va fi pentru dumneavoastră și Sherlock. Cel de al treilea loc este pentru Virginia, dar am înțeles că va împărți cabina cu o altă călătoare. Nu am reușit să aflu numele acestei persoane, căci decizia se pare că o ia comisarul de bord, dar puteți fi încredințat că orice femeie care călătorește cu clasa întâi nu poate fi decât o persoană decentă.

– Sunt sigur că Virginia se va descurca, zise Crowe, părând stingherit.

– Și încă un lucru, continuă Mycroft. Am luat măsura de precauție de a vă rezerva trei locuri la prima masă de seară. Am fost informat de cunoscători că aceste locuri vor determina poziția voastră socială pentru tot restul călătoriei. Cele mai bune se află în apropierea căpitanului și a ușilor, în caz că aveți rău de mare, și cât mai departe de motoare. Știu că sunt numai opt zile, dar mi-aș dori să vă simțiți în tot acest timp cât mai confortabil cu putință. Mycroft fu străbătut din nou de un fior. Nu pot să spun că vă invidiez. În ziua de azi, drumul de la locuința mea până la slujbă și de la slujbă la club e de ajuns ca să mă epuizeze. Nu-mi pot închipui vreo forță pe lumea asta care să mă scoată din această rutină.

Crowe zâmbi.

– Ai fi surprins să descoperi, dragă domnule Holmes, ce ne poate scoate din rosturile noastre. Uneori, un lucru extrem

de simplu. Am o bănuială că s-ar putea să descoperi și dumneata plăcerea călătoriilor în străinătate.

– Să mă ferească Dumnezeu! zise Mycroft.

Apoi veni momentul plecării. Sherlock întinse mâna, și Mycroft făcu același lucru. Și le strânseră, amândoi sobri, ca doi gentlemani care se întâlniseră pe stradă.

– Ai grijă de tine, spuse Mycroft, și ascultă-l pe domnul Crowe. Prezența ta pe vas e importantă – o vreme s-ar putea să nu știm cât de importantă, dar îți reamintesc că tu ești singurul care îi poate identifica pe acești mizerabili. Sunt toți niște criminali și niște refugiați politici care trebuie arestați și judecați pentru nelegiuirile lor. Ba s-ar putea chiar să facă parte dintr-un complot care trebuie zădărnicit înainte ca fragila situație politică din America să fie afectată în mod negativ. Și, pentru Dumnezeu, simte-te bine! Nu mulți tineri de vârsta ta au ocazia să călătorească în străinătate. Mycroft vârî mâna într-un buzunar și scoase de acolo o carte mică pe care i-o dădu lui Sherlock, zicând: Vei avea nevoie de ceva cu care să-ți treci timpul. Iată aici un exemplar din *Republica*, de filosoful grec Platon. Este scrisă sub forma unei serii de dialoguri dramatizate între mentorul lui Platon, Socrate, și alți câțiva atenieni și locuitori ai altor orașe, care discută despre ce înseamnă dreptatea și cercetează dacă omul drept este mai fericit sau nu decât omul nedrept. Tot prin intermediul acestor dialoguri, Platon propune o societate condusă de filosofi-regi și discută rolul poeților și al filosofilor în societate. *Republica* este una dintre cele mai importante lucrări din istoria filosofiei și a gândirii politice. Îți recomand s-o studiezi cu atenție.

– E tradusă? întrebă Sherlock bănuitor.

– Bineînțeles că nu, zise Mycroft, luat prin surprindere. Știu cât de repede citești. Dacă ar fi fost tradusă, ai fi terminat-o într-o după-amiază. Dacă însă trebuie s-o traduci pe măsură ce citești, atunci am convingerea că veți fi parcurs cea mai mare parte din drum înainte să apuci s-o termini. În afară de asta, traducerile sunt întotdeauna la mila talentului traducătorului. Dacă vrei să citești și să înțelegi cum trebuie un text scris într-o limbă străină, trebuie să înveți limba respectivă. Mycroft șovăi o clipă. Cunoscând atracția ta față de grotesc și de cazurile penale, aș vrea să-ți spun că, deși Platon a răposat de bătrânețe, mentorul său Socrate a murit pentru că a fost silit de autoritățile orașului să bea cucută. Nu știu dacă asta te va ajuta când vei citi cartea, dar, cunoscând aplecarea ta către melodramatic, îți ofer această informație ca pe un dar cu care poți să faci ce dorești.

– O să ne revedem, zise Sherlock, simțind că i se pune un nod neobișnuit de mare în gât. Nu știa dacă voise să formuleze o afirmație sau o întrebare, dar Mycroft își întoarse o clipă capul, cu ochii licărind.

– Sherlock, zise el, nu voi avea niciodată copii, pentru că sunt prea deprins cu felul meu de a trăi și prea intolerant față de schimbare ca să mă pot instala în casa altora. Dar, dacă aș fi avut vreodată un fiu, nu l-aș fi iubit mai mult decât te iubesc pe tine. Ai grijă de tine! Ai mare grijă!

Și apoi, în mare grabă, cei trei călători se îmbarcară, urcând pe o pasarelă lungă, care lega cheiul de puntea vasului. Biletele le fură verificate în capătul de sus, după care fură însoțiți în josul unor trepte de lemn și de-a lungul unor coridoare fără ferestre înăuntrul navei, către cabinele lor – mai întâi până

la camera Virginiei, în care vecina ei încă nu sosise, dar unde bagajul o aștepta deja, apoi până la cabina pe care aveau s-o împartă Sherlock și Amyus. Încăperile erau mici și lambrisate cu lemn – aveau cam trei metri lățime, două paturi suprapuse pe o latură și o canapea confortabilă pe partea cealaltă. La fiecare capăt se afla câte o chiuvetă cu oglindă. Deasupra sofalei, un ochi de fereastră lăsa să intre aerul și lumina, dar Sherlock observă cu oarecare emoție că putea fi închis și fixat cu un șurub. Oare pentru caz de furtună? Și, dacă da, oare cât de des se stârneau furtuni? Și cum aveau să aerisească dacă furtuna dura mai mult de câteva ore?

Amyus Crowe cercetă paturile suprapuse.

– Cel mai bine e să iau eu patul de jos, și tu pe cel de sus, mârâi el. Dacă Doamne ferește cad din pat pe vreo mare mai agitată, aș prefera să nu fie prea de sus. Și nu uita că sunt mult mai greu ca tine.

Gândindu-se la hublou și la posibilele furtuni, Sherlock observă că amândouă paturile aveau o margine de lemn de-a lungul saltelei, înălțată peste nivelul ei, probabil pentru a-i împiedica pe pasageri să se răsucească în somn și să cadă din pat, dar își închipui că, pe o hulă suficient de puternică, oamenii puteau fi zgâlțâiți în paturi ca niște bile într-o cutie de biscuiți.

– Nu știu cum or fi saltelele astea, zise Crowe pe un ton disprețuitor, văzând cât erau de subțiri. Lui Sherlock i se păreau mai groase decât salteaua pe care o avusese la Conacul Holmes, dar, din discreție, preferă să tacă.

După ce își văzură bagajele în siguranță, se întoarseră pe punte ca să urmărească pregătirile de plecare. Chiar în clipa aceea, pasarela era ridicată, iar mulțimea de pe chei

se înghesuia în dreptul navei, făcând cu mâna pasagerilor de pe punte. Sherlock fu tentat să scruteze îmbulzeala aceea de oameni în căutarea chipului ca o lună plină al lui Mycroft, dar în adâncul sufletului știa că fratele lui plecase deja. Nu era un om sentimental și nu suferea despărțirile.

Își strecură mâna în buzunarul în care pusese *Republica* lui Platon, dăruită de Mycroft. Fusese un cadou neașteptat, și Sherlock avea de gând s-o citească în întregime, chiar dacă era în greacă.

În măruntaiele vasului, motoarele se încălzeau și se roteau tot mai tare, și Sherlock nu numai că le auzea duduind, ci le și simțea vibrația prin puntea de lemn. Își dădu brusc seama cu groază că huruitul acesta avea să îi însoțească fără oprire pe tot parcursul următoarelor opt zile. Cum avea să doarmă? Cum avea să audă ce i se spunea? Singurul gând consolator fu că urma probabil să se deprindă cu el, dar pe moment nu vedea cum ar fi fost posibil așa ceva.

Parâmele care legau vaporul *Scoția* de chei fură desprinse de bolarzii pe care fuseseră înfășurate și căzură pe lângă pereții navei ca niște panglici, deși erau cabluri groase cât pumnul. Enormele roți cu zbaturi începură să se învârtească, înspumând apa de sub ele și împingând încet nava înainte. Se auzi șuierul fluierului acționat de abur și mulțimea de pe chei izbucni în urale, ca și cum nimeni nu mai văzuse așa ceva până atunci. Zeci de pălării, șepci și bonete săltară în aer, iar pasagerii strânși pe puntea vasului răspunseră pe potrivă.

Sherlock se simți copleșit brusc de un sentiment de vină și de tristețe. Ar fi vrut ca Matty să fie alături de ei. Ar fi vrut să-l vadă *în siguranță*. Mintea continua să deruleze speriată imaginile

a ceea ce s-ar fi putut întâmpla cu prietenul său, și trebui să se silească să le alunge. Ives și Berle nu aveau niciun motiv să-i facă vreun rău lui Matty. El reprezenta polița lor de asigurare.

Întrebarea era însă: oare Ives și Berle gândeau la fel de logic ca Sherlock?

Privind în jur ca să-și distragă atenția, Sherlock observă în apropiere un bărbat. Stătea de unul singur, ținând în mâini ceva ce semăna cu o cutie de vioară, dar, în loc să privească mulțimea de pe chei, se uita în direcția opusă, către mare. Era subțiratic, cu părul negru mai lung decât în mod obișnuit, iar haina și pantalonii lui păreau făcuți din catifea cord. Sherlock bănui că avea în jur de treizeci și cinci de ani. Străinul ridică o mână streașină la ochi, iar bărbatul observă că avea degete lungi și zvelte. Apoi se uită deodată într-o parte, către Sherlock, și îi zâmbi, ducând mâna la tâmplă într-un salut prietenesc. Avea ochi verzi, remarcă Sherlock, și zâmbetul larg îi dezvăluia în fundul gurii un dinte de aur.

– Începutul unei aventuri, vorbi tare bărbatul, cu un accent vag irlandez.

– Opt zile pe mare, în care nu poți decât să te plimbi pe punte și să citești cărți, îi strigă Sherlock, îmboldit de emoția plecării să intre în vorbă cu un necunoscut. Nu e cine știe ce aventură.

– A, dar gândește-te la sutele și miile de kilometri de apă care se vor întinde sub noi în timpul călătoriei! Gândește-te la epavele altor nave răzlețite pe fundul oceanului, la creaturile ciudate care înoată acolo, intrând și ieșind prin hublouri și plutind în jurul oaselor risipite ale marinarilor înecați. Aventura e peste tot în jur, dacă știi unde să te uiți. Bărbatul înălță cutia de lemn pe care o ducea în mână. Și, dacă nimic altceva

nu mă inspiră, pot oricând să exersez puțin pe punte, sub lumina stelelor, și să cânt o serenadă sirenelor.

– Sirene? întrebă Sherlock sceptic. Mai degrabă delfinilor sau altor forme de viață marină.

– Oamenii pot să viseze, zise străinul, dădu din cap prietenește spre Sherlock și se îndepărtă în mulțime.

Sherlock îi urmări o vreme creștetul întunecat, dar apoi îl pierdu în marea de călători.

– Dacă vrei să explorezi nava, îl auzi pe Amyus Crowe în spatele lui, dă-i drumul! O să fim pe vasul ăsta o săptămână și mai bine, iar eu n-am de gând să te străjuiesc tot timpul. Câtă vreme nu cazi peste bord, n-ai unde să dispari. Eu o să mă întorc la cabina lui Ginnie, să mă prezint tovarășei ei de drum, ca să mă asigur că nu e vreo bețivancă sau vreo nebună – sau amândouă la un loc. Ne întâlnim în cabina noastră ceva mai încolo și pe urmă o să vedem ce se mai întâmplă pentru masa de seară.

Sherlock se aventură către partea din față a punții – proră, cum îi spuneau mateloții. Trecu de covertă – zona mai ridicată a punții, unde stătea căpitanul, în uniforma sa imaculată și cu șapca înaltă, împreună cu cârmaciul, care conducea nava cu ajutorul unei roți uriașe, de aceeași mărime și configurație ca roata unei căruțe, din câte își putu da seama Sherlock. În spatele lor se afla o cabină mică, apărată de vânt și de ploaie, dar cea mai mare parte a covertei era de fapt punte goală. Într-o parte se găsea instalat pe un stâlp un bizar obiect metalic, un soi de ceas deșteptător cu ace foarte lungi care se puteau roti în jurul cadranului, dar care, în loc să fie marcat cu ore și minute, avea înscrise pe el cuvinte – „Înainte“, „Viteză maximă“, „Oprire“ și „Încetinire“. Sherlock nu avu nevoie decât de câteva secunde

ca să-și dea seama că trebuia să fie un instrument de comunicare cu ajutorul căruia căpitanul transmitea ordine jos, în camera mașinilor de sub punte. Probabil că acele acelea, mișcate în diferite poziții, deasupra anumitor cuvinte, făceau să răsune anumite clopote în sala mașinilor, semnale la care fochiștii se grăbeau apoi să răspundă.

Mai departe, chiar înainte de proră, se vedea o construcție acoperită, ca un fel de grajd lung. Chiar mirosea a grajd. Sherlock aruncă o privire înăuntru printr-una dintre deschizăturile înșiruite pe laturi și fu surprins să vadă înăuntru animale, toate înghesuite în cuști, într-un spațiu neîncăpător. Construcția avea trei niveluri – vacile, porcii și oile erau îngrămădite jos, rațele și gâștele, la mijloc, iar găinile, sus de tot. Toate animalele protestau împotriva vibrațiilor și a brizei reci care străbăteau nava. Probabil de aici aveau să provină laptele și ouăle, ba chiar și carnea, pe măsură ce aveau să fie tăiate. Până la sfârșitul călătoriei, grajdul, asemenea magaziei de cărbuni, avea să rămână probabil aproape gol. Sherlock nu se așteptase să găsească animale vii pe punte, dar bănui că era firesc să fie așa. Mâncarea proaspătă n-ar fi avut cum să țină pe toată perioada călătoriei, mai ales dacă vreo furtună sau vreo defecțiune tehnică i-ar fi întârziat. Probabil că în altă parte pe vapor erau stocate, ba poate chiar cultivate, legume și fructe, iar pe altundeva trebuiau să se găsească butoaie cu apă dulce. Și probabil câteva sute de sticle de vin, șampanie, vin de porto, coniac și whisky, pentru pasagerii de clasa întâi.

Lui Sherlock i se păru deodată că zărește ceva fulgerându-i la marginea vederii. Întoarse capul repede. O siluetă întunecată se retrase brusc în umbra unei bărci de salvare. Sherlock făcu

câțiva pași într-acolo, dar silueta dispăruse. Clătină din cap. Probabil vreun alt călător.

Mergând și mai în față, Sherlock se uită o vreme cum țărmul se depărta încet pe partea lor dreaptă. Fără îndoială, vasul avea să înconjoare coasta îndreptându-se spre vest, către Cornwall, apoi să o ia de-a curmezișul către insula Irlandei. Odată trecut și de ea, avea să se avânte în apa oceanului, peste cele aproximativ cinci mii de kilometri de apă care despărțeau țărmul britanic de portul newyorkez.

Sherlock era uimit de cât de stabilă părea nava. Abia dacă simțea o vagă clătinare. Poate că lucrurile aveau să stea altfel în apele Atlanticului, dar mărimea și greutatea păreau să apere vaporul de valurile relativ mici din largul coastei engleze. Sherlock nu putu să nu-și amintească de barca în care el și Matty ajunseseră de la fortul napoleonic al baronului Maupertuis până la țărmul din apropierea orașului Portsmouth. Călătoria aceea fusese cumplită, și nu avea nici cea mai mică intenție să o repete.

Se simți pe neașteptate foarte singur. Anglia, cu tot ceea ce însemna ea pentru el – căminul său, familia, chiar și școala unde era înscris –, dispărea încet-încet în zare, iar înainte, pe drum, nu-l așteptau decât surprize – o lume nouă, un soi nou de oameni și de obiceiuri. Și pericole. Sherlock nu știa ce vor oamenii care îl țineau prizonier pe John Wilkes Booth, dar era evident că aveau un plan, ba chiar unul pentru care erau gata să ucidă ca să-l păstreze secret. Iar el, un simplu adolescent, se trezise amestecat în niște intrigi care depășeau cu mult limitele universului său.

Și Matty. Ce făcea Matty? Sherlock se îndoia că băiatul se simțea la fel de confortabil cum păreau a fi ei trei aici, pe *Scoția*. Matty era probabil legat sau cel puțin închis cine știe pe unde, într-o cabină de vapor. Poate cei care-l răpiseră ajunseseră la o înțelegere cu el: din moment ce erau toți pe același vas și el nu putea fugi, dacă promitea că n-o să le facă probleme, aveau să-l lase să umble nestingherit. Dar Matty ar fi putut să se încăpățâneze și să refuze.

Asta presupunând că era încă viu. Amyus Crowe și Mycroft ajunseseră amândoi la concluzia că era, dar Sherlock își dădea foarte bine seama că deducțiile lor nu erau decât presupuneri bazate pe doar câteva fapte cunoscute, rispite într-o mare de închipuiri. Dacă faptele erau greșite sau dacă presupunerile nu fuseseră făcute corect, atunci rezultatul final se depărta foarte mult de realitate. Ca atare, Matty putea fi mort. Era perfect posibil ca americanii să fi hotărât să nu mai ducă grija unui prizonier viu pe toată durata călătoriei, să-i fi tăiat pur și simplu gâtul și să-l fi aruncat pe marginea drumului în Anglia. Mesajul ar fi putut să fie doar o păcăleală, o încercare nebunească de a-l împiedica pe Amyus Crowe să se amestece în treburile lor, dar fără nicio legătură cu realitatea.

Posac, Sherlock o luă înapoi de-a lungul balustradei care mărginea puntea. La un moment dat se văzu silit să-l roage pe un steward să-i arate încotro s-o ia. Era un om slab, cu uniformă imaculată și păr blond tuns periuță sub bonetă. Sherlock trecu apoi pe lângă niște grupuri de călători entuziaști, pe lângă cele două coșuri și cele două catarge gigantice, ca niște trunchiuri de copaci, pe lângă silueta lungă și scundă a sălii de mese pentru pasagerii clasei întâi, cu ferestrele sale care dădeau spre punte,

și merse înapoi către pupa vaporului. Siajul alb se învolbura în spatele lor precum coada unei comete. Păsări marine îi urmăreau, afundându-se în apele înspumate în căutarea peștilor tulburați și risipiți de trecerea navei.

În partea din spate a punții, o scară îngustă ducea în adâncurile vasului. În jurul deschizăturii stăteau câțiva bărbați îmbrăcați grosolan, care fumau și aruncau priviri în față, către pasagerii mai bine îmbrăcați. Sherlock bănui că aceștia erau pasagerii de la clasa a treia, înghesuiți în spațiile murdare și insuficiente de sub punte, care dormeau în hamace incomode sau pe bănci, dar care plăteau mult mai puțin pentru bilet. Oameni care voiau să înceapă o viață nouă în America, nu călători de plăcere sau de afaceri, așa cum păreau să fie în general pasagerii de la clasa întâi și a doua.

Sherlock simți prezența cuiva în apropiere. Încă înainte să se întoarcă știu că era Virginia.

– Cum e cabina ta? o întrebă el.

– Mai bună decât cea pe care am avut-o la venirea în Anglia, răspunse ea. Tata o să-ți spună că mâncarea și locurile noastre erau mai bune, dar nu te lăsa păcălit. Nu am călătorit în cală, dar nici nu am avut locuri la clasa întâi, și faptul că era vorba de un vapor american în locul unuia britanic nu înseamnă că a fost neapărat mai bun.

– Și vecina ta?

– E o văduvă în vârstă care se duce să stea cu fiul ei, care s-a mutat la New York acum cinci ani. Are o cameristă în cabinele servitorilor și intenționează să înceapă să citească Biblia acum și s-o termine până când ajungem la New York. Îi doresc succes!

– Vrei să ne plimbăm puțin pe punte? întrebă Sherlock nervos.

– De ce nu? Putem să inspectăm puțin locurile. La urma urmei, aici o să ne petrecem următoarele opt zile.

Porniră pe cealaltă parte a vaporului față de cea pe unde se întorsese Sherlock. Când ajunseră la sala de mese, Sherlock îi făcu Virginiei semn să se oprească.

– Vreau să arunc o privire înăuntru, zise el.

Ușa se deschidea în afară și avea un arc foarte puternic, probabil ca s-o împiedice să se deschidă tot timpul în bătaia vântului. Sherlock o smuci cu putere și se uită înăuntru. Sala era goală. Doar doi stewarzi în alb așezau tacâmurile de argint pe masa lungă, care domina încăperea. În jurul mesei fuseseră aranjate vreo cincizeci de scaune – tot atâtea, era de presupus, câți pasageri erau la clasa întâi. Chelnerii ridicară ochii spre Sherlock, îl salutară din cap și își reluară munca.

Încăperea era lambrisată cu lemn închis la culoare și pe pereți atârnau oglinzi, pentru a crea impresia de mai mare adâncime. În spațiile dintre ele, lambriurile erau împodobite cu picturi murale. Din tavan atârnau lămpi cu ulei în suporturi solide.

– Deci toți mâncăm aici? întrebă el.

Virginia confirmă cu un gest al capului.

– Toți la un loc, răspunse ea. A fost la fel pe vasul cu care am venit.

– Domni și doamne din aristocrație la un loc cu industriași și impresari teatrali, continuă Sherlock. Foarte democratic. *Hoi oligoi* n-au unde să scape de *hoi polloi*[1].

– Într-adevăr, nu se servește masa în cabină, fu de acord Virginia. Fie mănânci aici, fie deloc.

[1] În greaca veche, termenii înseamnă „aleșii“, respectiv, „plebea“. (n.tr.)

Unul dintre stewarzi începu să așeze plăcuțe cu nume în jurul meselor. Sherlock se întrebă unde îi plasase pe ei mita împărțită de Mycroft. Se aflau deja pe mare, orice pariu își pierduse semnificația. În ciuda banilor plătiți, se puteau trezi așezați spre capătul celălalt al mesei, departe de căpitan și de uși, deasupra motoarelor, și nu le-ar fi rămas decât să se plângă. Sherlock presupuse că erau la mila comisarului de bord, un om care le demonstrase deja că putea fi mituit.

Sherlock se dădu înapoi și lăsă ușa să se trântească. O fracțiune de secundă zări din nou ceva cu coada ochiului. Privi imediat în lături, spre locul unde sala de mese se termina cu un pasaj descoperit care o unea de cel mai apropiat coș de fum. O siluetă dispărea în pasaj, cu spatele spre ei. Sherlock n-o recunoscu. Nu era sigur dacă fusese un pasager sau un marinar. Singurul lucru pe care îl observă fu sclipirea a ceva albăstriu în clipa când o rază de soare căzu pe încheietura omului, înainte să se retragă în umbră. O manșetă albastră oare? Nu-și putu da seama.

Se repezi către capătul opus al sălii și privi după colț, dar pasajul era pustiu. Cam la jumătatea lui, un chepeng cobora către pântecele vasului. Cel care-i urmărise dispăruse, dar Sherlock știa că lucrurile n-aveau să se oprească aici. Era a doua oară când surprindea un necunoscut urmărindu-l din umbră. Cineva de pe vapor se interesa de ei, și asta nu putea să însemne decât un singur lucru: americanii care-l răpiseră pe Matty aveau un om pe vas.

CAPITOLUL 8

Rutina zilnică a călătoriei spre New York se stabili în primele optsprezece ore, din câte își putu da seama Sherlock. În ciuda dimensiunilor aparent uriașe ale vaporului, zonele unde pasagerii se puteau plimba erau destul de restrânse. Odată ce colindai pe punte, luai masa, cercetai camera de fumat și biblioteca și purtai câteva conversații cu ceilalți călători pe marginea mării neobișnuit de calme, nu prea mai aveai ce face. Între mese, majoritatea pasagerilor păreau fie să-și petreacă timpul singuri pe punte, citind cărți în șezlonguri confortabile, fie să se adune în grupuri restrânse în camera de fumat sau la bar, unde jucau bridge sau wist. La apusul soarelui, stewarzii se împrăștiau peste tot pe vapor, aprinzând lămpile cu ulei, dar cu o flacără atât de scăzută, încât toată lumea se ducea în cabine, pregătindu-se de culcare.

Sherlock își petrecuse primele câteva ore privind cum țărmul țării sale dispărea treptat din vedere, până când nu mai rămăsese din el decât o linie întunecată la orizont. De fapt, pierduse momentul când dispăruse și linia. Probabil clipise sau se întorsese să se uite la altceva, dar, cu o secundă înainte, Anglia era încă

acolo, pentru ca în clipa următoare vasul să plutească singur pe oceanul nesfârșit, îndreptându-se către apus. Singurul lucru care dovedea că se mișcă era valul alb înspumat întins în urma lor.

Sherlock, Amyus Crowe și Virginia merseră împreună cu toată lumea la cină, dar, în timp ce Amyus Crowe intră în vorbă cu toată lumea din jur, Sherlock simți că nu avea nimic de spus. Își mâncă în tăcere mâncarea și se uită la cei din jur, întrebându-se cine erau, de unde veniseră și încotro se duceau. Amyus Crowe îl învățase deja câteva dintre indiciile după care putea stabili meseria cuiva – petele de pe mâneci, rosăturile de pe haină, bătăturile din podul palmei –, și Sherlock era deja sigur că identificase un contabil și doi antrenori de cai.

Căpitanul Charles Henry Evans Judkins era un bărbat înalt, cu o pereche impresionantă de favoriți albi care-i împodobeau obrajii. Uniforma neagră impecabilă îi era călcată la dungă și decorată cu șnururi aurii strălucitoare, și el însuși avea o ținută foarte dreaptă, de militar. Făcea furori printre doamne, care îmbrăcaseră toate cu această ocazie rochiile lor cele mai bune, și povestea multe istorii ciudate din cariera sa de navigator al companiei Cunard. Publicul fu impresionat cel mai tare de povestirile lui despre creaturi precum balenele și calamarii uriași, care apăreau câteodată în depărtare, și despre furtunile năvalnice care se iscau uneori la orizont ca niște ziduri negre și care zgâlțâiau navele atât de tare pe valuri, încât uneori puntea se înălța aproape verticală, ca o stâncă. Judkins făcea din istorisirile sale un adevărat spectacol, alegându-și cu grijă vorbele ispititoare și dând impresia că orice călătorie pe mare era o întreprindere periculoasă, căreia oamenii aveau noroc să-i supraviețuiască, dar Sherlock își dădea seama că juca teatru,

oferind pasagerilor o distracție care influența felul în care ei aveau să privească restul călătoriei. La urma urmei, dacă le-ar fi spus că drumul era la fel de plictisitor ca o plimbare prin parc, ce istorii ar mai fi avut *ei* de povestit prietenilor la debarcare?

Una dintre poveștile lui Judkins îi atrase în mod deosebit atenția lui Sherlock. Căpitanul le vorbea despre numeroasele încercări de a trage un cablu peste Atlantic, din Irlanda până în Newfoundland, pentru comunicațiile prin telegraf. Dacă așa ceva s-ar fi putut realiza, atunci, informațiile, în loc să facă mai bine de o săptămână dintr-o țară într-alta în sacii de corespondență poștală, ar fi putut fi transmise aproape instantaneu, prin impulsuri electrice. Ideea comunicării telegrafice îl fascina pe Sherlock. Își dădea deja seama, după discuția care avusese loc în căsuța lui Amyus Crowe, că literele mesajului trebuiau înlocuite cu coduri care să poată fi ușor transmise prin impulsuri electrice – o succesiune anume de impulsuri lungi și scurte, poate, sau poate o simplă înșiruire de „da“ și „nu“ –, dar ideea de a întinde pe fundul oceanului, de la un țărm la altul, un cablu lung de cinci mii de kilometri, care să nu se rupă sub greutatea apei, îl ameți. Oare nu exista nimic pe care omul să nu-l poată închipui odată ce-și punea mintea la treabă? Inițial, după spusele lui Judkins, două vase porniseră din mijlocul Atlanticului, cu gândul să întindă cele două cabluri în direcții opuse până când amândouă ajungeau la mal, dar planul intrase repede în impas când cele două echipaje voiseră să lege cablurile în toiul unei furtuni. În următoarea încercare, navele porniseră din Irlanda către Newfoundland, desfășurând cablurile pe măsură ce înaintau, dar cablurile se rupeau deseori și trebuiau trase înapoi pe punte pentru ca echipajul să poată face reparațiile și să meargă mai departe.

– Îmi amintesc de un caz, spuse Judkins cu o voce joasă, profundă, când un cablu rupt a fost ridicat din străfundurile oceanului și echipajul a descoperit cu oroare că *de el se agățase o creatură marină*! Căpitanul își roti privirea peste masă, scăpărând din ochi sub sprâncenele stufoase, în timp ce pasagerii care îi sorbeau cuvintele rămaseră cu gura căscată. O dihanie ca un fel de urechelniță de apă uriașă, dacă vă vine să credeți. Albă la culoare, dar lungă de aproape șaptezeci de centimetri și cu paisprezece picioare cu gheare care se apucaseră de cablu și nu-i mai dădeau drumul. Era încă vie când au tras cablul pe punte, dar a murit curând, smulsă din habitatul său natural, în bezna de pe fundul oceanului.

O femeie scoase fără să vrea un țipăt scurt.

– Am înțeles de la oamenii care au fost acolo, continuă Judkins, că lighioana a avut gust de rac când a fost gătită.

Ușurat, publicul izbucni în hohote de râs. Sherlock se uită la Amyus Crowe. Acesta zâmbea și el.

– Am auzit povești asemănătoare, murmură Crowe cu voce scăzută, astfel încât numai Sherlock putu să-l audă. Vietățile astea se numesc izopozi. Sunt un fel de creveți, dar condițiile de viață de pe fundul oceanului le fac să atingă dimensiuni miraculoase.

Stewardul care servea pe latura mesei unde stătea Sherlock – în apropierea căpitanului, așa cum le promisese Mycroft – era bărbatul cel subțire cu păr blond tuns periuță care îi arătase mai devreme pe unde să o ia pe punte. Când se întinse să pună o farfurie cu supă în fața bărbatului care ședea vizavi, stewardul dădu din cap spre Sherlock în semn de salut.

Meniul din seara aceea nu includea niciun fel de raci, ceea ce fu probabil o binecuvântare.

După cină, Sherlock se dusese la culcare, în cabină, lăsându-l pe Amyus Crowe la bar, și, dacă americanul venise până la urmă în pat, Sherlock era de mult adormit la vremea aceea. Când se trezi și se pregăti pentru micul dejun, Crowe ieșise deja din cabină. Părea capabil să supraviețuiască numai cu foarte puțin somn.

În ciuda faptului că era gătită pe mare, într-o bucătărie înghesuită, mâncarea era excelentă. Fiecare masă se deosebea de celelalte, așa încât anticiparea surprizelor de la micul dejun, prânz și cină constituia una dintre plăcerile zilei. Totul era proaspăt preparat, desigur – ar fi fost foarte dificil ca echipajul să țină ceva pe timp mai îndelungat –, dar, chiar dacă numărul animalelor de pe puntea din față scădea, firește, pe parcursul călătoriei, nimic nu trăda faptul că erau măcelărite – nicio dâră de sânge pe punte, nicio behăială sfâșietoare a vreunei oi duse la tăiere. Echipajul avea, în mod evident, propria metodă de a le înjunghia, pe care o urma de ani de zile.

Cerul în acea primă zi era albastru și senin, iar valurile suficient de mici în comparație cu dimensiunile vaporului ca să plesnească pur și simplu bordul fără să clatine nava. Sherlock citise cărți despre furtuni pe mare și trăsese cu urechea la poveștile câtorva pasageri care îi speriau pe alții cu istorisiri ale unor traversări anterioare înfricoșătoare, când valuri gigantice se înălțaseră deasupra vasului, rămânând parcă suspendate acolo o clipă, înainte să se prăbușească și să ia cu ele animalele de pe punte, dar deocamdată oceanul era atât de calm, încât câțiva călători se apucaseră să joace popice pe o porțiune mai liberă a punții.

Pasagerii de la clasa a treia aveau propria zonă îngrădită pe punte, unde puteau să se plimbe și să-și spele hainele.

Era partea de dincolo de scările care duceau către subsolul întunecat a vasului, unde atârnau hamacele lor. Izul care venea câteodată de acolo era un amestec grețos de mirosuri ale corpului omenesc. Probabil că jos în cală, unde nu pătrundea briza, iar cerul și orizontul erau invizibile, răul de mare era tovarășul nedespărțit al călătorilor. Când urcau pe punte, aceștia fie îi urmăreau pe pasagerii de la clasa întâi cu o rea-voință prost mascată, fie rămâneau cu ochii pironiți asupra punții, cu un aer de tristețe obosită. De fiecare dată când trecea pe lângă ei, Sherlock îi mulțumea lui Dumnezeu că Mycroft le luase bilete la clasa întâi. Nu știa dacă ar fi supraviețuit clasei a treia și nu înțelegea cum putea supraviețui cineva acolo.

Roțile masive cu zbaturi de pe laturile vaporului se mișcau neîncetat, acționate de motoarele cu aburi al căror duduit îl simțeau de fiecare dată când atingeau vreo suprafață de lemn. Zbaturile, așezate la distanțe egale pe circumferința roții, dislocau apa în timp ce se roteau, împingând vasul înainte. Căpitanul ordonase ca pânzele să fie întinse la scurt timp după ce Southampton dispăruse din vedere, dar felul în care atârnau pleoștite îi dovedea lui Sherlock că vântul nu era suficient de tare pentru ca nava să înainteze prea repede numai cu ajutorul lui.

În mod surprinzător, în cea mai mare parte a acelei prime zile, după micul dejun, Sherlock nu-i prea văzuse pe Amyus și pe Virginia Crowe. Ea păruse reținută în timpul mesei și o luase înapoi spre cabina sa, iar tatăl ei părea să-și petreacă timpul ba mergând să-și întrebe fiica dacă se simțea bine, ba meditând în cabina pe care o împărțea cu Sherlock. Ceva o deranja pe Virginia. Sherlock își scotoci memoria, încercând

să-și amintească dacă fata menționase vreodată ceva despre călătoria din America în Anglia pe care o făcuse împreună cu tatăl ei, pe lângă faptul că nu avuseseră bilete de clasa întâi, dar nici de a treia. Avea sentimentul că Virginia îi spusese ceva important când făcuseră cunoștință, dar nu-și putea aminti ce anume.

Undeva spre spatele vasului, Sherlock auzi muzică. Se întoarse, renunțând să se mai uite la valuri, și încercă să-și dea seama de unde venea sunetul. Sunetele îi pluteau pe deasupra capului, ușoare, asemenea pescărușilor care urmau siajul vaporului abia mișcându-și aripile, parcă suspendați în aer. O vioară părea să cânte o melodie care se înălța furtunoasă, apoi se oprea o clipă la nota cea mai înaltă și se prăbușea din nou.

Părăsindu-și locul de lângă balustradă, Sherlock se îndreptă către pupa, căutând sursa muzicii. Pe vapor nu prea avea cu ce să se distreze. Orice eveniment care spărgea monotonia zilei era prea valoros ca să nu merite cercetat.

Dincolo de clădirea lungă și scundă a sălii de mese, pe o porțiune liberă a punții, un bărbat cânta la vioară. Era cel pe care Sherlock îl zărise cu o zi în urmă, în timp ce plecau din Southampton, muzicianul cu păr negru lung și ochi verzi. Purta aceeași haină și pantaloni de catifea, deși părea să-și fi schimbat cămașa. Își apăsase vioara pe gât și își ținea capul înclinat, sprijinind cu bărbia corpul instrumentului, mișcându-și degetele pe gâtul lui și trecând cu mâna dreaptă peste strune arcușul cu fire de păr de cal. Avea ochii închiși și pe față i se citea o expresie de concentrare intensă. Sherlock nu mai auzise până atunci o asemenea muzică: sălbatică, romantică și turbulentă, nu ordonată și matematică, precum piesele de Bach

și de Mozart pe care era obișnuit să le asculte la recitalurile ocazionale de la Deepdene.

Mai mulți pasageri se strânseseră în jurul violonistului, ascultându-l cu un zâmbet enigmatic pe față. Sherlock se uită – și ascultă – cum cântărețul ajunse la punctul culminant, ținu nota câteva clipe și apoi se opri. Rămase încă un moment cu vioara sub bărbie, cu ochii închiși și un zâmbet pe față, apoi o lăsă să cadă și deschise ochii. Mulțimea aplaudă. Bărbatul se înclină într-o reverență. Cutia viorii era așezată în fața lui pe punte, observă Sherlock, și o parte dintre pasageri îi aruncară în ea bănuți înainte să se depărteze.

După câteva clipe, nu mai rămăseseră decât Sherlock și violonistul. Acesta se aplecă să adune monedele, apoi înălță ochii la Sherlock.

– Ți-a plăcut, prietene?

– Mi-a plăcut. Dacă aș avea bani, ți-aș da și eu.

– Nu e nevoie. Muzicantul se ridică, lăsând vioara și arcușul în cutie. Banii ăștia vin peste ce am plătit pe bilet și îmi amortizează cheltuielile, ba chiar îmi permit să-mi iau din când în când câte ceva de băut, dar nu încerc să-mi câștig existența din cântat. Cel puțin, nu aici pe vapor. Trebuie să exersez, iar tovarășul meu de cameră nu pare să aprecieze nimic altceva în afara polcilor nemțești.

– Ce a fost muzica asta? întrebă Sherlock.

– Un concert pentru vioară în sol minor, scris recent de un compozitor german pe nume Max Bruch. L-am întâlnit la Koblenz, anul trecut, și mi-a dat o copie a partiturii. De atunci tot încerc să o cânt cum trebuie. Cred că într-o zi va face parte din repertoriul fiecărui violonist.

– Era minunată.

– Bruch preia anumite elemente din creațiile lui Felix Mendelssohn, dar le șlefuiește în stil propriu.

– Ești muzician profesionist?

Violonistul surâse. Era un zâmbet plăcut și sincer, care îi dezvăluia dinții albi și puternici.

– Uneori, zise el. Mă pricep la mai multe lucruri, dar se pare că revin întotdeauna la vioară. Am cântat în orchestre, la concerte, și în cvartete de coarde în saloane pretențioase, am cântat pe stradă și am acompaniat cântăreți în săli de muzică în care stacanele de bere ne zburau pe deasupra capului și se spărgeau pe scenă. Că veni vorba, numele meu e Stone. Rufus Stone.

– Eu sunt Sherlock Holmes.

Sherlock se apropie de muzicant și întinse mâna. Rufus Stone i-o luă și i-o scutură preț de câteva clipe. Avea o mână fermă și puternică.

– De asta te duci în America? continuă Sherlock. Ca să cânți la vioară?

– E din ce în ce mai greu în Anglia, răspunse Stone. Sper ca Lumea Nouă să-mi găsească și mie un folos, mai ales după ce floarea tinerimii ei a pierit în Războiul dintre State. Privirea lui îl măsură o secundă pe Sherlock din cap până-n picioare. După constituție, ai putea să fii un bun violonist. Ai o ținută dreaptă și degete lungi. Cânți cumva?

Sherlock clătină din cap.

– Nu cânt la niciun instrument, recunoscu el.

– Ar trebui să înveți. Fetele sunt înnebunite după muzicieni. Își aplecă ușor capul într-o parte, aproape ca și cum ar fi ținut încă vioara pe umăr. Știi să citești notele?

Sherlock dădu din cap.

– Am învățat la școală. Mergeam la cor și trebuia să cântăm în fiecare dimineață.

– Vrei să înveți să cânți la vioară?

– Eu? Să cânt la vioară? Vorbiți serios?

Stone dădu din cap.

– Avem o săptămână la dispoziție până la destinație, și timpul va trece cumplit de greu dacă nu găsim un mod de a ne distra. Când ajungem la New York, eu am de gând să îmi caut un post de profesor de vioară. M-ar ajuta dacă aș putea să spun că am învățat deja pe cineva să cânte. Deocamdată am câteva idei bune, dar nu le-am pus niciodată în practică. Deci, ce zici? Ești dispus să mă ajuți?

Sherlock reflectă o clipă. Nu juca wist sau bridge, așa că, pentru el, singurul mod de a-și trece timpul era să traducă, cu mari sforțări, *Republica* lui Platon pe care i-o dăruise fratele său. Vioara suna mult mai interesant.

– Nu pot să te plătesc, zise el. Nu am niciun ban.

– N-o să fie nevoie de nicio plată. Îmi vei face o favoare.

– Ce poți să mă înveți într-o săptămână?

Stone se gândi o clipă.

– Putem începe cu postura, spuse el. Cu felul în care trebuie să stai și să ții vioara. După ce rezolvăm problema asta, putem trece mai departe, la diferitele tehnici cu mâna dreaptă – *détaché, legatto, collé, martelé, staccato, spiccato* și *sautillé*. După ce le prinzi și pe astea, putem merge mai departe, la tehnicile cu mâna stângă – ridicarea și coborârea degetelor, schimbarea poziției și *vibrato*. Iar apoi, mă tem, urmează exerciții, exerciții și iar exerciții – scări și arpegii până ți se bășică buricele degetelor.

– Am spus că știu să citesc notele, dar de fapt nu știu să le cânt, recunoscu Sherlock. Dirijorul nostru zicea că nu am ureche muzicală.

– Nu există așa ceva, zise Stone, alungând parcă vorbele lui Sherlock cu mâna. S-ar putea să nu fii în stare să cânți din gură, dar îți garantez că până la sfârșitul săptămânii pot să te învăț să cânți o melodie pentru care lumea o să-ți arunce bănuți în cutie – chiar dacă va fi doar o polcă nemțească. Ce zici?

Sherlock zâmbi larg. Dintr-odată, călătoria părea mult mai interesantă.

– Sună bine, zise el. Când începem?

– Chiar acum, zise Stone ferm, și continuăm până la masa de prânz. Ia vioara de jos. Hai să vedem cât de bine poți s-o ții.

În cursul următoarelor trei ore, de la sfârșitul mesei de dimineață și până la mijlocul mesei de prânz, Sherlock învață să adopte postura corectă și să țină vioara și arcușul. Cântă chiar câteva note, care sunară ca miorlăiala unei pisici strangulate, dar Rufus („Spune-mi Rufus“, îi zisese el când Sherlock îl numise „domnule Stone“. „Când spui «domnule Stone», semeni prea mult a director de bancă“) îi spuse că nu conta. Scopul sesiunii de dimineață, sublinie el, nu era să învețe cum *se cântă* la vioară, ci cum *se simte* cântatul la vioară.

– Vreau să fii relaxat, dar gata de muncă. Vreau ca brațele, degetele și umerii tăi să cunoască toate pozițiile în care poate sta vioara. Vreau ca, până la sfârșitul orei, vioara să devină un fel de extensie a corpului tău.

Până la sfârșitul orei, pe Sherlock îl dureau părți ale corpului în care nici măcar nu își închipuise că ar avea mușchi, ceafa îi era încordată la maximum, iar buricele degetelor îi ardeau de cât apăsase pe firele arcușului.

– N-am făcut decât să stau pe loc! protestă el. De ce mă simt de parcă aș fi alergat la maraton?

– Exercițiile fizice nu înseamnă neapărat mișcare, zise Rufus. Înseamnă încordarea și relaxarea mușchilor. N-ai să vezi prea des muzicieni grași. Asta pentru că, deși stau jos sau în picioare, pe loc, mușchii lor muncesc constant. Rufus își încreți fața într-o expresie gânditoare. Mai puțin percuționiștii. Ei chiar se îngrașă.

– Și acum?

– Acum, zise Rufus, mergem la masă.

Cât timp violonistul își duse cutia cu vioara înapoi în cabină, Sherlock porni în căutarea lui Amyus Crowe. Americanul apăruse din izolarea lui, dar Virginia nu se vedea nicăieri. La masa comună, Sherlock i-l prezentă pe Crowe lui Rufus Stone.

– Încântat să vă cunosc, domnule, zise Crowe, scuturându-i mâna. Sunteți muzician, din câte îmi dau seama. Violonist.

– M-ați auzit? întrebă Rufus zâmbind.

– Nu, dar aveți praf proaspăt așternut pe umeri. Din experiența mea, praful de pe haina unui om înseamnă una din trei: ori e profesor, ori joacă biliard, ori e violonist. Din câte mi-am dat seama, pe nava aceasta nu sunt mese de biliard și nu știu să fie suficienți copii aici ca să merite să înființezi o clasă.

Sherock își verifică și el haina. Într-adevăr, un strat fin de praf i se așezase pe umeri. Luă puțin și îl frecă între degete. Avea o culoare chihlimbarie închisă și era puțin lipicios.

– Nu e cretă, zise el. Ce este?

– Colofoniu, explică Rufus.

– O formă de rășină, îl întrerupse Crowe. Muzicienii îi zic „sacâz“. Provine de la pini și este fiert și filtrat până devine o pastă,

ca săpunul. Violoniștii își ung arcușurile cu el. Aderența pe care o creează între strune și arcuș este cea care face corzile să vibreze. Bineînțeles, rășina se usucă și se transformă într-o pulbere care se depune pe umăr, pentru că acesta e partea corpului cea mai apropiată de instrument. Crowe se uită la haina lui Sherlock și se încruntă. Și tu *ai cântat* la vioară. Nu, ai învățat să cânți.

– Rufus... domnul Stone... este profesorul meu.

– Sper că nu vă deranjează, domnule Crowe, zise Rufus. Am vrut doar să găsim un mod plăcut de a ne trece timpul.

– N-am pus niciodată mare preț pe muzică, mormăi Crowe. Singura melodie pe care o știu este imnul vostru național, și asta numai pentru că toată lumea se ridică în picioare când îl aude. Se uită la Sherlock pe sub sprâncenele zburlite. Aveam de gând să ne continuăm lecțiile pe vas, dar Virginiei nu-i pică prea bine călătoria asta. Crowe clătină din cap. Nu-mi amintesc dacă am menționat asta, dar mama ei – soția mea – a murit în timpul ultimei noastre călătorii transatlantice. De la New York la Liverpool. Amintirea asta îi îngreunează sufletul. Și mie la fel. Americanul oftă. Ciudată mai e și memoria omului! Poți să împingi afară din câmpul conștiinței aproape orice amintire și să nu-i mai dai atenție, dar uneori e suficient un mărunțiș pentru ca ea să-ți revină brusc în minte. De obicei, cele mai evocatoare sunt mirosurile și sunetele. Ginnie n-a mai vorbit de maică-sa de ceva vreme, dar mirosul oceanului și toate izurile de pe vas i-au reamintit fără întârziere de ea.

– Îmi pare rău, zise Sherlock.

Cuvintele păreau nepotrivite, dar habar n-avea ce altceva să spună.

– Toți avem necazuri, răspunse Crowe. E singurul adevăr demonstrat al condiției umane, oftă el. O să trebuiască să am încredere că nu vei neglija traducerea cărții pe care ți-a dat-o fratele tău. Iar eu am să încerc să petrec o oră-două pe zi cu tine, discutând ceea ce vezi și auzi cât suntem pe vas, dar nu vom avea ocazia să cercetăm lucrurile prea îndeaproape. Restul timpului îți aparține. Folosește-l după plac.

Masa continuă într-o tăcere încordată. De îndată ce prânzul se încheie, Sherlock se scuză și ieși. Avea sentimentul că îl decepționase cumva pe Amyus Crowe și nu voia să sporească această dezamăgire întorcându-se direct la lecțiile de vioară. Judecând după ușoara înclinare a capului pe care i-o adresă Rufus, violonistul îl înțelesese.

Sherlock își petrecu o oră pe un șezlong de pe punte, citind *Republica* lui Platon. Procesul de traducere în minte din greacă în engleză era atât de laborios, încât Sherlock abia dacă înțelegea ce citește. Identifica sensul cuvintelor, dar, până la sfârșitul unei propoziții, uitase de unde începuse și ce voia să spună autorul.

La un moment dat, în timp ce se căznea cu un verb tranzitiv deosebit de dificil, privi în sus și văzu un steward în uniformă albă stând lângă el cu o tavă în mâini. Era același care îl îndrumase pe punte și care îi servise cina cu o seară în urmă.

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule? întrebă acesta.

– Aveți un dicționar de limba greacă?

Chipul brăzdat și bronzat al stewardului nici nu tresări.

– Mă tem că în privința asta nu vă pot fi de folos, domnule, zise el. Avem o bibliotecă la bord, dar nu cred că pe rafturile ei se găsește vreun dicționar grec – îndeosebi unul de greacă *veche*, căci bănuiesc că asta vă trebuie.

– Știți *toate* cărțile din bibliotecă? întrebă Sherlock.

– Lucrez pe vasul acesta de când a fost lansat la apă, răspunse stewardul. Nu știu numai toate cărțile din bibliotecă, ci și toate cocteilurile din meniu, toate scândurile punții și toate niturile din corpul navei. Dădu din cap. Grivens mă numesc, domnule. Dacă aveți nevoie de ceva.

Privirea lui Sherlock fu atrasă de mâna care ținea tava. Era tatuată de la încheietură în sus, unde dispărea sub mâneca uniformei, cu ceea ce lui Sherlock i se păru a fi un model de solzi minusculi, colorați într-o nuanță delicată de albastru auriu care strălucea în lumina soarelui.

Aceeași culoare pe care o zărise pe încheietura urmăritorului său din umbră cu o zi înainte. Coincidență sau nu?

Grivens observă direcția privirii lui Sherlock.

– E vreo problemă, domnule?

– Scuze. Rotițele din mintea lui Sherlock se învârtiră rapid. Era limpede că observase ceva bizar, dar trebuia să-și repare cumva gafa. Tocmai mă uitam la... tatuajul dumneavoastră. Fratele meu... are unul asemănător. Sherlock îi ceru în gând scuze lui Mycroft, ultimul om la care s-ar fi așteptat să vadă un tatuaj – poate cu excepția mătușii Anna.

– Mi l-am făcut în Hong Kong, explică Grivens. Înainte să mă angajez pe *Scoția*.

– E foarte frumos.

– Mi l-a făcut un chinez zbârcit, care locuiește pe o străduță dosnică a unei piețe din Kowloon[1], continuă stewardul. Dar care e faimos printre marinarii din toată lumea. Vă jur că n-are pereche nicăieri pe pământul ăsta. Folosește unele culori

[1] Suburbie a Honk Kongului (n.tr.)

pe care nimeni altcineva nu e în stare nici măcar să le amestece. De fiecare dată când văd un tatuaj făcut de el pe corpul unui alt marinar, sau dacă un alt marinar îmi vede mie tatuajul, ne facem doar semn din cap, pentru că știm c-am fost amândoi la același chinezoi. E ca și cum am fi membrii aceluiași club.

– De ce au atât de mulți marinari tatuaje? întrebă Sherlock. Din câte îmi dau seama, toți membrii echipajului au câte unul, și toate sunt diferite.

Grivens se uită spre întinderea mării.

– Nu e un lucru despre care să vorbim cu dragă inimă, domnule, zise el. Mai ales pasagerilor. Ideea este că – iertați-mă dacă sunt prea brutal – dacă are loc vreun naufragiu, durează până când corpurile marinarilor ajung la țărm – presupunând că mai ajung vreodată. Au fost situații când trupurile nu au putut fi identificate, nici măcar de către rudele cele mai apropiate. Apa sărată, furtunile și peștii de afund își spun cuvântul, dacă mă înțelegeți. Dar tatuajele durează mult mai mult. Un tatuaj poate fi recunoscut mult timp după ce chipul a dispărut. Deci, așa au început – ca mijloc de identificare. Ne consolează întru câtva să știm că, după ce dispărem, familiile noastre au cel puțin o cât de mică posibilitate de a ne îngropa creștinește.

– Aha, dădu Sherlock din cap. Mi se pare logic. Mulțumesc.

Grivens dădu din cap.

– La dispoziția dumneavoastră, domnule. Mai stați aici?

– Unde să mă duc în altă parte?

– Atunci o să revin mai târziu. Să văd dacă mai aveți nevoie de ceva.

Se îndepărtă, uitându-se după alți pasageri cărora ar fi putut să le servească ceva de pe tavă, dar Sherlock rămase gânditor.

Dacă acesta era bărbatul care îl urmărise din umbră – presupunând că cineva îl veghea într-adevăr din umbră, lucru care era el însuși o simplă presupunere bazată pe un târșâit de pași și o mișcare surprinsă cu coada ochiului –, de ce era atât de preocupat de faptul că Sherlock rămânea sau nu pe punte? Voia cumva să scotocească prin cabina lui după vreun indiciu referitor la ceea ce știa Sherlock? Sau avea de gând să îi atace pe Amyus Crowe și pe Virginia? Indiferent de răspuns, Sherlock nu putea să rămână acolo nepăsător. Se ridică repede, o luă pe punte și coborî scara spre coridorul unde se afla cabina sa.

Ușa cabinei era întredeschisă. Oare stewardul se afla aici, cotrobăindu-le prin lucruri, sau se întorsese Amyus Crowe?

Sherlock se apropie, încercând să privească prin crăpătura ușii ca să vadă ce se petrece. Dacă Grivens era acolo, avea să se ducă și să-l găsească pe Amyus Crowe, să-i spună ce se întâmpla.

Ceva îl împinse tare în șale. Sherlock veni în față, împiedicat, în cabină. Încă un ghiont și era la podea. Reuși să nu se lovească de marginea patului numai pentru că răsuci capul și se făcu covrig, dar își juli fața de covor. Se întoarse pe partea cealaltă, privind spre ușă.

Grivens închise ușa înapoia sa. Ochii lui albaștri palizi deveniseră deodată reci și duri ca marmura.

–Te crezi deștept, ai? se răsti el. Lui Sherlock i se tăie răsuflarea la vederea unei treceri atât de bruște de la servilism la furie. Am venit eu de hac unor oameni de două ori mai tari ca tine. Crezi că nu mi-am dat seama că aveai să mă urmărești încoace să vezi dacă-ți cotrobăi prin cabină? Te-am văzut că te uitai la tatuajul meu și mi-am dat seama după privirea ta că l-ai recunoscut

de ieri, de când vă urmăream pe toți trei. Așa că te-am făcut să crezi că mă duc să-ți răscolesc cabina și te-am atras aici.

– Pentru ce? întrebă Sherlock. Îi era greu să răsufle în poziția aceea sucită pe podea.

– Ca să-ți fac vânt de pe vapor. Ție, apoi și celorlalți doi.

– Să-mi faci vânt de pe vapor? Sherlock avu nevoie de o secundă ca să înțeleagă ceea ce auzea. Adică – să ne *arunci* în mare? În *Atlantic*? Dar o să ne dea dispăruți!

– Căpitanul n-are decât să se și întoarcă dacă vrea, ca să vă caute, oricum o să fie degeaba. În apa asta nu rezistați nici jumătate de oră.

Rotițele din mintea lui Sherlock se învârteau la turație maximă, căutând o explicație. Cum ajunsese aici?

– Tu nu ești de-al lor. *Nu se poate* să fii. Oamenii pe care-i urmăream n-aveau de unde să știe pe ce vapor aveam să ne îmbarcăm – dacă ne îmbarcam.

– Eu nu știu decât că am fost plătit să stau cu ochii pe trei pasageri – un bărbat voinic cu o pălărie albă și doi copii. Poate împreună cu încă un bărbat – un grăsan –, poate nu. O treime din bani pe loc și două treimi când apare în ziar articolul despre trei sau patru pasageri dispăruți în timpul călătoriei.

– Dar de unde au știut că o să luăm vaporul acesta? întrebă Sherlock, apoi își dădu seama. Trebuie să fi plătit pe câte cineva pe *toate* vapoarele.

Grivens dădu din cap.

– Pe toate vapoarele care pleacă în cursul următoarelor câteva zile, bănuiesc. Ne-au găsit pe aproape toți într-un singur loc, un bar unde își petrec timpul stewarzii între călătorii.

– Dar cât i-a costat chestia asta?

Grivens dădu din umeri.

– Nu-i treaba mea, atâta vreme cât au suficiente parale ca să mă plătească atunci când ajungem la New York. Nu păreau să ducă lipsă de bani. Grivens întinse mâna să-l apuce pe Sherlock de păr. Au zis că-mi dau un bonus dacă te fac să-mi spui ce știi despre planurile lor. Așa că poți să alegi varianta simplă, fără durere, și eu o să-ți fac favoarea de a te arunca peste bord inconștient, bine? Sau poți să alegi calea mai grea, caz în care va trebui probabil să-ți retez nițel degetele cu un cuțit pentru trabucuri, unul câte unul, până îmi spui tot, și apoi să te arunc peste bord încă treaz.

– O să țip! răbufni Sherlock. Oamenii or să mă audă.

– A, nu ți-am spus? zise Grivens. Mi-am început cariera ca furnizor de pânze pentru vapoare, înainte de a deveni steward. Să știi că degetele nu uită niciodată atingerea acului care împunge pânza. O să-ți cos mai întâi buzele cu sfoară, băiete, numai pentru plăcerea de a mă uita în ochii tăi îngroziți când o să te arunc peste bord. Grivens făcu o pauză. Acum răspunde-mi la întrebare. Ce știi despre planurile iancheilor?

Se aplecă înainte, vrând să-l apuce pe Sherlock de păr. Tatuajul albăstriu irizat de pe încheietura mâinii părea să strălucească în întunericul cabinei.

Sherlock își azvârli piciorul încălțat înainte, izbindu-l pe Grivens cu gheata în vintre. Stewardul se îndoi de mijloc, gemând de durere.

Sherlock se ridică precipitat în picioare și, apucându-l pe Grivens de umăr, îl împinse în față. Acesta căzu, și Sherlock bâjbâi în jur, încercând să treacă de el și să iasă pe ușă.

Mâna lui Grivens îl apucă de gleznă și-l trase cu putere, târându-l înapoi în cameră. Sherlock se răsuci și-l lovi pe steward

cu piciorul liber chiar deasupra ochiului. Înjurând, Grivens îi dădu drumul și căzu pe spate.

Sherlock știa că trebuie să scape și apoi să ajungă la Amyus Crowe. Se năpusti spre ușă și o dădu de perete. În cabină pătrunse lumina lămpilor cu ulei de pe coridor. Sherlock se strecură afară, trântind ușa în urma lui, și o luă la fugă pe culoar. În spatele lui auzi trosnetul ușii de la cabină date de perete și bufnetul pașilor grei ai stewardului care venea în fugă după el. Coridorul se termina într-o răscruce. Sherlock o luă la stânga, spre scările care duceau spre punte, dar probabil se încurcase pe undeva, căci nu văzu nici urmă de scară. Culoarele îl conduceau tot mai adânc în străfundurile navei.

Ajuns la o scară care cobora, Sherlock hotărî să meargă înainte. Nu putea să se întoarcă. Dar intrase deja pe un teritoriu care nu mai era destinat pasagerilor: aici pereții erau din lemn negeluit, fără lambriurile de mai devreme, iar lămpile cu ulei abia pâlpâiau gălbui. Sub picioare Sherlock nu mai simțea decât podeaua de lemn. Covoarele moi dispăruseră.

În urma lui se auzea tropăit de pași. Grivens era încă pe urmele lui. Sherlock coborî.

Zgomotul motoarelor răsuna mai aproape, ca bubuitul unei uriașe inimi mecanice, iar aerul devenise sensibil mai cald. Sherlock transpirase, în parte din cauza alergăturii, în parte din cauza aburului din atmosferă.

Dădu un colț și se trezi în fața unei uși mari, închise. Aruncă o privire peste umăr, dar n-avea niciun rost să se întoarcă. Nu putea să meargă decât în față.

Așa că deschise ușa și păși înainte.

În iad.

CAPITOLUL 9

Căldura îl lovi în față, aproape dărâmându-l. Părea că intrase în cuptorul unui brutar. Simți cum perișorii de pe ceafă i se încrețesc instantaneu, iar sudoarea îi țâșnește pe frunte. Aerul era atât de dens și de fierbinte, încât îi venea greu să respire.

Ușa dădea pe un balcon din fier forjat aflat deasupra unei adevărate grote infernale, pline de tot felul de mașinării: pistoane, roți, axuri, toate mișcându-se în mai multe direcții și cu viteze diferite, unele atingându-se, altele țăcănind în sus și în jos, încă altele învârtindu-se. Aici era sala mașinilor, cea care acționa uriașele roți cu zbaturi de pe laturile vaporului. Sherlock știa că undeva pe aproape trebuia să existe o cameră separată a cazanelor, unde marinarii aruncau cu lopata cărbuni într-un cuptor uriaș, în care combustibilul ardea, producând căldură, care la rândul ei evapora apa dintr-un cazan de deasupra cuptorului și împingea apoi aburul printr-o rețea de țevi în această sală, unde pistoanele, roțile și garniturile preschimbau presiunea aburului într-o mișcare de rotație transmisă roților cu zbaturi prin intermediul unor axuri masive. Dacă aici era cumplit de cald, atunci sala cazanelor trebuia să fie mai rău ca interiorul unui vulcan. Cum puteau oare oamenii să reziste acolo?

Zgomotul era asurzitor, un amestec de clănțăneli, de șuiere și de bubuituri care îi dădeau lui Sherlock o senzație de durere în piept. Simțea vibrațiile prin cadrul de lemn al ușii, de care se ținea cu mâna, ba chiar și prin aer. Parcă l-ar fi lovit cineva ritmic în piept. Orice fel de conversație părea imposibilă în asemenea condiții. Oamenii care lucrau aici comunicau probabil prin limbajul semnelor. Surzenia era, cu siguranță, una dintre principalele boli profesionale.

Lumina venea de la niște lămpi cu ulei murdare care atârnau pe pereți în diferite locuri și, de asemenea, de la niște grilaje plasate din loc în loc în plafon, care lăsau să pătrundă în sală o fărâmă de lumină din lumea de afară. Dar sclipirea aceasta se pierdea repede în atmosfera încărcată de fum, de praf și de abur, și peste tot Sherlock văzu porțiuni întunecate de umbră. Prin grilaje intra și o adiere mai răcoroasă de aer, binefăcătoare pentru oricine s-ar fi nimerit chiar dedesubtul lor. Praful de cărbune și vaporii de apă se învârtejeau în atmosferă, ca niște duhuri care nu-și găseau odihna.

Sherlock privi iute în jur, încercând să-și dea seama încotro ar fi putut să se ducă. Sala mașinilor părea să ocupe mai multe niveluri în interiorul navei. Pasarele prinse de pereți o traversau la diferite înălțimi, iar la ele se putea ajunge pe scări din fier forjat. Încăperea era străbătută de drugi mari de fier, care îi ofereau o anume stabilitate și slujeau de asemenea ca ancore pentru diferitele echipamente. Totul părea proiectat în așa fel încât să se poată ajunge cu o cheie la orice conductă, la orice piston, la orice roată, la orice osie în caz că s-ar fi stricat ceva.

Unele țevi mai mici se terminau cu niște manometre – instrumente masive, cam de mărimea a doi pumni, ale căror

ecrane indicau presiunea aburului în conducte. Probabil, inspectând manometrele, inginerii își dădeau seama dacă motoarele aveau nevoie de mai mult cărbune sau dacă presiunea crescuse prea mult și trebuia micșorată. Alte țevi aveau atașate de ele roți mari metalice care, probabil, închideau sau deschideau valve, permițând aburului să intre în diferite conducte atunci când era nevoie.

Uitându-se în sus, Sherlock zări două vase mari de presiune în spațiul de sub plafon. O mulțime de țevi duceau până la ele. Vasele păreau să se deschidă pe punte. Lui Sherlock îi fu de ajuns un moment ca să-și dea seama că probabil duceau la cele două hornuri ale *Scoției*, pe unde ieșea aburul care-și făcuse datoria.

Toate echipamentele erau făcute din metal negru și gros, fierbinte la atingere și prins cu nituri groase de un deget. Imaginea mașinilor tremura în aburii de căldură produși de cărbunele arzând. Aerul însuși se unduia, îngreunând aprecierea distanțelor.

Mirosul din încăpere îi gâdilă neplăcut nările lui Sherlock. Era în cea mai mare parte o putoare de sulf, ca de ouă stricate, dar cu o tentă de catran și de încă ceva care îi aminti de gustul sângelui în gură, dar care era probabil izul fierului încins.

O siluetă se mișcă în umbră. Sherlock se crispă, așteptându-se să fie Grivens, dar era un alt membru al echipajului, un inginer. Părea gol până la brâu și foarte musculos, și, acolo unde pielea nu îi fusese înnegrită de praf de cărbune, era vărgată de sudoare, așa încât fața și corpul păreau a-i fi acoperite cu o succesiune de dungi albe și negre, precum aveau zebrele reprezentate în gravurile pe care Sherlock le văzuse în cărțile despre Africa din biblioteca tatălui său. Pantalonii de moleschin îi erau îmbibați de transpirație. Pe umăr purta o lopată. Întreaga sa înfățișare – ținuta, expresia

feței, totul – mărturisea o oboseală cumplită. Sherlock îl urmări cum trece pe lângă motoarele care duduiau și cum dispare pe o altă ușă fără să ridice privirea, probabil îndreptându-se spre un hamac legănat din măruntaiele vaporului.

Conștient că Grivens era la câteva secunde în urma lui, Sherlock se repezi în lungul balconului, până la o scară care ducea și în sus, și în jos. Pe unde să o ia? În sus s-ar fi apropiat de punte, dar se putea să nu găsească nicio ieșire pe acolo. Nu văzuse niciodată pe vreunul dintre ingineri sau fochiști pe punte. Probabil le era interzis să iasă la aer, condamnați să-și petreacă tot timpul în întunericul de dedesubt. Nu-i rămânea decât s-o ia în jos și să spere că va găsi acolo alte căi de a scăpa din sala mașinilor.

Se repezi în jos pe treptele de fier, cât putu de repede. Balustrada fierbinte îi ardea degetele, iar vibrația motoarelor i se transmitea prin palme atât de intensă, încât își simți dinții clănțănind. Căldura și lipsa aerului respirabil îl amețeau. De două ori, mâinile năclăite de sudoare îi alunecară de pe balustradă și aproape căzu. Ajunse în cele din urmă la poalele scării și își odihni o clipă capul pe o treaptă înainte de a se sili să se ridice și să pășească înainte.

Pe balconul de deasupra, ușa se deschise cu forță. Sherlock o auzi izbind peretele. Două secunde mai târziu, o pereche de ghete bufni pe podeaua de grilaj.

Sherlock se furișă în intervalul dintre două mecanisme uriașe: mase neregulate de fier negru, mărginite de o împletitură de țevi. Se atinse cu un umăr de una dintre ele și țâșni înapoi. Metalul ardea.

Aleea îngustă dintre mașinării se termina cu o suprafață de metal curbată, acoperită cu nituri – probabil o parte dintr-un recipient sub presiune. O fundătură. Pe aici n-avea cum să iasă.

Umbra mașinăriilor masive îl ascundea. Încercă să se facă mic și să-și țină răsuflarea.

Pe scară se auziră pași, care apoi încetară. Grivens ajunsese pe podea.

– Băiete, strigă el, hai să stăm de vorbă! N-am început-o prea bine. Am exagerat eu. Fă-te încoace, la lumină, ca un băiat cuminte, și putem discuta ca doi prieteni buni. Într-o zi o să ne amintim de toate astea și o să râdem de cât de proști am fost, ai să vezi.

Sherlock nu-i credea vorbele și nici tonul vocii lui nu-i inspira încredere. Dacă ieșea de acolo, știa că are să fie omorât.

– Bine, continuă Grivens. Bine atunci. Cuvintele i se deslușeau cu greu din zdrăngăneala și din clănțănitul mașinilor. Ești speriat. Te înțeleg. Crezi că o să-ți fac rău. Hai atunci să discutăm despre bani. Am fost plătit să-ți fac de petrecanie, după cum ți-am spus, dar eu sunt un om practic, un om de afaceri, te rog să mă crezi. Sunt sigur că iancheul tău poate să-mi dea cel puțin la fel de mult ca ăia care m-au angajat. Hai să mergem amândoi sus pe punte și să lămurim situația, ca niște oameni cu scaun la cap ce suntem. Poate să-mi scrie un cec, și vă las în pace. Ce părere ai?

Sherlock era de părere că totul nu-i decât o păcăleală, dar nu era atât de prost încât s-o spună cu voce tare. Rămase tăcut.

Undeva în apropiere, o valvă se deschise cu un pocnet și eliberă un fuior de abur cu un sâsâit asurzitor.

– Băiete? Mai ești? Vocea răsună mai aproape de data asta, ca și cum Grivens se mișcase. Îl căuta pe Sherlock, nemulțumit doar să spere că vorbele sale liniștitoare aveau să-l convingă să iasă din ascunzătoare. Știu că am început-o cu stângul, dar vreau să mă revanșez față de tine. Ieși să stăm de vorbă.

Sherlock își dădu seama că era lipit cu spatele de o țeavă sau o parte a unei mașinării în care se găsea abur. Căldura i se împrăștia prin haină și prin cămașă, bășicându-i pielea de pe spate. Încercă să se tragă înainte, dar asta ar fi însemnat să-și mute o parte a corpului în lumină. Se mișcă încet, însă căldura îl pătrundea deja, și trebui să se smucească în față înainte să fie ars prea tare. Lovi cu talpa o bucată de țeavă și sunetul răsună prin sala mașinilor ca un dangăt de clopot.

– A, deci *ești* aici. Grivens părea să fie la numai câțiva metri depărtare. Tot e bine.

O umbră căzu peste capătul opus al intervalului în care se ascundea Sherlock. În lumina cenușie care strălucea prin grilajul de deasupra, el deslușì conturul capului și al umerilor lui Grivens. Stewardul ținea ceva în mână, ridicat deasupra capului, gata să lovească. Părea o cheie de buloane, o cheie foarte mare și foarte grea.

Lui Sherlock îi trecu prin cap că aici, în măruntaiele vasului, Grivens nu trebuia nici măcar să-și facă griji să-i ducă trupul sus pe punte și să-l arunce peste bord. Putea să-l azvârle pur și simplu în foc și să-l lase să ardă. N-ar fi fost nevoie decât să-i mituiască pe fochiști cu câțiva șilingi ca să-i facă să se uite în altă parte, și din Sherlock n-ar mai fi rămas decât o mână de cenușă.

– Ieși afară, puișor, fredona Grivens.

Trupul lui acoperise complet gura aleii. Părea să simtă unde era Sherlock. În loc să o ia mai departe, coti pe interval.

Sherlock se lăsă în jos, încercând să rămână în umbră. În câteva secunde, Grivens avea să-l vadă, și atunci totul era pierdut.

Sherlock atinse cu mâna podeaua caldă și își dădu imediat seama că palma lui trecuse de locul unde conducta ar fi trebuit să se lipească de pardoseală. Pipăi cu mâna în jur, cercetând

locul. Țeava părea să nu ajungă până jos, ci să se curbeze. Se sprijinea pe niște suporți bătuți în cuie de podea, dar acolo era suficient loc pentru ca Sherlock să se strecoare dedesubt. Speră că putea să iasă pe partea cealaltă. Dacă nu, avea să fie la strâmtoare cel puțin la fel de mult ca acum, dar într-o poziție considerabil mai puțin comodă.

Se lăsă în patru labe, apoi se întinse pe burtă. Simțea podeaua neplăcut de caldă pe piele. Cămașa îi era udă de transpirație și i se lipi de pardoseală în timp ce încerca să se strecoare sub vas. Întinse o mână și apucă unul dintre suporturile de fier, sperând că poate să se tragă ținându-se de el, dar stâlpul îi arse palma, și Sherlock țipă de durere.

– Aha! Stewardul se repezi pe interval, și cheia din mâinile lui zăngăni lovindu-se de țevi. Unde ești, potaie mică?

Sherlock se încordă și apucă iar stâlpul cu mâna. Metalul fierbinte îi arse pielea, dar el răbdă, trăgându-se cu toată puterea, dând din mâini și din picioare, târându-se dedesubtul motorului, cât mai departe de Grivens. Simți brusc spațiu deasupra, și se ridică în picioare, clătinându-se. Mâna îi zvâcnea. Se afla acum într-o altă parte a sălii mașinilor, pe o altă alee, mărginită de o rețea de conducte. O luă la fugă, căutând o scară sau o ușă.

Auzi în spatele lui un zăngănit puternic. Se întoarse și îl văzu pe Grivens stând în același capăt al culoarului pe unde venise el însuși. Tocmai izbise cheia de unul dintre stâlpii de susținere.

– Hai, băiete, ai ajuns la capăt de linie. Ai făcut o cursă bună, dar e timpul să te oprești. Lasă-l pe nenea Grivens să-ți aducă puțină liniște sufletească.

– E prea târziu pentru înțelegerea despre care vorbeai mai devreme? se eschivă Sherlock.

Grivens zâmbi.

– Mult prea târziu, zise el. Îmi pare rău s-o spun, dar sunt un om de cuvânt. Am bătut palma și trebuie să-mi duc treaba la bun sfârșit. Nu pot să-mi încalc promisiunea tocmai acum, nu? Ce fel de om ar crede lumea că sunt?

– Deci n-au fost decât vorbe goale.

Grivens dădu din cap.

– Da, numai vorbe goale. Exista o mică șansă să mă crezi și să ieși singur din ascunzătoare, dar nu prea mă așteptam s-o faci.

Grivens înaintă, rotind cheia în mână.

Sherlock se uită disperat în jur, după ceva cu care ar fi putut lupta. Părea să nu mai aibă altă opțiune.

Bang! Cheia din mâinile stewardului izbi o conductă de fier, trimițând o undă de șoc care reverberă în toată sala.

– Uită-te la mine, zise Grivens cu o voce joasă și calmă. Uită-te la mine, băiete. Uită-te în ochii mei. Nu căuta să scapi. Acceptă inevitabilul, bine?

Sherlock simți cum tonul calm al vocii stewardului, cuvintele lui cumpănite și căldura sălii mașinilor îi împăienjeneau mintea, cufundându-l parcă într-o transă. Scutură din cap. Nu putea să se lase hipnotizat.

Privi disperat dintr-o parte într-alta. Ceva îi atrase atenția – un obiect rezemat de o scară. O lopată! Probabil vreun fochist o lăsase acolo la sfârșitul schimbului. Avea mânerul negru de praf de cărbune și tăișul i se topise într-o parte, ca și cum fusese împins din greșeală prea adânc în foc odată cu cărbunii. Sherlock se întinse după unealtă și și-o puse de-a curmezișul corpului, cu căușul în dreptul feței.

– Deci potaia are ceva curaj, da? Chipul lui Grivens era o mască a înverșunării. Înseamnă doar că trebuie să depun un pic mai mult efort ca să-mi câștig banii.

Se avântă înainte, repezind cheia de buloane către tâmpla lui Sherlock. Acesta se lăsă pe spate și unealta lovi un tub de fier, împrăștiind scântei. Sherlock le simți pe față și își trecu scurt degetele prin păr, în caz că vreuna i se prinsese acolo.

Grivens mârâi și, ridicând cheia deasupra capului, se năpusti cu ea spre capul lui Sherlock.

Acesta blocă stângaci lovitura cu lopata. Cheia izbi mânerul de lemn cam la jumătate și-l ciobi, silindu-l pe Sherlock să se prăbușească aproape în genunchi. Vibrația lopeții păru pentru o clipă să-i smulgă brațele din încheieturi. Reuși să întoarcă lopata și să-l lovească pe Grivens în genunchi. Acesta răcni și se dădu înapoi clătinându-se, cu gura căscată de surpriză.

– Milog nenorocit! înjură el.

Învârtind cheia ca pe o bâtă, se aruncă din nou asupra lui Sherlock.

Sherlock ridică tăișul lopeții în întâmpinarea cheii. Cele două se ciocniră cu un bubuit apocaliptic. Grivens sări înapoi. Cheia îi zbură din mână și dispăru în întunericul sălii mașinilor. Degetele lui Sherlock, rămase brusc fără vlagă, scăpară lopata pe podea.

Grivens stătea aproape pe vine, ținându-și cotul drept în mâna stângă. Fața i se schimonosise într-un rânjet animalic.

Sherlock se întoarse și o luă la fugă.

Culoarul se termina într-o răscruce, de unde porneau alei în ambele părți. Sherlock o luă la dreapta și fugi cât îl țineau puterile, oprindu-se abia când ajunse la o scară ce ducea în sus. Aruncă o privire peste umăr. Nici urmă de Grivens. Simțindu-și umerii slăbiți de când stewardul îl trosnise cu cheia peste lopată, urcă împiedicat treptele până pe o pasarelă.

Era o punte paralelă cu axul principal care traversa încăperea, ieșea printr-o gaură în peretele sălii mașinilor și acționa

una dintre roțile cu zbaturi. Sherlock își pierduse simțul de orientare. Nu-și dădea seama dacă osia învârtea roata dreaptă sau pe cea stângă. Poate pe amândouă. Nu că ar fi contat. Axul se rotea încet pe lângă el, gros cât un om, lucind de unsoare. Mai departe spre centrul sălii se vedea o rețea complicată de roți zimțate, pistoane și came care îl puneau în mișcare.

Aplecându-se peste balustrada pasarelei, Sherlock încercă să vadă unde era Grivens. În zadar. Stewardul dispăruse.

Lupta dintre ei părea să nu fi atras atenția nimănui. Oare sala mașinilor era întotdeauna atât de pustie sau Grivens mituise echipajul să stea deoparte până își încheia el socotelile cu Sherlock?

Ceva îl prinse de gleznă și smuci. Sherlock căzu pe pasarelă și simți cum piciorul îi e tras peste margine. Se apucă de balustradă. Fața lui Grivens se ivi strivită de podeaua de grilaj. Mâna lui fusese cea care îl apucase pe Sherlock de gleznă.

– Vrei să mă faci să muncesc din greu pentru banii ăștia, da? șuieră el. Pentru asta am să-i fac pe iancheu și pe fie-sa să plătească. Să te gândești la asta când ai să zaci aici într-o baltă de sânge.

Drept răspuns, Sherlock își repezi celălalt picior înainte, zgâriindu-i degetele cu talpa. Grivens mârâi de durere și îi dădu drumul. Sherlock se rostogoli într-o parte și se ridică în picioare.

Fața stewardului și apoi silueta lui întreagă apărură în capul scărilor. Grimasa de ură de pe chip îi dezvăluia dinții.

– Deja nu mai contează banii, șuieră el. Cu tine trebuie să mă răfuiesc personal.

Sherlock se dădu încet înapoi. Stewardul ajunsese în capul scărilor și înaintă pe pasarelă. Mergea cu umerii căzuți, cu degetele încârligate ca niște gheare. Uniforma lui imaculată era acum cenușie și pătată de dâre.

Sherlock simți ceva dur care îl apăsa în șale. Privi iute în jos. Ajunsese la capătul pasarelei și se rezemase de una dintre roțile care controlau fluxul de aburi prin țevi. Paralel cu el, osia uriașă se rotea neîncetat pe suporturile sale. Sherlock ajunsese în regiunea unde mecanismele cu came transformau mișcarea liniară a pistoanelor în mișcare de rotație, acționând axul. Erau mai multe asemenea mecanisme, toate asemănătoare cu niște capete de cai din metal, mânjite cu ulei, care se plecau întruna conform unei cadențe complicate. O fracțiune de secundă, Sherlock se trezi că admiră inteligența remarcabilă a inventivității omenești care făcuse posibil un asemenea angrenaj imens. Cum puteau oamenii să accepte fără șovăire funcționarea unor astfel de mecanisme fără să vrea să o cunoască în detaliu?

Era însă foarte posibil ca Sherlock să nu mai apuce niciodată să o cunoască el însuși. Grivens înainta cu pași mari către el, apropiindu-se ireversibil. Se năpusti cu amândouă mâinile întinse și-l apucă de gât.

– Ar trebui să-mi dea un bonus pentru asta, șopti el. Îl strânse cu putere și Sherlock simți cum ochii îi ies din orbite. Voia să tragă aer în piept, dar aerul nu-i mai pătrundea în corp. Se agăță de încheieturile stewardului, încercând să-i îndepărteze mâinile, dar Grivens își încordase mușchii într-o strânsoare de fier. Sherlock îl apucă atunci de degete, vrând să și le smulgă de pe gât. Vederea îi devenise deja roșie și neclară, și în fața ochilor îi jucau puncte negre, estompând chipul stewardului. Pieptul îi ardea.

Disperat, Sherlock se răsuci cu ultimele rămășițe de putere. Dezechilibrându-se, Grivens căzu aproape pe balustrada care mărginea pasarela, dar nu-și slăbi strânsoarea. Camele grele de metal pompau acum chiar lângă ei, izbind

aerul la cincisprezece-douăzeci de centimetri de fețele lor. Expresia de pe chipul stewardului era feroce, și în ochi îi scânteia o ură întunecată.

Sherlock se lăsă moale, ca și cum ar fi rămas fără suflare. Surprins, Grivens îi dădu voie să cadă. În loc să se prăbușească în genunchi, Sherlock își mută însă mâinile de pe degetele stewardului pe cureaua lui de piele. Apucând de ea, se ridică din nou, împingând cât putu de tare cu picioarele și trăgând din toate puterile cu mâinile. Tălpile lui Grivens săltară de pe podeaua pasarelei, căci Sherlock îl ridicase de curea. Cum era deja răsucit, greutatea corpului îl aplecă mult peste balustradă. Sherlock se așteptase ca stewardul să-i dea drumul, bâjbâind să se agațe de ceva, dar Grivens nu-l slăbi, trăgându-l după sine peste balustradă.

Până când o mânecă i se prinse într-una dintre came. Mașinăria apucă materialul și trase. Grivens răcni – un țipăt scurt, disperat, de spaimă și de furie – chiar în clipa când trupul îi fu târât de pe pasarelă în interiorul angrenajului. Sherlock dădu drumul curelei și ridică brațele, lovindu-l pe steward peste mâini ca să i le îndepărteze de gâtul său și reușind să ia o înghițitură salvatoare de aer, în timp ce corpul lui Grivens era smuls de sub el, înfășurat în jurul arborelui rotativ și prins între camele care se ridicau și cădeau fără încetare.

Motorul nici măcar nu se înecă, dar Sherlock trebui să-și întoarcă privirea înainte să vadă ce se întâmpla cu trupul stewardului.

Se îndoi de mijloc, cu mâinile pe genunchi, încercând să tragă cât mai mult aer în piept. Câteva clipe crezu că avea să se sufoce, căci organismul lui cerea mai mult oxigen decât putea primi, dar treptat își recăpătă suflul. Când vederea îi reveni

la normal și când putu să respire în sfârșit fără să-l mai doară pieptul, se îndreptă de spate și privi în jur.

Grivens nu se mai vedea. Unsoarea neagră de pe arbore și de pe came arăta doar mai roșie și mai lucioasă, dar asta era tot.

În cele din urmă, Sherlock coborî pe scară și traversă sala mașinilor, căutând o ieșire. Nu știu dacă ușa pe care o găsi până la urmă era cea pe care intrase, dar nu mai conta. Afară era răcoare și briza adia proaspătă. Simți că ieșise din iad și intrase în rai.

Oamenii se holbară la el când urcă într-un sfârșit pe punte, dar lui nu-i păsa. Nu voia decât să se întoarcă în cabina lui, să-și spele praful de cărbune și unsoarea de pe corp și să-și schimbe hainele. Avea să le dea pe cele purtate la spălat. Poate că spălătoresele de la bord aveau să izbutească să le curețe, poate că nu. Până la urmă, nu mai avea nicio importanță.

Amyus Crowe era în cabină când Sherlock împinse ușa.

– Cred că a fost cineva pe aici să ne inspecteze, zise el, apoi se întoarse și văzu în ce hal erau fața și hainele lui Sherlock. Dumnezeule mare, ce s-a întâmplat?

– Cei pe care-i urmărim au împărțit niște bani prin port, răspunse Sherlock extenuat. Probabil că pe fiecare vas care pleacă săptămâna asta e câte un bărbat căruia i s-au promis bani buni dacă ne omoară.

– Cel puțin câte unul, zise Crowe. Dar asta vedem mai târziu. Cine a fost?

– Unul dintre stewarzi.

– Și unde e acum?

– Să spunem doar că vor fi cu unul mai puțin diseară la cină, zise Sherlock.

Apoi îi relată lui Crowe întreaga poveste, cât timp se spălă și-și schimbă hainele. Americanul îl ascultă în tăcere până la capăt. Când Sherlock începu să se repete, Crowe ridică mâna.

– Cred că înțeleg ce s-a întâmplat, zise el. Cum te simți?

– Obosit, deshidratat și parcă bătut.

– Asta e de înțeles, dar cum te *simți*?

Sherlock îl privi nedumerit.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că a murit un om, și asta din cauza ta. Am văzut deseori indivizi copleșiți de vină și de tristețe după o asemenea întâmplare.

Sherlock se gândi o clipă. Da, un om murise, iar el era responsabil de asta. Dar nu i se părea că era primul. Clem, mardeiașul baronului Maupertuis, aproape sigur se înecase când căzuse din barca lui Matthew Arnatt, deși asta se întâmplase pentru că Matty îl lovise în ceafă cu un cârlig de barcă. Mâna dreaptă a lui Maupertuis, domnul Surd, fusese înțepat de moarte de albine, dar faptul putea fi considerat un accident – Surd căzuse pe spate în stup. Și mai erau oamenii care se aflaseră în fortul napoleonian atunci când acesta explodase. Poate că arseseră sau se înecaseră când săriseră în mare – și totuși, soarta lor părea să nu fi fost în niciun fel influențată de vreun gest al lui Sherlock. Oare Crowe avea dreptate? Era aceasta prima moarte pe care Sherlock o provocase în mod direct și inechivoc?

– Nu sunt ceea ce se numește un om „religios“, zise el în cele din urmă. Nu cred că există vreo poruncă dată de Dumnezeu „să nu ucizi“, dar presupun că cred totuși că societatea funcționează mai bine atunci când *există* legi și când oamenii nu pot să se omoare pur și simplu unii pe alții după bunul lor plac.

Asta susține și Platon în *Republica*, pe care fratele meu mi-a dat-o s-o citesc. Dar stewardul chiar *încerca* să mă omoare și, dacă nu i-aș fi răspuns cu aceeași monedă, nu s-ar fi oprit. Nu *am ales* să-l omor. El a început.

Crowe dădu din cap.

– Corect, zise el.

– Am dat răspunsul corect? întrebă Sherlock.

– Nu există un singur răspuns corect, fiule. Cel puțin, nu din câte știu eu. E o dilemă – societatea funcționează pentru că oamenii respectă niște reguli și nu se omoară unul pe altul după bunul lor plac, dar, dacă sunt indivizi care aleg să trăiască în afara acestor reguli, ce faci? Îi lași să se comporte în continuare așa sau le răspunzi cu aceeași monedă? În primul caz, ei ajung să subjuge societatea, pentru că sunt întotdeauna gata să se comporte mai rău și mai murdar decât tine. Dacă alegi a doua variantă, atunci de unde știi că nu vei ajunge la fel ca ei? Crowe clătină din cap. Până la urmă, singurul sfat pe care ți-l pot oferi este acesta: dacă ai ajuns în stadiul în care viața unui om nu mai contează pentru tine, atunci ai mers prea departe. Câtă vreme moartea te tulbură încă, câtă vreme înțelegi că poți să recurgi la ea doar în caz extrem, și în niciun caz ca primă opțiune, atunci probabil că încă ești un om normal.

– Crezi că Mycroft a știut că o să se întâmple așa ceva? întrebă Sherlock. Crezi că de asta mi-a dat cartea?

– Nu, răspunse Crowe, dar fratele tău e un om înțelept. Cred că a știut că la un moment dat ai să-ți pui aceste întrebări, așa că a vrut să se asigure că dispui de mijloacele necesare pentru a le da un răspuns.

CAPITOLUL 10

Sherlock dormi o vreme, deși era abia mijlocul după-amiezii, un somn neliniștit, tulburat de imagini în care Matty zăcea legat și neajutorat pe întuneric, plângând de unul singur și întrebându-se unde erau prietenii lui. Când se trezi, descoperi că avea obrajii plini de lacrimi și îi luă câteva secunde ca să-și amintească unde era și ce se petrecuse.

Îl dureau mușchii și își simțea plămânii încinși, iar pe gât îl usturau vânătăile, acolo unde Grivens îl strânsese din toate puterile. Își examină sentimentele, căutând în el însuși o cât de mică urmă de oroare față de ceea ce făcuse, dar nu descoperi nimic atât de intens. Regrete, da, avea. Regreta faptul că murise un om, dar cam atât.

Stând astfel întins pe pat și reflectând la Grivens ca să nu se mai gândească la Matty, Sherlock se pomeni că mintea i se întoarce la tatuajul albăstrui iridescent de pe încheietura stewardului, semnul după care își dăduse seama că Grivens fusese urmăritorul lui. Tatuajele, presupunând că se gândise vreodată la ele, fuseseră până atunci pentru Sherlock niște simple mijloace decorative, dar acum îi devenise clar că erau mai mult de atât.

Erau un mod de identificare, de recunoaștere. În cazul lui, un tatuaj îl ajutase să-l afle pe cel care îl urmărise, năimit de americani. Și, dacă era să se ia după spusele stewardului, un desenator de tatuaje putea fi recunoscut după stilul său, la fel cum putea fi recunoscută o pictură de Vermeer sau de Rubens. Sau, își spuse Sherlock, amintindu-și de tablourile din salonul Conacului Holmes, de Vernet. În minte îi veni ideea unei enciclopedii a tatuajelor, care să indice locul unde fuseseră făcute și pe artiștii care le pictaseră. Oare era posibil așa ceva?

După un timp, hotărî că statul în pat nu-i folosea la nimic. Se ridică și ieși pe punte.

Soarele strălucea puternic pe coverta *Scoției*. Peste tot în jur, orizontul era perfect plat. Păreau să se afle în centrul unei cești de porțelan albastru răsturnate. Nimic nu dovedea că se mișcau; până și păsările marine păreau suspendate în aer.

După câteva minute, Sherlock își dădu seama că asculta de ceva vreme, fără să-i dea atenție, o vioară. Rufus Stone, pesemne. Probabilitatea ca pe vapor să se afle doi violoniști era foarte mică, în plus, lui Sherlock i se păru că începe să detecteze anumite elemente ale stilului lui Stone – înfloriturile pe care le broda la finalul anumitor fraze muzicale, felul cum degetele de la mâna stângă i se trudeau uneori cu arpegii complicate.

Porni în căutarea violonistului și îl găsi în locul lui obișnuit, lângă pupa. De data asta nu era nimeni în jurul lui. Poate că ceilalți pasageri se săturaseră de muzică.

– Tocmai mă întrebam dacă ai decis să abandonezi lecțiile ca pe o batistă uzată, i se adresă Stone fără să se întrerupă din cântat.

– Am avut o după-amiază... aglomerată, răspunse Sherlock. Dar acum am venit.

– Atunci să începem. Rufus se opri și lăsă vioara în jos. Ai vreo întrebare înainte să verific ce mai ții minte din lecția de dimineață despre postura corpului?

Sherlock se gândi o clipă.

– Care e bucata ta muzicală preferată? întrebă el. Concertul acela de Bruch pe care l-ai cântat azi-dimineață?

Rufus reflectă o clipă.

– Nu, zise el în cele din urmă. Am o slăbiciune secretă pentru lucrările lui Henryk Wieniawski. A scris câteva concerte pentru vioară, dintre care îl prefer pe al doilea, în re minor. Și apoi vine oribila sonată pentru vioară în sol minor a lui Giuseppe Tartini, adevăratul test al virtuozității oricărui violonist.

– De ce oribilă? întrebă Sherlock

– Este cunoscută drept „Trilul diavolului". Tartini pretindea că avusese un vis în care Diavolul cânta la vioară. Când s-a trezit, a încercat să pună pe note bucata muzicală pe care o cântase Diavolul, cât a putut mai fidel. E atât de cumplit de dificilă, încât unii critici au sugerat că Tartini trebuie să-și fi vândut el însuși sufletul Diavolului în schimbul măiestriei de a o interpreta.

– Prostii!

– Bineînțeles că sunt prostii. Dar e o poveste frumoasă, și publicul se entuziasmează întotdeauna dacă ajunge să creadă că e ceva straniu sau înfricoșător în muzica pe care urmează s-o interpretezi. Stone îi întinse vioara lui Sherlock. Acum hai să vedem ce ai reținut.

Tot restul după-amiezii, sub ochiul critic al lui Rufus Stone și cu vioara sub bărbie, Sherlock încercă, unul după altul, diferite moduri de a mânui arcușul pentru a scoate sunete, fără să-și bată capul ce note producea de fapt. Pentru moment, pe Rufus

îl interesa ca Sherlock să ajungă să stăpânească tehnica. Acesta începu prin a mișca arcușul peste strune cu mișcări lungi, fluide, egale – *detaché*, după cum le numea Rufus –, susținând pur și simplu gâtul instrumentului cu mâna stângă, fără să apese pe vreo coardă. Chiar și așa, lui Sherlock îi luă câteva ore până când Rufus fu mulțumit. Exersă mai întâi pe o strună, apoi pe celelalte, încercând din răsputeri să păstreze un ton egal, oricât de mult ar fi susținut nota.

Și așa trecu tot restul călătoriei. După micul dejun, Sherlock lucra pe punte, împreună cu Rufus Stone, timp de două ore, apoi se duceau în sala de mese pentru a lua prânzul. Urmau încă două ore de exerciții, după care Sherlock se întorcea în cabina sa pentru un intermezzo când citea din *Republica* lui Platon. Iar două ore cu Rufus și apoi cina. După aceea, înainte să meargă la culcare, Sherlock petrecea de obicei o bucată de vreme în bibliotecă, împreună cu Amyus Crowe, cu toate că, în cea mai mare parte a zilei, Crowe avea grijă de Virginia și nu prea își găsea timp să-i facă educație. Nici timp și nici cine știe ce recuzită pentru prelegeri sau exemple interesante. Sherlock observase deja că metoda preferată a lui Crowe era să ia drept punct de pornire pentru fiecare lecție ceva din ceea ce văzuse sau găsise. În mijlocul oceanului, fără pământ sub picioare, Crowe nu prea avea ocazia să vadă sau să găsească lucruri interesante.

Pe Virginia Sherlock abia dacă o zări în cursul călătoriei. Rămase în cabina ei, refuzând să iasă pe punte sau să stea de vorbă cu cineva. Sherlock o văzu o dată sau de două ori, cu pielea atât de palidă și de translucidă pe lângă părul ei roșu, încât se temu că fata ar fi putut să nu supraviețuiască voiajului, dar Amyus Crowe îi spuse că n-avea de ce să se îngrijoreze.

Virginia retrăia pur și simplu călătoria lor inițială de la New York la Liverpool, în timpul căreia mama ei murise.

– O tulburare sufletească, îi spuse Crowe într-o seară în bibliotecă, agravată de monotonia călătoriei și de faptul că îi e foarte dor de Sandia. Ginnie e o fată căreia îi place aerul liber, după cum singur ai înțeles probabil până acum. Nu poate suferi să stea închisă ca într-o temniță. După ce debarcăm, o să-și revină.

Vremea fu surprinzător de stabilă pe tot parcursul călătoriei. În afară de o zi cu cer întunecat și rafale vijelioase de ploaie, de răul cărora Rufus Stone și Sherlock trebuiră să se retragă în cabină să exerseze, cerul rămase albastru, iar marea, foarte calmă. Cel puțin, valurile fură suficient de mici în comparație cu statura navei pentru ca *Scoția* să-și taie liniștită drum printre ele.

Într-a patra zi, se stârni la un moment dat oarecare animație atunci când căpitanul anunță că în depărtare fusese zărit un alt vas. Pasagerii se așezară la coadă să privească printr-un telescop pata minusculă de la orizont. Amyus Crowe se folosi de această întâmplare pentru o improviza o lecție, rugându-l pe Sherlock să calculeze probabilitatea ca două vapoare să ajungă unul în câmpul vizual al celuilalt, date fiind vastitatea oceanului și numărul relativ mic de nave care-l străbăteau, dar Sherlock își dăduse deja seama că, în ciuda dimensiunilor Oceanului Atlantic și a distanței uriașe dintre Southampton și New York, majoritatea navelor tindeau să străbată același coridor îngust de traversare și că în orice moment pe ocean se aflau zeci, ba poate chiar sute de vapoare. Așadar, șansele ca două dintre ele să se întâlnească erau de fapt destul de mari.

Atât Sherlock, cât și Amyus observară la căderea nopții un schimb de lumini între cele două vase. Sherlock se uită cum

echipajul de pe *Scoția* își trimite mesajul cu ajutorul unui lămpaș care avea în față o clapetă ce se putea închide sau deschide. Undeva în fundul sufletului se temu ca nu cumva navele să facă schimb de mesaje secrete despre el, Amyus și Virginia Crowe, dar asta ar fi însemnat ca majoritatea membrilor echipajului să fie conspiratori, lucru puțin probabil. În plus, după aventura cu Grivens, nimeni nu mai încercase să le scotocească cabina sau să facă rău vreunuia dintre ei, nici înainte de întâlnirea cu celălalt vas, nici după. Grivens părea să fi fost singura persoană de pe *Scoția* care fusese recrutată de către conspiratori.

Dispariția stewardului provocă doar prea puțină consternare printre ceilalți membri ai echipajului, și încă mai puțină printre pasageri. Căpitanul nu încercă să întoarcă vaporul din drum și să-l caute, în cazul în care căzuse peste bord. Sherlock nu putu decât să presupună că în sala mașinilor fuseseră găsite fâșii din hainele lui Grivens și, de aici, căpitanul dedusese că stewardul, beat fiind, căzuse printre motoare.

Pe măsură ce zilele treceau, Sherlock învăță principalele moduri de a trece arcușul peste strune – *legato, collé, martelé, staccato, spiccato* și *sautillé* – și ajunse în punctul în care începu să apese cele patru coarde cu degetele de la mâna stângă, în diferite feluri, pentru a produce note și acorduri. Deocamdată nu cântase decât niște tonuri lungi, susținute. Rufus Stone insista obsesiv ca ucenicul său să ajungă să stăpânească tehnica și să-și formeze abilitățile fizice necesare înainte de a-l lăsa să cânte liber, dar Sherlock îi aprecia metoda. I se părea cât se poate de logică.

– Și ce-o să se întâmple când ajungem? îl întrebă Sherlock într-o zi, spre sfârșitul călătoriei, în timpul unei pauze de câteva minute.

– O să se întâmple că eu am să mă avânt într-o lume de posibilități noi și strălucitoare. Mai întâi am să încerc să mă lansez ca profesor de muzică și apoi, dacă am noroc, să găsesc o orchestră potrivită, care să mă plătească să-i fiu instrumentist. Tu, pe de altă parte, vei merge împreună cu stimabilul domn Crowe și cu fiica sa atât de misterios absentă și vei face ceea ce ți-ai propus să faci la New York.

În cea de a cincea zi de călătorie, într-o pauză de la vioară (cânta acum aproape neîntrerupt), Sherlock stătea la pupa vaporului, aplecat deasupra balustradei, fixând cu privirea linia albastră îndepărtată a orizontului.

Nu era singur. Alți câțiva pasageri din apropiere contemplau și ei valurile, vântul și norii. Scrutau poate zările în speranța de a zări pământ, deși era mult prea devreme pentru asta. Poate că poveștile căpitanului despre furtuni teribile și creaturi marine monstruoase le aprinseseră imaginația și acum scormoneau cu privirea întinderea mării, așteptând să dea peste ceva neobișnuit. După părerea lui Sherlock, aveau șanse mai mari să zărească vreun aisberg răzlețit.

Atenția îi fu atrasă de un bărbat înfășurat într-o pelerină de vânt. Avea o barbă neagră tunsă scurt, cu extremitățile ușor ridicate, și o mustață dată cu pomadă ca să se răsucească la vârfuri. În loc să privească oceanul, scria ceva iute într-un caiet, cu un creion.

Cercetându-l, Sherlock își dădu seama că, de fapt, omul nu scria, ci desena ceva cu repeziciune. Sherlock își schimbă poziția, încercând să vadă ce anume desena străinul, dar pe foaia de caiet nu se distingea decât un obiect cilindric, ascuțit la ambele capete, asemănător cu un trabuc gros. Părea să fie separat în mai multe secțiuni de niște bariere sau pereți interiori.

– Te interesează desenul meu? întrebă bărbatul, ridicând privirea. Vorbea cu un accent pronunțat – nemțesc, i se păru lui Sherlock.

– Scuze, zise acesta, roșind. Mă întrebam doar de ce nu priviți în față, ca toată lumea.

– Ba *privesc*, zise bărbatul. Privesc mult în față, către un timp când asemenea călătorii vor fi făcute nu cu vaporul, care e la mila furtunilor și a valurilor, ci cu balonul.

– Cu *balonul*? repetă Sherlock și făcu un semn cu capul către schița din caietul necunoscutului. Asta ați desenat?

Bărbatul se uită lung la el, cu o privire critică.

– E puțin probabil să fii spion industrial sau militar, zise el. Ești prea tânăr. Și chipul tău trădează o minte deschisă și ascuțită, ceea ce, din experiența mea, nu face casă bună cu spionii. Bărbatul râse, deși sunetul pe care-l scoase semănă mai degrabă cu un pufnet. Am fost... criticat... în țara mea pentru ideile mele. Sper ca în America lucrurile să stea altfel.

– Mă numesc Sherlock Holmes. Sherlock întinse mâna dreaptă. Îmi pare bine de cunoștință.

– Ferdinand Heinrich August Graf von Zeppelin, zise bărbatul, înclinându-se greoi, întinzând mâna și strângând-o pe a lui Sherlock. În țara dumitale aș fi probabil numit contele Zeppelin. Poți să-mi spui pur și simplu „domnule conte“. Străinul își răsuci caietul, pentru ca Sherlock să vadă mai bine. Spune-mi acum, poți să-ți imaginezi un balon gigantic, făcut din mătase cauciucată, încins cu un soi de armături, un fel de navă aeriană rigidă, dacă vrei, plină cu un gaz mai ușor ca aerul și care plutește peste ocean la o înălțime atât de mare, încât ceea ce se vede dedesubt sunt nori, și nu valuri?

– Și ce gaz ați folosi? întrebă Sherlock.

Contele dădu aprobator din cap.

– O întrebare excelentă. Francezii folosesc de multă vreme aer cald pentru baloanele mici, deși eu nu cred că se potrivește pentru baloane mari, iar armata americană a obținut oarecari rezultate cu gazul de cocserie, care se obține prin arderea cărbunelui. Eu aș merge pe hidrogen, dacă l-am putea purifica suficient.

– Și cum ați manevra balonul? Sherlock se simțea fascinant de ideile acestui om ciudat. Ar pluti doar la întâmplare?

– Vasul pe care ne aflăm nu plutește la întâmplare, ci se mișcă. Are motoare, are roți cu zbaturi. Dacă roțile acestea pot deplasa un vas prin apă, înseamnă că îl pot împinge și prin aer.

Sherlock îl privi neîncrezător.

– Sunteți sigur că se poate?

Von Zeppelin surâse rece.

– Am studiat în detaliu zborul cu baloane mai ușoare ca aerul. Acum patru ani am fost în America, în calitate de observator pentru Armata Nordică din Potomac în războiul cu Statele Confederate. Atunci am făcut prima mea ascensiune cu un balon priponit, într-o misiune de recunoaștere. Tot acolo l-am întâlnit pe domnul profesor Thaddeus Lowe, care, la momentul actual, este probabil cel mai mare specialist în zborul cu baloane mai ușoare ca aerul. Chipul rigid al lui von Zeppelin părea să se lumineze când vorbea despre baloane. Lui Sherlock îi fu limpede că subiectul îl pasiona. Domnul profesor Lowe construise un balon cu care urma să zboare peste Atlantic, exact ca acest vas, pe care îl numise *Great Western*. Avea treizeci și nouă de metri în diametru și putea ridica douăsprezece tone. Înainte de război, reușise să facă o călătorie de la Philadelphia la New

Jersey, dar prima sa încercare de a traversa Atlanticul a eșuat pentru că învelișul balonului i-a fost sfâșiat de un vânt puternic. Contele ridică din umeri. Începutul războiului l-a obligat apoi să-și abandoneze pe moment planurile, dar, la cererea expresă a președintelui Lincoln, a format Corpul de Baloane al Armatei Unioniste. Războaiele sunt împrejurări tare ciudate. Pe de o parte, îi silesc pe oamenii inteligenți să renunțe la aspirațiile lor de progres, pe de altă parte, accelerează nevoia de progres. Ar fi devenit oare președintele Americii interesat de posibilitățile baloanelor dacă n-ar fi intervenit Războiul dintre State?

– Sherlock!

Vocea era a unei femei tinere. Virginia. Sherlock se întoarse și o văzu stând la mică distanță, sub bordul de sub vânt al unei bărci de salvare. Arăta încă palidă, dar zâmbea.

– Iertați-mă, îi spuse el contelui. Trebuie să plec.

Contele se înclină din nou, destul de țeapăn.

– Desigur. Sexul frumos înainte de toate.

– Sunteți căsătorit? întrebă Sherlock.

– Sunt logodit, zise von Zeppelin, și chipul lui grav se lumină într-un zâmbet. Logodnica mea se numește Isabella Freiin von Wolff, provine din casa Alt-Schwanenburg și este cea mai frumoasă femeie din lume. Aruncă o privire către Virginia, apoi se uită din nou la Sherlock. Deși cred că dumneata n-ai fi de aceeași părere.

Sherlock zâmbi. Îi plăcea de contele acesta neamț.

– Ne vedem mai târziu, zise el.

– E un vapor mic, răspunse contele, și nu suntem decât o mână de oameni la bord. O să ne mai întâlnim cu siguranță.

Părăsindu-l pe conte, Sherlock se îndreptă spre Virginia.

– Mi-a fost teamă că ai să-ți petreci toată călătoria în cabină, zise el cu un aer încurcat.

– Și mie la fel, răspunse ea. Nu pot să sufăr să stau închisă într-o cămăruță, dar cred că nu prea am avut de ales. Virginia roși, și culoarea îi năpădi brusc obrajii palizi. Își feri privirea. Mi se pare... că tata ți-a spus că voiajul acesta mi-a amintit prea mult de ultima noastră călătorie peste ocean, când a murit mama.

– Da, mi-a spus, confirmă Sherlock.

– Și, în plus, am rău de mare. N-aș fi zis că cineva care călărește poate să aibă rău de mare, dar mi-a fost o greață cumplită.

Sherlock nu-și putu reține un zâmbet. Sinceritatea aceasta absolută era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult la Virginia. Nicio tânără englezoaică n-ar fi putut concepe măcar să discute în felul acesta problemele ei de digestie.

– Cum te simți acum? întrebă el.

– Doamna cu care împart cabina mi-a făcut niște ceai de ierburi. E prima zi în care am reușit să nu-l vărs, dar cred că îmi face bine.

– Îmi pare rău pentru mama ta, spuse Sherlock stângaci. Și îmi pare rău că toată călătoria asta îți amintește de ea. Cred că faptul că ai fost în Anglia ți-a amintit întruna de ea.

– Într-adevăr. Virginia ezită o secundă. Nu știu dacă era bolnavă când s-a îmbarcat sau dacă s-a molipsit de ceva pe vapor, dar i-a fost groaznic de rău o săptămână întreagă. S-a făcut din ce în ce mai slabă și mai palidă, până când pur și simplu s-a topit. O lacrimă se scurse din ochii fetei și i se prelinse încet pe obraz. A fost îngropată în mare. Căpitanul a spus că nu putea s-o țină pe vas tot restul călătoriei, așa că au înfășurat-o într-o pânză, i-au spus câteva cuvinte frumoase și au rostogolit-o pur

și simplu peste bord. Ăsta e lucrul cel mai groaznic. N-am nici măcar un mormânt la care să mă pot duce. Virginia făcu un gest cu palma deschisă către ocean. Numai apa.

Sherlock rămase tăcut o clipă, apoi zise:

– Mama mea e bolnavă.

Nu știuse că avea de gând să spună așa ceva. Cuvintele îi țâșniseră pur și simplu pe gură.

– Ce are? întrebă Virginia.

– Nimeni nu vrea să vorbească despre asta. Sherlock făcu o pauză. Cred că oftică.

– Oftică?

– Tuberculoză. E slabă, palidă și obosită tot timpul. Uneori am văzut sânge în batistele ei, după ce tușește, dar știu că tata și fratele meu nu m-ar lăsa să mă uit. Sherlock simțea că, odată pornit pe destăinuiri, nu se mai putea opri. Așa că am fost la tata în bibliotecă și m-am uitat prin toate cărțile pe care le-am găsit până când am dat de simptomele astea. Are tuberculoză și o să moară. Nu există tratament. Boala asta îi stoarce pe oameni de vlagă puțin câte puțin, fără putință de întoarcere.

Virginia se apropie de el și își sprijini preț de o clipă capul de umărul lui.

– Cel puțin, mama a murit repede, spuse ea, ridicând privirea spre el. Nu m-am gândit niciodată la asta, dar mi se pare că a fost o binecuvântare. S-o vezi cum se usucă pe picioare timp de săptămâni, luni, poate chiar ani… trebuie să fie cumplit.

Sherlock întoarse capul, pentru ca ea să nu poată vedea sclipirea lacrimilor care-i ardeau ochii.

– O să-l găsim oare? șopti ea.

– Pe cine?

– Pe Matty.

Sherlock simți că i se taie răsuflarea. Își punea el însuși această întrebare de atâta vreme, și încă nu găsise un răspuns.

– O să-l găsim, zise el încet. Și o să fie teafăr. Cei care l-au răpit au toate motivele să-l țină în viață.

– Ăsta nu e un răspuns adevărat, zise ea încet, și știi foarte bine.

– Ai cercetat vaporul? întrebă Sherlock, schimbând intenționat subiectul.

– Nu cine știe ce. Am dormit mai tot timpul.

– Dă-mi voie să ți-l prezint.

Sherlock o însoți peste tot pe punte, arătându-i totul, de la pupa la etravă, inclusiv grajdul unde erau ținute animalele – acum întru câtva pustiit, după cinci zile de călătorie. La pupa, ea își puse mâna pe brațul lui.

– Tata mi-a spus că te-ai bătut cu cineva, zise ea. Ești bine?

– Tot timpul mă bat cu câte cineva, răspunse el.

– Ar trebui să înveți să te bați mai bine.

– Ei, până acum m-am descurcat. Am supraviețuit.

– Ce s-a întâmplat? Povestește-mi!

Sherlock îi relată toată aventura cu Grivens, stewardul, și, spre deosebire de împrejurările în care i-o spusese lui Amyus Crowe, se trezi că era tulburat și de vreo două ori trebui să se oprească, să-și stăpânească emoțiile. Cine știe de ce, faptul că i-o spunea Virginiei făcea povestea să pară mai reală. Nu mai era doar o colecție de fapte.

Când încheie, ea îl strânse de braț.

– Ești bine?

– O să fiu în regulă.

– E șocant, nu?

El se uită repede la ea, nedumerit.

– Poftim?

– Să fii răspunzător de moartea unui om. Și să știi că ai fi putut să fii tu în locul lui.

El dădu din umeri, stingherit.

– Bănuiesc că da. Doar că... nu știu cum să reacționez. Nu știu ce-ar trebui să simt.

– Îmi amintesc, spuse ea, cum, pe când locuiam în Albuquerque, tata se întorcea uneori din călătoriile lui, se trântea pur și simplu într-un fotoliu și nu făcea decât să bea whisky. Eu și mama încercam să vorbim cu el, dar nu ne răspundea. Pe atunci nu știam ce făcuse, pe unde fusese. Aflam abia mai târziu că urmărise vreun criminal sau vreun trădător și că lucrurile nu se terminaseră bine. Virginia se opri o secundă. Cred că vreau să spun că, atunci când începe să nu mai conteze, când te pomenești că nu mai ai nicio reacție, atunci trebuie să-ți faci griji, pentru că înseamnă că nu mai ești tocmai uman.

Se aplecă și-l sărută scurt pe obraz: o atingere caldă prin aerul rece.

– Mă duc să mă întind un pic. Ne vedem probabil la cină.

Se îndepărtă. Sherlock îi simțea încă urma caldă a buzelor pe obraz.

Ultimele trei zile ale călătoriei trecură pline de nerăbdare și de o febră a pariurilor care-i cuprinse pe toți pasagerii. Se punea rămășag pe orice, de la ziua, ora și minutul exact când aveau să zărească pământul până la numele mic al pilotului care avea să urce la bord pentru a-i conduce în portul New Yorkului. Sherlock se ținu departe de toate acestea, dar se dedică tot atât de febril

lecțiilor de vioară cu Rufus Stone. Exersă notele și acordurile cu mâna stângă până când își băşică buricele degetelor. Abia în ultima zi Stone îi dădu voie să combine ceea ce îl învățase referitor la poziție, la folosirea arcușului și la felul cum mâna dreaptă trebuia să apuce gâtul viorii și să cânte de-adevăratelea.

Fu una dintre realizările lui cele mai mari.

–Trebuie să-ți faci rost de o vioară, îi zise Rufus. O vioară bună, nu una din lemn de cimișir și lipită cu clei de oase. Se uită încruntat la Sherlock. Ai talent, prietene, iar degetele îți sunt lungi, subțiri și flexibile ca niște perii de curățat pipa. Poți să ajungi departe. Nu spun că vei fi neapărat un mare violonist – pentru asta ar fi trebuit să începem lecțiile cam pe când aveai cinci ani –, dar socot că, dacă vei exersa în continuare, vei putea cu siguranță să-ți câștigi traiul cântând într-o orchestră de teatru.

Fură întrerupți de zarva stârnită printre călătorii de la prora vaporului. La orizont apăruse pământul!

Sherlock se repezi să se uite. Călătoria fusese destul de lungă și aproape uitase cum era să calce pe o suprafață imobilă sub picioarele lui.

America era o formă întunecată la orizont, care, în decurs de câteva ore, se limpezi într-o linie frântă de delușoare și de stânci punctate de copaci. În mod ciudat, semăna oarecum cu peisajul din sudul Angliei, dar ceva din atmosferă, un iz imposibil de definit îi confirma că se aflau cu adevărat în altă parte.

Vasul coti, ca s-o ia în jos spre New York, ținând linia de coastă la tribord. În ciuda faptului că mai erau câteva ore bune de mers până în port, unii pasageri se grăbeau deja să-și facă bagajele.

Ultima masă înainte de sosire fu însoțită de o petrecere cu feluri de mâncare speciale și cu un tort festiv, pe lângă care

șampania curse în valuri. Sherlock mâncă sumar și se ridică de la masă cât putu de repede, cu gândul să mai prindă un pui de somn înainte de debarcare. Presimțea că avea să-i prindă bine.

Ajunseră apoi în portul newyorkez. În ciuda intențiilor sale, Sherlock stătu pe punte ca toată lumea, privind insulițele pe lângă care treceau. Vaporul înainta cu grijă, precaut, sub supravegherea pilotului – navigatorul local care suise pe punte dintr-o barcă sosită ceva mai devreme.

– E o zonă dificilă, îi spuse Crowe, aflat și el pe aproape. Unul dintre cele mai complicate porturi din lume. Trei ape se întâlnesc aici – Oceanul Atlantic, fluviul Hudson și estuarul Long Island. Mai pune și cele peste cincizeci de insulițe din zonă, plus vreo treizeci de pârâiașe și râulețe care se varsă în ocean prin apropiere, pe lângă fluviul Hudson, și vei obține un sistem foarte complex de curenți și de fluxuri.

– Și acum ce facem? întrebă Sherlock.

– Primul lucru pe care eu îl am de făcut e să iau legătura cu autoritățile. O să avem nevoie de ajutor în toată povestea asta și ar trebui să le spun că m-am întors. Sunt câțiva oameni în orașul ăsta pe care i-am ajutat cândva și am de gând să îi rog să-și plătească datoriile, în primul rând ca să aflăm dacă i-a zărit careva pe tânărul Matty și pe răpitorii lui. Fratele tău trebuie să le fi telegrafiat deja ca să le spună că venim, așa că mă aștept să ne întâmpine cineva pe chei. Apoi trebuie să aflăm când a sosit *Great Eastern*, presupunând că e deja aici. Iar dacă este, va trebui să aflăm încotro au luat-o trei bărbați care au coborât de pe el, dintre care unul cu mințile duse, și un copil. O să-i găsim, n-am nicio îndoială. Vocea lui Crowe avea o inflexiune dură, și, când Sherlock ridică privirea spre el, îi văzu chipul parcă sculptat în stâncă. Iar când o să-i găsim, o să le pară rău că au ieșit din burta mamei.

CAPITOLUL 11

Debarcarea în New York fu haotică. Toată lumea încerca să coboare pe pasarelă în același timp, cu tot cu bagaje, și numărul pasagerilor păru dintr-odată să se fi dublat, căci toți cei ascunși până atunci la clasa a treia apărură brusc pe punte, clipind în lumina orbitoare a soarelui. Până la urmă însă, călătorii ajunseră de-a valma într-o clădire mare cât un depozit, în care se formară rânduri și oamenii începură să fie chemați pe nume la un șir de birouri, unde funcționari în uniforme, cu fețe serioase, înțepate, verificau documentele tuturor. Sherlock deslușea sute de voci vorbind cu tot atâtea accente diferite și auzi menționate destinații precum Chicago, Pennsylvania, Boston, Virginia sau Baltimore.

La o altă coadă îl zări pe Rufus Stone. Violonistul își trecuse cutia viorii peste umăr. Părea să aibă prea puține bagaje în rest. Stone se întoarse, îl zări și el pe Sherlock și-i făcu cu ochiul. Sherlock îi răspunse cu un zâmbet.

Neamțul – contele Ferdinand von Zeppelin – stătea într-un alt rând. Judecând după poziția țeapănă și privirea încruntată, s-ar fi zis că nu era obișnuit să aștepte sau să se amestece

printre oameni dintr-o clasă socială atât de diferită de a sa. Nu se uita deloc în jur. Privea doar fix înainte, părând gata să plece oriunde în altă parte, numai să nu mai fie acolo.

Vasul ancorase printre multe alte vapoare, deținute de felurite companii de navigație, toate înșirate în lungul uriașului port. Majoritatea erau fabricate din fier sau din lemn și aveau pe laturi roți enorme cu zbaturi, deși Sherlock observă și o mână de vase mai mici numai cu pânze și alte câteva mai moderne, din fier, care păreau să aibă în partea din spate niște lame metalice fixate pe o osie.

Vremea caldă și înăbușitoare îi amintea lui Sherlock de sala mașinilor de pe *Scoția*, dar combinată cu o duhoare de canal. Stând lângă Virginia, în spatele lui Amyus Crowe, încercă să inspire cât mai puțin. Americanul discuta cu un funcționar de la imigrații deosebit de îndărătnic, dar în cele din urmă ieșiră afară, în aerul liber al Americii.

America! O țară nouă! Entuziasmat, Sherlock privi în jur, încercând să observe deosebirile față de Anglia. Cerul era la fel de albastru, bineînțeles, iar oamenii arătau exact la fel cu cei pe care-i lăsase în urmă, dar ceva indefinibil diferit plutea în aer. Era poate croiala hainelor, poate arhitectura clădirilor, poate altceva pe care nu-l putea identifica, dar America era în mod limpede *altfel* decât Anglia.

Crowe reuși să închirieze o birjă – una dintre sutele care stăteau la coadă pentru a prelua pasagerii debarcați – și porniră pe străzile de pământ, uimitor de largi, ale orașului. Majoritatea construcțiilor erau fie din lemn, fie dintr-o piatră maronie care trebuie să fi provenit din cariere locale. Clădirile de lemn erau în general cu un singur cat, dar cele din piatră

puteau ajunge la trei sau chiar patru etaje, și multe aveau și un demisol la care se ajungea coborând câteva trepte. Numeroase imobile din apropierea portului adăposteau hoteluri, pensiuni, restaurante și baruri, dar, pe măsură ce birja intra mai adânc în oraș, Sherlock zări tot mai multe magazine și birouri, precum și blocuri mari de locuințe unde locuiau sute de oameni, fiecare în propriul apartament înghesuit. *Așa ceva* nu se vedea prea des în Anglia, poate doar în periculoasele mahalale ale Londrei.

La fiecare colț de stradă erau băieți care vindeau ziare – patru sau șase foi umplute cu o tipăritură măruntă, pe care le fluturau deasupra capului, strigând cât îi ținea gura titlurile mai picante – cadavre găsite fără mâini, jafuri armate, politicieni acuzați de luare de mită. Întreaga natură umană părea să se regăsească în paginile acelea – cel puțin latura ei ceva mai neplăcută –, și fiecare băiat părea să vândă alte ziare – *Sun*, *Chronicle*, *Eagle*, *Star*... o paradă nesfârșită de denumiri.

Birja se opri lângă un hotel care părea considerabil mai salubru decât cele din apropierea portului. Funcționa probabil un proces de filtrare, se gândi Sherlock – pasagerii de la clasa a treia sfârșeau în pensiunile ieftine, murdare și dubioase din apropierea portului, în timp ce călătorii mai înstăriți se depărtau de acesta, ajungând în regiunile mai bune, mai curate, dar și mai scumpe ale orașului.

– Hotel Jellabee, zise Crowe, dându-se jos din birjă și ajutând-o pe Virginia să coboare. Am mai stat aici. E un loc decent – cel puțin era, înainte. Agenția Pinkerton îl folosește des. Biroul lor e chiar după colț. Intrăm să verificăm dacă au camere libere, apoi mergem să luăm cina la Niblo's Garden. E cel mai bun restaurant din oraș.

Cât timp Crowe discută la recepție despre rezervarea camerelor, Sherlock aruncă o privire în jur. Înăuntru atmosfera era parcă mai înăbușitoare decât afară. Hotelul arăta totuși îngrijit, cu covoare de bun-gust așternute pe podea, iar oamenii din salonul de la intrare erau bine îmbrăcați. Majoritatea vorbeau cu un accent similar cu al lui Amyus și Virginia Crowe, ca și al americanilor pe care îi urmăriseră până aici, dar Sherlock desluși și alte câteva limbi – franceză, germană, rusă – și încă unele pe care nu le identifică.

Crowe se întoarse cu pași legănați, zâmbind.

– Am rezervat un apartament, zise el. O sufragerie plus trei dormitoare. Când îl recuperăm pe Matty, va trebui să-l primești în camera ta, Sherlock.

– Desigur. Sherlock se simți încurajat de felul cum Crowe spusese „când", nu „dacă".

O luară pe scări până la etajul al treilea, unde se afla apartamentul lor. În mod straniu, observă Sherlock, era de fapt la etajul al doilea.

– Ah! murmură Crowe. Ai dreptate. Asta e una dintre diferențele față de Anglia. În Anglia există parter, etajul unu, etajul doi și așa mai departe. Aici la noi parterul se numește etajul unu, așa că avem doar etajul unu, etajul doi și tot așa. Nu există parter.

– Ce altceva trebuie să mai știu? întrebă Sherlock.

– Ceea ce voi numiți „trotuar" noi numim „refugiu"[1]. În rest, lucrurile sunt în bună parte identice. Mai diferă banii. Aici avem dolari și cenți, nu lire și șilingi. O să vă dau ceva bani mai târziu. Nu vă făliți cu ei.

[1] Este vorba de cuvintele într-adevăr diferite pe care britanicii și, respectiv, americanii le folosesc pentru „trotuar": *pavement* și *sidewalk*. (n.tr.)

Camerele erau bune – în sufragerie se aflau două canapele și câteva scaune confortabile, plus un birou și o fereastră cu vedere la strada din fața hotelului. Dormitorul lui Sherlock era mai mic, dar patul părea mult mai moale decât cel pe care dormise la Conacul Holmes. Hotelul nu era nici pe departe luxos, dar în mod evident aici trăgeau oameni cu bani și cu anumite pretenții.

– Pot să fac o plimbare pe afară? îl întrebă Sherlock pe Amyus Crowe.

Crowe se gândi o clipă.

– Ești băiat deștept. Crezi că găsești drumul înapoi?

– Bineînțeles.

– Orașul are o structură cadrilată. E destul de logic de urmărit. Crowe traversă camera către masa de scris și luă de acolo o foaie de hârtie cu antetul hotelului. Dacă te pierzi, întreabă de Hotelul Jellabee. Adresa o ai aici. Nu te amesteca în jocuri de cărți la colț de stradă, nu ține banii la vedere și nu vorbi cu nimeni insolent. Dacă te trezești într-un loc numit „Five Points", șterge-o de acolo cât poți de repede. Îl vei recunoaște după miros – e plin de distilerii de terebentină, de fabrici de clei și de abatoare. Urmează regulile pe care ți le-am spus și n-o să ai probleme. Crowe băgă mâna în buzunar și îi întinse lui Sherlock un mic teanc de bancnote și monede. Cu ăștia poți să-ți cumperi ceva de mâncare în caz că te prinde foamea sau să iei o birjă înapoi.

– Dumneavoastră ce aveți de gând să faceți?

– Trebuie să aflu când a sosit *Great Eastern*. Iar dacă n-a sosit, o să aflu când urmează să vină.

Sherlock se întoarse s-o întrebe pe Virginia dacă voia să meargă cu el, dar ea se retrăsese deja în propriul dormitor.

Crowe clătină din cap.

– Las-o în pace, zise el. Orașul ăsta are prea multe amintiri pentru ea. Las-o să se împace cu sine.

Afară, în lumina soarelui, putoarea de canal și de legume stricate era mult mai intensă. Sherlock hoinări pe trotuare – „refugii", își aminti el –, atent la imaginile și sunetele acestui oraș nou pentru el, dintr-o țară necunoscută.

Trecu pe lângă magazine care ofereau, conform reclamelor de afară, „produse de marchitănie", adică, aparent, articole casnice de toate soiurile, și pe lângă baruri unde se serveau de toate, de la „must" – care, după miros, părea să fie mai degrabă un soi de cidru – până la ceva numit „negus cu vin de porto". Din strada principală se desprindeau alei, un fel de canioane înguste în care Sherlock fu surprins să vadă nu numai câini și pisici, ci și porci care scurmau prin grămezile de gunoi după ceva de mâncare. Mai la fiece colț erau restaurante, care serveau mâncare de toate naționalitățile. Sherlock fu uimit să vadă numărul mare și varietatea de dughene unde se puteau mânca scoici și care serveau de obicei bere, vin și misteriosul „must", dar și scoici prăjite, fierte, coapte, fripte la grătar sau pur și simplu servite cu gheață. Scoicile păreau a fi cel mai obișnuit fel de mâncare la New York.

Pe lângă baruri, restaurante și magazine, mai erau biserici făcute din piatră albă, cu trepte albe urcând până la ușile de intrare și cu spire înalte și ascuțite, și depozite unde se păstrau tot felul de mărfuri venite de pe vapoare sau care urmau să ajungă pe ele.

Pe o distanță de câteva sute de metri, Sherlock văzu o mai mare varietate de stabilimente decât văzuse în câteva orașe și sate englezești la un loc.

Și cineva îl urmărea.

Își dădu seama de asta după vreo jumătate de oră de hoinăreală. În mulțimea din spatele lui apărea întruna același melon maroniu. Sherlock îl recunoscu pentru că avea o bentiță verde vizibilă în jurul calotei. Cercetă mulțimea după alte pălării de același gen, dar nu văzu decât una singură, care se ținea după el.

Încercă să intre într-un magazin și să examineze diferitele „produse de marchitănie“ expuse – tăblii de spălat hainele, săpunuri, cârlige de rufe ș.a.m.d. – dar, când ieși, bărbatul cu melon maron zăbovea pe lângă un colț, citind un ziar pe care în mod evident îl cumpărase de la un băiat de pe stradă. Sherlock încercă să se strecoare într-una dintre aleile presărate cu gunoaie până pe o stradă paralelă, dar, cine știe cum, bărbatul cu melon ghici ce făcuse, se repezi și el pe o alee și, când Sherlock privi din nou în spate, era iar pe urmele lui. Nu-i vedea fața, dar părea voinic și mergea rotind ușor din umeri, ca și cum tocmai s-ar fi dat jos de pe un vas care i se clătinase sub picioare și încă nu se obișnuise cu senzația pământului ferm sub tălpi.

Rotițele din mintea lui Sherlock începură să se învârtească rapid. Nu știa dacă bărbatul îl urmărea încă de la hotel sau dacă îl văzuse pur și simplu pe stradă și se luase după el. Dacă îl zărise pur și simplu pe trotuar, Sherlock nu voia sub nicio formă să-l ducă înapoi la hotelul unde stăteau Amyus și Virginia Crowe. Trebuia cumva să scape de el. Nu, se gândi el brusc, trebuia să inverseze lucrurile. El trebuia să-l urmărească pe urmăritor, ca să vadă unde era cazat. Pentru că tot acolo s-ar fi putut să-l găsească și pe Matty.

N-avea să fie ușor.

Sherlock se furișă într-un alt magazin de băcănie. Acesta părea să aibă o colecție măricică de îmbrăcăminte – haine, șepci și pantaloni. Apreciind că urmăritorul său avea să-l aștepte afară o vreme, Sherlock alese iute o șapcă turtită și un veston și observă cu ușurare că magazinul mai avea o ieșire – pe o stradă laterală. Își duse cumpărăturile la tejghea, unde vânzătorul îl măsură din cap până-n picioare și spuse:

– Știi ce, un puști ca tine ar trebui să-și cumpere o praștie. Tocmai am primit un lot nou. Te interesează?

– O praștie? Sherlock rămase o secundă încurcat. Era oare un cuvânt local pe care ar fi trebuit să-l știe? Apoi, gândindu-se la orele de religie de la școala Deepdene, își aminti. Oare David nu folosise o praștie ca să-l ucidă pe Goliat în prima carte a lui Samuel? Era un fel de armă pe care o puteai utiliza pentru a arunca pietre cu viteză și precizie.

– Toți băieții de pe-aici au câte una, adăugă omul de la tejghea.

– Cât face? întrebă Sherlock.

Prețul nu era mare, așa că se învoi. Dacă posesia unei praștii îl făcea să se confunde mai deplin cu mulțimea, atunci cu atât mai bine. Își puse șapca și haina cea nouă și examină praștia, în timp ce bărbatul o împăturea pe cea veche – cea pe care urmăritorul ar fi recunoscut-o și după care s-ar fi luat – în hârtie maronie de împachetat. Praștia era o bucățică de piele în care încăpea o piatră, terminată cu câte o curelușă de piele pe fiecare parte. Una dintre ele trebuia înfășurată în jurul încheieturii; cealaltă părea să trebuiască s-o ții în mână, să înfășori praștia în jurul ei și apoi să-i dai drumul, eliberând piatra.

– O să-ți fie de trebuință niște muniție, zise bărbatul, dându-i lui Sherlock pachetul cu haina lui cea veche. Îți dau un săculeț de bile gratis.

Sherlock plăti cu banii pe care i-i dăduse Amyus Crowe. Strecură praștia și biluțele într-un buzunar și luă din mâna vânzătorului pachetul învelit în hârtie maronie și legat cu o sforicică. Își trase șapca jos pe ochi și ieși din magazin cu pas iute, prin lateral, încercând să se depărteze de bărbatul cu melon. Când văzu în apropiere o mică intersecție, mări pasul.

Dând colțul, îl strigă pe cel mai apropiat băiețaș vânzător.

– Cât vrei pe toate ziarele?

Băiatul se uită la el de parcă nu-i venea să-și creadă norocului.

– Zece cenți unul, zise el, și mi-au rămas cincizeci de exemplare, nu? Asta face... Puștiul calculă. Fix șase dolari.

Sherlock aprecie că în teanc erau puțin peste patruzeci de ziare și, chiar dacă ar fi fost cincizeci, prețul total ar fi fost de doar cinci dolari. În timp ce băiatul o luă la goană, fluturând banii prin fața prietenilor săi și râzând, Sherlock începu să vândă ziarele.

– Citește toate amănuntele! strigă el cu cel mai bun accent newyorkez pe care-l putu produce. Știa că pronunția lui americană fusese probabil schilodită, dat fiind că îi ascultase atâta timp pe Amyus Crowe și pe Virginia, dar, câtă vreme nu era un accent britanic, pesemne că nu conta prea mult. Crimă îngrozitoare în... – mintea lui căută disperată o ieșire – Five Points! Poliția e neputincioasă! Se așteaptă noi crime!

Ceilalți vânzători de ziare își verificară titlurile, întrebându-se de unde luase Sherlock așa ceva, dar acesta avusese deja trei clienți care se repeziseră să-i smulgă ziarele din mâini când bărbatul cu melon maroniu apăru de după colț.

Era Ives – americanul din casa din Godalming. Cel blond, cu părul tuns periuță și pușca în mână.

Sherlock încercă să se facă mai mic, lăsându-și umerii să cadă și cocoșându-se, ca și cum ar fi fost obosit și n-ar fi mâncat suficient de ceva vreme. Stratagema funcționă. Privirea lui Ives trecu peste el, ignorându-l, la fel cum un om obișnuit n-ar fi dat atenție unui stâlp de iluminat sau unei troace pentru cai. Se opri, cercetând strada din fața lui, uitându-se probabil încotro dispăruse Sherlock. Nevăzându-l, înjură în barbă. Rămase acolo o clipă, nesigur, la cel mult trei metri depărtare de băiatul pe care-l căuta, apoi se răsuci brusc și o luă înapoi.

Sherlock aruncă ziarele la picioarele celui mai apropiat vânzător.

– Ia, vinde-le și pe astea! zise el.

– Ăsta e *Sun*, eu vând numai *Chronicle*, zise băiatul.

– Lărgește-ți gama de produse, răspunse Sherlock și se repezi după Ives.

Ives mergea cu pas iute, cu capul plecat și mâinile în buzunare. Părea descurajat. Poate că angajatorul lui, oricine ar fi fost el, avea să fie furios aflând că-l pierduse pe Sherlock. Faptul că nu o luă spre Hotelul Jellabee însemna că probabil nu știa unde se cazaseră urmăritorii lor.

Soarele se apleca deja spre apus, strecurându-se printre acoperișurile clădirilor și aruncând peste toate o lumină portocalie. Îi bătea lui Sherlock direct în ochi, silindu-l să-i mijească. Traseul urmat de Ives era greu de ținut minte. Probabil că merseseră mai bine de un kilometru când americanul coti și intră într-o pensiune.

Sherlock privi nesigur în jur. Nu știa dacă ajunsese în Five Points sau nu, dar cartierul nu arăta nici pe departe atât

de plăcut ca acela unde se afla Hotelul Jellabee, în ciuda prezenței, la capătul străzii, a unei biserici dărăpănate din lemn cu o spiră șuie. Aerul mirosea încă, dar Sherlock nu știa dacă era vreo duhoare de terebentină și de abator sau pur și simplu miasma generală de putreziciune și de canal care părea să învelească New Yorkul ca o ceață invizibilă. Cartierul acesta părea periculos. Oamenii care lâncezeau la colțurile străzilor nu mai erau băieți cu ziare, ci bărbați în cămăși zdrențuite și pantaloni murdari, care-i urmăreau pe toți trecătorii cu ochi înverșunați. Undeva, un om cânta la o trompetă o muzică de jale. Instrumentul era dezacordat, dar atât de multe în jur păreau dezacordate, încât trompeta nu disona cu nimic.

Sherlock trebuia să bată încă mai puțin la ochi ca înainte. Se strecură pe o alee și-și frecă basca în praf, apoi își sfâșie una dintre mânecile hainei până i se văzu căptușeala.

– Asta ar trebui să fie de ajuns. Acum părea să semene cu mai toată lumea.

Întorcându-se pe stradă și șontâcăind ușor ca să-și schimbe mersul, Sherlock se apropie de intrarea în pensiune. Ușa era deschisă, și el privi înăuntru.

Nu exista niciun salon la recepție, așa cum văzuse la Jellabee. Dacă ar fi intrat, n-ar fi avut de ales decât între câteva uși și o scară. Nu putea însă pur și simplu să bată pe la uși, întrebând de Matty. Trebuia să găsească altă soluție.

Uitându-se în jur, văzu că de peretele exterior de cărămidă al clădirii de vizavi era prinsă o scară – poate de incendiu. Treptele coborau de la un etaj la altul, între balcoane înguste de metal. De acolo ar fi putut să se uite pe ferestrele unora dintre camerele pensiunii. Dacă erau trase perdelele. Și dacă geamurile erau suficient de curate.

„Încetează să te mai eschivezi!“ își spuse singur. Traversând drumul, așteptă un moment când nu trecea nimeni pe trotuar și se cățără iute pe scări până la primul etaj. Sau era etajul doi? Nu mai știa.

Se ghemui lângă grilajul de metal al balconului și se uită cu atenție peste drum. Patru ferestre, niciuna cu perdele – ce ușurare! Într-o cameră, un bărbat necunoscut lui măsura camera cu pasul. La un alt geam, o femeie privea afară. Părea îmbrăcată într-o cămașă de noapte. Surprinse privirea lui Sherlock și îi zâmbi trist. Ultimele două camere erau neocupate.

Sherlock urcă până la următorul etaj. Metalul scârțâia și se legăna sub el. Se întrebă când fusese scara aceasta verificată ultima oară. Apoi se gândi dacă fusese vreodată verificată.

De la următorul balcon se vedeau alte patru ferestre.

Primele două camere în care Sherlock se uită erau goale.

Cea de a treia fereastră dădea într-o încăpere în care patru bărbați stăteau de vorbă, bând în același timp din niște pahare murdare. Unul dintre ei era Ives, un altul Berle, doctorul. Pe ceilalți doi Sherlock nu-i cunoștea.

Lucrul cel mai important era însă că Matthew Arnatt stătea cu coatele pe pervaz, uitându-se în jos pe stradă. Privirea i se muta curioasă de la un om la altul, de la un lucru la altul. Părea teafăr: n-avea nici vânătăi, nici zgârieturi. Părea de asemenea să fi fost hrănit – cel puțin, nu arăta slab și jigărit. Doar plictisit și trist.

Până când îl zări pe Sherlock. În clipa aceea, ochii îi scânteiară brusc și fața i se lăți într-un zâmbet strălucitor.

Sherlock simți că-i crește sufletul văzându-l pe Matty viu și, după toate aparențele, nevătămat. Spaima pe care și-o

reprimase pe parcursul întregii călătorii țâșni brusc din adâncul lui, amenințând să-l copleșească. Clipi din ochi, înghițindu-și lacrimile de ușurare.

Ridică un deget la buze, făcându-i lui Matty semn să nu scoată un sunet. Băiatul dădu din cap, dar chipul încă îi strălucea. Sherlock știa că, dacă bărbații din cameră ar fi văzut zâmbetul acela, și-ar fi dat seama imediat că era ceva în neregulă. Își duse așadar degetele la colțurile gurii și le trase în jos, închipuind o figură exagerat de tristă. Matty se încruntă. Sherlock încercă din nou, lăsându-și sprâncenele în jos, abătut, și sprâncenele lui Matty se ridicară brusc în semn de înțelegere. Zâmbetul îi pieri de pe față și gura i se lăsă din nou în aceeași curbă descendentă pe care Sherlock i-o văzuse cu câteva momente înainte, dar ochii continuau să-i sclipească.

– Ești bine? rosti Sherlock din buze, fără sunet.

Matthew dădu ușor din cap.

– Se poartă frumos cu tine? întrebă Sherlock în același fel.

Matty se încruntă.

– *Se poartă… frumos… cu tine*? repetă Sherlock, separând cuvintele pentru ca prietenul lui să înțeleagă mai bine.

Matty dădu iar din cap, foarte ușor.

– O să te luăm înapoi! îi mai spuse Sherlock.

Matty deschise gura și spuse mut:

– Știu!

Bărbații din spatele lui păreau să-și încheie conversația. Sherlock presimțea că nu mai aveau mult timp la dispoziție.

– Unde te duc? întrebă el.

Buzele lui Matty se mișcară, dar Sherlock nu pricepu ce voia să spună. Se încruntă, vrând să-i arate că nu înțelege. Matty

încercă din nou, dar cuvintele pe care le rostea îi erau necunoscute lui Sherlock.

Mâna lui Matty se mișcă pe tocul ferestrei, ca și cum ar fi scris ceva. Îi lăsa oare un mesaj lui Sherlock în praful și murdăria de acolo? Arătă cu degetul spre pervazul din afara geamului, apoi peste drum, la biserica veche și dărăpănată pe care Sherlock o observase mai devreme, și ridică din sprâncene, întrebându-l pe Sherlock dacă înțelesese. Sherlock clătină din cap. Matty încercă din nou – mimând că scrie ceva pe tocul ferestrei, arătând cu degetul spre pervaz și apoi spre biserică. De fapt, spre vârful bisericii. Adăugă și alte gesturi – ridică două degete, după care arătă spre Sherlock, arătă spre sine și în fine ridică trei degete și dădu din umeri, parcă a nedumerire.

Era incredibil. Indiferent ce voia să-i comunice Matthew, Sherlock simți că nu se putea dumeri.

Tocmai se pregătea să-i facă din nou semn că nu înțelesese, când unul dintre bărbați traversă camera și-l apucă pe Matty de umăr, trăgându-l de la fereastră. Nu se uită afară, așa încât Sherlock presupuse că îl smucise pentru că voiau să-l ia cu ei, nu pentru că îl văzuseră că-și făcea semne cu cineva de pe stradă. Întoarse capul și încercă să se facă invizibil. Când privi înapoi, camera era goală. Cei patru plecaseră, luându-l pe Matty cu ei.

Sherlock se repezi în jos pe scară până pe trotuar și traversă strada în fugă până la pensiune. Nu știa prea bine ce să facă, dar trebuia să facă ceva.

Sosea însă prea târziu. Cât timp el și Matty încercaseră să comunice, unul dintre bărbați coborâse probabil să cheme o birjă, iar altul dusese bagajele jos. Până traversă Sherlock strada, ei urcaseră deja în trăsură. Băiatul apucă să vadă pentru

ultima oară chipul înspăimântat al lui Matty înainte ca vizitiul să pocnească din bici și caii s-o ia din loc.

Se uită în jur după o altă birjă, dar pe stradă nu se vedeau decât oameni.

Simți cum îl înecă un val de disperare.

Nu. N-avea timp pentru așa ceva. Se repezi înapoi spre hotel cât putu de repede, reluând traseul pe care-l urmase și-l memorase inconștient, știind că avea hârtia cu antetul hotelului în minte dacă se pierdea cumva. Mintea îi lucra la fel de repede ca picioarele, încercând să descifreze ultimul mesaj al lui Matty. Trebuia să fi fost o lămurire, evident. Un răspuns la întrebarea pe care i-o pusese Sherlock. Dar ce răspuns?

O șaradă, poate? Oare Matty încerca să-i spună pe litere sau pe silabe numele locului unde se duceau? Sherlock încerca să decodeze mesajul în timp ce trecea în goană pe lângă magazine, hoteluri și colțuri de stradă. Aerul îi gâjâia în gâtlej și îi ardea plămânii.

Scris. Stilou. Creion? Cuvinte? Litere?

Pervazul ferestrei. Oare Matty avusese în vedere pervazul ca atare sau piatra din care era făcut?

Și biserica. În timp ce bocănea pe asfalt și ocolea în grabă trecătorii mai înceți, Sherlock încercă să-și amintească ce era pe vârful bisericii. O spiră, evident. Iar pe vârful spirei era...

O roză a vânturilor, mișcându-se în bătaia vântului.

Brusc, Sherlock înțelese totul. Pen-sill-vane[1]. Exista un loc în America, pe undeva pe aproape, numit Pennsylvania. Pennsylvania. Oare *asta* încercase Matty să-i spună?

[1] Joc de cuvinte intraductibil. *Penn* în engleză înseamnă „pix", *sill* – „pervaz", *vane* – „roză a vânturilor". (n.tr.)

Dar celălalt mesaj – cele două degete, arătatul spre el și spre Sherlock, apoi aerul acela nedumerit în timp ce ridicase trei degete? Asta ce însemna?

Două – asta putea să însemne „spre“[1]. „Pennsylvania spre... unde?“

Sherlock zări silueta Hotelului Jellabee. Mușchii i se încordaseră dureros, dar se sili să alerge mai departe.

Matty, Sherlock și încă un lucru, ceva care lipsea. Virginia! Trebuia să fie Virginia. Era un loc, nu doar un nume de fată!

„Pennsylvania spre Virginia.“ Mesajul tot nu avea prea mult sens, dar poate că Amyus Crowe avea să fie în stare să-l explice.

Se năpusti pe ușa de la intrare a hotelului și alergă în sus pe scări, prăbușindu-se aproape la ușa apartamentului lor. Lovi cu pumnii în ea. Ușa se deschise și Sherlock căzu înăuntru. Deasupra lui, rămasă fără grai, stătea Virginia.

– Unde e tatăl tău? întrebă el, gâfâind.

– Nu s-a întors. Probabil e încă la agenția Pinkerton.

– L-am văzut pe Matty. Îl iau cu ei. Sherlock trebui să-și smulgă vorbele din gură printre respirații întretăiate. Mi-a transmis un mesaj – „Pennsylvania spre Virginia“. Cred că încerca să-mi spună unde îl duc, dar nu înțeleg ce înseamnă. Se duc în Pennsylvania sau în Virginia? Sau în amândouă? Amândouă sunt nume de locuri, nu?

Virginia clătină din cap.

– E mai simplu. Compania feroviară Pennsylvania are trenuri din propria gară în New York. Au o linie care merge spre Virginia. Acolo îl duc pe Matty. Asta trebuie să fie.

[1] Din nou un joc de cuvinte. Pronunția cuvintelor *two* („doi“) și *to* („spre“) este identică. (n.tr)

– Trebuie să-l găsim pe tatăl tău și să-i spunem.

– Nu avem timp, zise ea. Dacă se duc la gară, atunci trebuie să mergem și noi acolo chiar acum și să îi interceptăm, să încercăm să-l recuperăm pe Matty. Nu putem să-l așteptăm pe tata. O să-i las un bilet.

Virginia se apropie iute de o masă, deschise un sertar și scoase un sul de bancnote.

– Tata le-a lăsat aici ca să nu-i fie furați din buzunar pe stradă. Nu că ar fi încercat careva, dar e întotdeauna precaut. S-ar putea să avem nevoie de ei.

Mâzgăli un bilet către tatăl ei pe una dintre foile cu antet de pe masa de scris, apoi o luară amândoi în jos pe scări și ieșiră în fugă din hotel. O birjă tocmai lăsa un călător la hotel. Virginia sări înăuntru și îl trase pe Sherlock după ea, apoi strigă la vizitiu. Sherlock nu auzi ce-i spuse, dar birja o porni în galop.

– I-am promis de două ori cât face cursa dacă ne duce la gară în zece minute, zise ea, zâmbind triumfător.

Amândoi se ținură bine cât timp birja îi hurducă pe străzile New Yorkului. De două ori, roțile trăsurii nimeriră în niște gropi, aruncându-i unul în brațele altuia, dar și unul, și altul se traseră înapoi cu repeziciune.

Când birja trase în fața frontonului masiv cu colonadă a ceea ce trebuia să fie gara, pe Sherlock îl durea tot corpul de atâtea zdruncinături. În timp ce Virginia îl plătea pe vizitiu, el se repezi în goană în gară.

Se trezi într-un fel de haos controlat. Oameni se mișcau în toate direcțiile printr-o sală mare cu pereți de marmură. În partea opusă intrării, o serie de arce dădea către ceea ce Sherlock presupuse a fi peroanele. Tăblițe atârnate cu cârlige anunțau

destinațiile trenurilor și opririle de pe drum. Chiar în timp ce el privea, unele tăblițe erau scoase și înlocuite cu altele.

Fugi în lungul arcadei, verificând toate indicatoarele. După câteva momente își dădu seama că Virginia alerga lângă el.

Chicago, Delaware, Baltimore... Sherlock simți că i se întoarce stomacul pe dos când își dădu seama că Virginia era un stat, iar destinațiile de pe tăblița indicatoare, orașe. În Anglia ar fi știut că Southampton, de exemplu, se afla în Hampshire, dar aici, în America, habar n-avea ce orașe erau în ce state.

– Acolo! strigă Virginia. Richmond – e capitala Virginiei. Linia 29. Compania Pennsylvania.

Fata trecu pe sub un arc și Sherlock o urmă. Un controlor de bilete într-o uniformă albastră impresionantă și o șapcă înaltă cu cozoroc mârâi văzând haina ruptă și șapca murdară ale lui Sherlock și încercă să-i oprească, dar Virginia se strecură pe lângă el. Omul încercă să-l apuce pe Sherlock de braț, dar Sherlock îl împinse și o luă la goană în urma ei.

Alergau acum pe peron, pe lângă vagoanele unui tren parcă nesfârșit. Locomotiva din capăt nu se vedea de după o curbă. Spre deosebire de gările englezești, unde peroanele erau înălțate până la același nivel cu ușile de la capetele vagoanelor, aici peronul era mai jos și în fiecare vagon se urca pe câteva scări.

Alergând, Sherlock cerceta cu privirea vagoanele, căutând chipul lui Matty, dar ceea ce văzu mai întâi fu fața arsă, cicatrizată, a lui John Wilkes Booth. O trase pe Virginia ca s-o oprească, apoi alergară înapoi de-a lungul vagonului.

– Nu avem timp, gâfâi el.

Virginia se uită în ambele direcții în lungul trenului. În afară de un mic grup de oameni care se îmbarca undeva departe,

nu era nimeni care ar fi putut să-i ajute. Chiar și controlorul de bilete care încercase să-i prindă mai devreme dispăruse – poate ca să cheme poliția.

– Trebuie să găsim un controlor în tren, spuse ea și puse piciorul pe trepte. El poate opri trenul.

Lui Sherlock nu-i rămase decât să urce după ea. Nu se gândise suficient de bine ce aveau de făcut, dar, până la urmă, nu avea nicio idee mai bună.

Se trezi înăuntrul vagonului. Pe mijloc era un culoar care trecea printre bănci de lemn tapițate.

Undeva pe la mijloc, pe bănci față în față, stăteau Ives, Berle, John Wilkes Booth și, judecând după forma capului, Matty. Cei trei bărbați discutau aprins, și Sherlock se strecură între două bănci înainte să apuce să-l vadă.

Virginia se uită în jur după un paznic. Deodată, inima îi sări lui Sherlock din piept – căci afară se auzi un fluier ascuțit, pătrunzător.

Și, în clipa următoare, trenul se urni din loc.

CAPITOLUL 12

Impulsul inițial al lui Sherlock fu să fugă la ușă și să sară din tren. O apucă pe Virginia de braț și o trase înspre el, dar ea se împotrivi.

– Trebuie să coborâm! șuieră el. Nu avem bilete și nu putem să plecăm fără tatăl tău!

– Putem să cumpărăm bilete de la controlorul din tren, răspunse ea, sau să-i spunem că tata are biletele la el și e în alt compartiment. Și putem să-i telegrafiem tatei când oprim și să-i spunem unde suntem. Cel mai important e să nu le pierdem urma celor care l-au răpit pe Matty. Dacă îi lăsăm să plece, îi pierdem pentru totdeauna. Trebuie să-i urmărim până se opresc la un alt hotel sau într-o casă, undeva.

– Dar... începu Sherlock.

– Crede-mă! Asta e țara mea, știu cum merg lucrurile aici. Am mai călătorit singură cu trenul. O să ne descurcăm.

Sherlock cedă. Nimeriseră acolo din întâmplare, dar acum trebuia să profite cât mai mult de situație, dacă tot ajunseseră până aici. Dacă ar fi coborât din tren și s-ar fi întors la hotel, ar fi însemnat să zădărnicească toate eforturile făcute până în clipa aceea pentru a ajunge în America.

– Foarte bine, spuse el. Rămânem.

– Deja nu prea mai avem de ales, observă Virginia și arătă spre fereastră. Afară, peronul dispăruse și trenul lua viteză, traversând fâșii largi de pământ. Sherlock auzi și simți în același timp clănțănitul roților peste suturile liniei ferate, cam o dată la o sută de metri.

Sherlock privi înapoi pe culoar spre bărbații care îl țineau pe Matty.

– S-au așezat pe locurile lor, spuse el. Ar trebui să ne găsim și noi un loc și să ne gândim ce avem de făcut în continuare. Îi urmărim numai sau vrem să încercăm să-l eliberăm pe Matty?

– Depinde de cum evoluează lucrurile, răspunse Virginia. De ce crezi că s-au grăbit atât să ajungă la tren?

– E greșeala mea, recunoscu Sherlock. Unul dintre ei m-a văzut pe stradă, dar am reușit să mă ascund, așa că el a luat-o înapoi spre hotelul unde trăseseră. Probabil atunci au hotărât să o șteargă. Atunci a reușit Matty să-mi spună unde plecau. Sherlock făcu o pauză și se uită în jur. Uite acolo două locuri libere. Hai să ne așezăm, cel puțin.

Banca lor nu era cu fața în sensul de mers al trenului, așa că nu-i vedeau pe răpitorii lui Matty. Sherlock aruncă o privire pe fereastră. Trenul lua o curbă lungă în față și el putu în sfârșit să vadă locomotiva. Se așteptase, cu naivitate, să arate precum cele care mergeau, în Anglia, de la Farnham, prin Guildford, către Londra, dar cea de aici era altfel. Forma de bază, cilindrică, a cazanului era aceeași, dar locul coșului mic de pe locomotivele britanice îl ținea un coș masiv, cu marginile alungite în jos, care ieșea din partea din față a cazanului. Iar de botul trenului era atașat un obiect bizar: un grilaj metalic cu vârful ascuțit, ce părea menit să înlăture orice ar fi nimerit pe șine.

– Bizoni, zise Virginia succint, urmărindu-i privirea.

– Ce?

– Bizoni. Și vaci. Se abat uneori pe șine și nu se mai mișcă de acolo. Trenul trebuie să încetinească și plugul le dă la o parte.

– Aha! Sherlock reflectă o secundă. Ce-ar fi să-i spunem controlorului de bilete?

– Ce să-i spunem?

– Că Matty e ținut ostatic.

– Și ce crezi că o să facă el? Virginia clătină din cap, scuturându-și buclele arămii în jurul feței. Controlorul e de obicei un moșuleț care se apropie de pensie. N-o să poată face nimic.

Trenul pufăia mai departe. Treptat, clădirile și drumurile din preajma căii ferate lăsară loc câmpiilor și pâlcurilor de copaci. Vegetația verde scânteia în soare.

– Cât durează călătoria? întrebă Sherlock.

– Până la Richmond? Virginia reflectă o clipă. O zi, s-ar putea. Depinde dacă oprim pe undeva. Și s-ar putea să trebuiască să schimbăm trenul.

– *O zi*? Țara aceasta era cu adevărat *mare*. Și ce-o să mâncăm?

– S-ar putea să existe un vagon-restaurant în spatele trenului. Dacă nu, prin gările unde oprim o să fie oameni care vând mâncare. Trenul oprește de regulă suficient ca să apucăm să coborâm și să luăm repede ceva de mâncare. Și s-ar putea să reușim chiar să-i trimitem tatei un mesaj prin telegraf la hotel, sau prin Agenția Pinkerton, mai ales dacă îl scriem dinainte și îl înmânăm pur și simplu la ghișeu. În majoritatea gărilor e câte un oficiu de telegraf.

– Va trebui să fim atenți să nu fim văzuți, observă Sherlock.

– Ne descurcăm noi, spuse ea din nou, cu o voce încrezătoare.

Sherlock aruncă o privire peste umăr, ca să se asigure că cei patru erau la locurile lor. Unul dintre ei venea pe culoar. Sherlock se întoarse rapid, sperând că nu fusese văzut. Berle, doctorul cel chel, trecu pe lângă ei, și Sherlock se uită la spatele lui care se depărta către capătul vagonului. Trebuia să aibă mare grijă când avea să se întoarcă Berle. Atunci avea să vină cu fața la ei și cu siguranță l-ar fi recunoscut pe Sherlock dacă l-ar fi văzut din nou.

Îi trecu prin minte că modul cel mai simplu de a-și ascunde fața era să se răsucească și s-o sărute pe Virginia atunci când Berle s-ar fi întors. În felul acesta, doctorul nu i-ar fi văzut decât ceafa. Se întoarse spre Virginia și deschise gura, gata să-i propună ceea ce-i trecuse prin cap. Ea îl privi cu ochii violeți strălucitori în lumina soarelui.

– Ce-i? îl întrebă.

– Mă gândeam... ezită el.

– La ce te gândeai?

Nu părea nimic complicat în a-i spune că „s-ar putea să fie nevoie să te sărut ca să nu fim recunoscuți, așa că nu te speria dac-am s-o fac“, dar, din cine știe ce motiv, Sherlock nu putu scoate un cuvânt. Chipul ei era la doar cincisprezece centimetri de al lui, suficient de aproape pentru ca el să-i numere pistruii. Suficient de aproape ca să se poată apleca pur și simplu și să-i atingă buzele cu buzele lui.

– Nimic. Nu-ți face probleme.

Ea se încruntă.

– Nu, serios, ce este?

– Serios, nu-i nimic. Sherlock întoarse capul în partea opusă, atent, în caz că Berle se întorcea. Dacă îl vedea, avea pur

și simplu să se uite pe fereastră sau ceva asemănător. Își dădu seama că purta încă șapca pe care o cumpărase în magazinul cu „mărunțișuri“. Putea pur și simplu să și-o tragă pe ochi și să se prefacă adormit. Ar fi fost suficient. Probabil.

Privi din nou pe fereastră. Pe lângă ei treceau în goană stâlpii de telegraf, unul după altul, paraleli cu șinele. Sherlock număra leneș secundele dintre ei – unu, doi, trei, patru –, și din nou – unu, doi, trei, patru. Erau amplasați la distanțe regulate, din câte își dădea seama. Dacă ar fi știut cât de mare era această distanță, ar fi putut să o multiplice cu perioada de timp dintre stâlpi ca să-și dea seama cât de repede mergea trenul. Nu că ar fi fost altceva decât o simplă informație interesantă, dar l-ar fi ajutat să-și treacă vremea.

Trecură în viteză pe lângă un orășel, care dispăru la fel de repede cum apăruse. Sherlock nu rămase decât cu impresia fugitivă a unor construcții joase de lemn, a căruțelor cu patru roți și a unei sumedenii de cai.

Țăcănitul trenului îi dădea o stare de somnolență. Cheltuise o mare cantitate de energie când alergase până la hotel, și încordarea constantă începea să lase urme. Organismul lui avea nevoie de odihnă.

Probabil că ațipise o vreme, pentru că se trezi că privește pe geam către oglinda unui curs de apă scânteind pe fundul unei văi adânci. Trenul se afla pe un pod. Traversau o ravenă.

Din câte își dădea seama Sherlock, podul era din lemn și abia puțin mai lat decât trenul.

Virginia îl simți că se încordează pe neașteptate.

– Nu te teme, spuse ea. Suntem în siguranță. Podurile astea rezistă de mulți ani.

La scurt timp după aceea, trenul începu să încetinească.

– Ne apropiem de o gară, spuse Virginia.

– Sau e vreun bizon pe linie, răspunse Sherlock. Mintea lui începu să treacă în revistă posibilitățile. Faptul că soseau într-o stație deschidea mai multe posibilități. Puteau să cumpere mâncare, să-i trimită unui mesaj prin telegraf lui Amyus Crowe și să încerce să-l elibereze pe Matty. Dacă ar fi reușit, într-un mod sau altul, să-l facă să se dea jos din tren, ar fi putut fie așteptat în oraș până la sosirea lui Amyus Crowe, fie pur și simplu lua un tren înapoi – presupunând că trenurile treceau pe acolo mai des de o dată pe zi – sau pe săptămână. Sherlock își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee de frecvența cu care circulau trenurile în această țară.

– Hai să coborâm pe peron! spuse el. Dacă avem ocazia, trebuie să-l separăm pe Matty de oamenii ăștia.

Trenul încetini și mai mult. Treceau pe lângă un lan uriaș de plante înalte, cu vârfurile bulbucate. Singurul gard pe care Sherlock îl văzu se întindea de la calea ferată până la orizont. Șuierul locomotivei cu aburi tăie brusc aerul: o chemare tânguitoare, precum strigătul unei făpturi mitice. Trecură pe lângă câteva case și hambare risipite, apoi pe lângă alte case, și apoi în fața lor apăru întregul oraș, în timp ce trenul oprea treptat lângă un peron din scânduri, abia puțin ridicat deasupra pământului.

– Coborâm, zise Sherlock, auzind vocea distantă a controlorului de bilete: „Stația Perseverance, New Jersey. Stimați călători, trenul staționează zece minute. Stația Perseverance, zece minute“.

Sherlock o trase pe Virginia către ușă. Cineva de afară o deschise și cei doi săriră pe peronul de scânduri.

– Tu du-te și ia mâncare, zise el. Banii sunt la tine. Eu o să verific ca nu cumva indivizii ăia să se dea jos aici.

Peronul era plin de oameni în haine prăfuite din pânză de dril, de cord sau dintr-un soi de bumbac imprimat care semăna întru câtva cu un tartan de vară. Sherlock își croi drum printre ei și se așeză în umbra unui zid. Unii pasageri părăseau trenul definitiv, alții ieșeau doar pentru câteva momente, iar alții urcau. Conductorul mergea dintr-un capăt într-altul al peronului, verificând că toată lumea știe încotro se duce.

Ives – bărbatul cel voinic cu păr blond tuns scurt – ieși din tren împreună cu Matty. Berle, doctorul, rămăsese probabil să se îngrijească de John Wilkes Booth. Matty arăta palid, dar Ives părea să se poarte cu el destul de bine. Nu-l împinse și nu-l lovi cel puțin, dar brațul lui rămase așezat pe umărul lui Matty. Îl ghidă pe băiat către un șir de barăci de lemn, puțin mai mari decât o gheretă, aflate pe o latură a căii ferate. Toalete, presupuse Sherlock. Erau probabil doar niște găuri în pământ, acoperite pentru a oferi intimitate.

Sherlock ocoli în fugă barăcile, ajungând în spatele lor, și numără până la cea în care i se păruse că intrase Matty. Lemnul din spatele toaletei era aproape putred în partea de jos. Ives avusese dreptate. Putoarea era amețitoare.

– Matty! șuieră el prin crăpăturile lemnului.

– Sherlock! strigă Matty. V-am văzut pe tine și pe Virginia în tren!

– *Ei* ne-au văzut?

– Nu. Ar fi zis ceva.

– Bun. Sherlock încercă lemnul de la baza barăcii. Ajută-mă să fac o gaură.

Sherlock trase, Matty împinse și împreună smulseră suficiente bucăți de lemn pentru ca Matty să se strecoare prin gaura rezultată. Sherlock îl apucă de mână și trase. În câteva clipe, cei doi băieți erau față în față.

– Ești teafăr? întrebă Sherlock cu răsuflarea tăiată.

– Acum sunt mai bine. Matty se încruntă. Pe vas am fost foarte speriat, dar s-au purtat destul de bine cu mine și mi-au dat să mănânc. Am știut că ai să vii după mine.

– Hai s-o ștergem de-aici!

Se furișară împreună prin spatele latrinelor. Sherlock își iți capul după colțul uneia și se uită în jur. Ives aștepta puțin mai la o parte.

– Unde-i Virginia? întrebă Matty.

– Cumpără mâncare.

– Și domnul Crowe?

– A rămas în New York, recunoscu Sherlock.

– Cum așa?

Sherlock clătină din cap.

– Un concurs de împrejurări. Nu așa plănuiserăm.

Ives se dădu câțiva pași mai departe, ținându-se de nas. Când îl văzu întors cu spatele, Sherlock îl apucă pe Matty de braț.

– Haide!

Alergară amândoi peste câmp, spre construcția simplă de lemn care adăpostea casa de bilete și sala de așteptare. Sherlock îl duse pe Matty după colțul clădirii, pentru ca Ives să nu-l poată vedea dacă s-ar fi întors. Virginia era acolo, așteptându-i. Îi dădu lui Sherlock două suluri de hârtie cu ceva fierbinte înăuntru, apoi îl apucă pe Matty și îl strânse în brațe.

– Mă bucur mult de tot să te revăd!

Matty îi răspunse cu o îmbrățișare.

– Și eu, zise el din toată inima.

Sherlock scoase capul după colțul clădirii. Mulțimea se rărise – cei care își continuau călătoria se îmbarcaseră deja, cei care coborâseră se împrăștiaseră. Rămăseseră numai câțiva pasageri, ieșiți să-și mai dezmorțească picioarele și să cumpere câte ceva de mâncare. Controlorul stătea pe peron, cercetând vagoanele cu privirea de la un capăt la altul și verificându-și ceasul de buzunar. În față, lângă locomotivă, mecanicul de tren umplea apa în cazan dintr-un rezervor de pe marginea liniei, ridicat pe niște suporți.

– Nu avem decât să așteptăm aici până pleacă trenul, zise Sherlock, apoi să-l luăm pe următorul înapoi către New York.

– N-o să fie așa de simplu, îl avertiză Virginia.

– De ce?

Ea făcu semn înapoi către latrine.

– Ia uite!

Berle și Ives erau amândoi acolo. Ives îi explica în mod evident ceva doctorului, care arăta furios.

– Și-au dat seama că Matty a fugit, zise Sherlock. O să înceapă să-l caute.

Avu dreptate. Berle și Ives se despărțiră, luând-o în direcții diferite. Doctorul se duse înapoi în lungul trenului, uitându-se pe dedesubt ca să vadă dacă nu cumva cineva stătea pe cealaltă parte, iar Ives o porni cu pași mari către ei. De fapt, nu către ei, ci către clădirea gării. Intră și examină sala de așteptare.

– Repede! zise Sherlock. Pe aici!

Și-i conduse pe ceilalți înapoi către tren.

– Nu putem să ne întoarcem! protestă Virginia.

– N-avem încotro, zise el. Ives și Berle vor cerceta peste tot în jurul gării și al toaletelor. Dacă reușim să urcăm în tren și să trecem pe partea cealaltă, putem să o luăm la fugă și pe urmă să ne întoarcem după ce pleacă trenul.

Sherlock urcă treptele în tren. Virginia și Matty îl urmară, dar fără convingere.

Se îndreptară repede către cealaltă latură a vagonului și Sherlock încercă mânerul ușii.

Era încuiată.

Apăsă mai tare. Fără folos.

Virginia se uita afară pe ușa de pe partea gării.

– Se întorc! strigă ea.

Sherlock privi în lungul vagonului.

– Putem să mergem la ușa din celălalt capăt, zise el pe un ton de comandă. Haideți!

Din fericire, se urcaseră într-un alt vagon decât cel din care coborâseră. Cât timp își făcură loc pe culoar, pe lângă pasagerii în picioare, care fie își verificau bagajele, fie se plimbau de colo-colo, nu-l văzură pe niciunul dintre răpitorii lui Matty.

La capătul vagonului, Sherlock verifică ușa prin care se cobora din tren pe latura opusă gării. Nu era încuiată, dar, când o deschise larg și se pregăti să sară jos, îl zări pe Ives, blondul cel îndesat. Stătea cu spatele la el, privind peste câmp. Sherlock trase repede ușa la loc.

Virginia verifica latura dinspre gară.

– Chelul e tot aici, zise ea. Cercetează trenul pe amândouă părțile.

Afară, conductorul dădu semnalul de plecare.

– Îmbarcarea! strigă el.

Sherlock simți că-l ia cu amețeală. N-aveau cum să iasă.

– Va trebui să încercăm din nou la stația următoare, spuse el cu glas ferm. Cel puțin l-am recuperat pe Matty.

Se auzi din nou fluierul conductorului, și, câteva secunde mai târziu, trenul se smuci și o luă din loc, încet mai întâi, dar accelerând treptat. Virginia se uită afară pe fereastră.

– Chelul a urcat, zise ea.

Sherlock verifică și el pe partea lui.

– Și Ives.

– Deci suntem toți în tren, spuse Matty. Super! Nici măcar n-am putut să mă duc ca lumea la toaletă.

– Cel puțin avem mâncare, replică Virginia.

– Hai să ne găsim niște locuri, zise Sherlock. De preferat cât mai departe de indivizii ăștia. În celălalt capăt al trenului, dacă se poate.

Se întoarse să plece, dar tăcerea ciudată pe care o simți deodată în spatele lui îl făcu să se răsucească la loc.

Berle și un bărbat necunoscut stăteau lângă Virginia și Matty, ținându-le câte un cuțit la gât. Trebuie să fi venit din celălalt vagon, dinspre capul trenului, fără ca ei să-i observe.

Sherlock aruncă o privire peste umăr.

De pe culoarul vagonului în care tocmai se pregătise să pășească se vedea venind cu pași mari Ives. Nu părea prea vesel.

– Nu fi prost, băiete, zise Berle. Ives e deja destul de furios. Nu-l stârni mai rău. Își cam... pierde controlul uneori.

Sherlock se uită de la Ives la Berle. Părea să fie între ciocan și nicovală.

Simți cum inima îi îngheață în piept. N-avea scăpare. Erau într-adevăr două ieșiri în apropiere, dar pe niciuna nu putea să evadeze.

„Nu“, își spuse el. Ce-ar fi spus Mycroft? Ce l-ar fi învățat Amyus Crowe? „Când ai numai două opțiuni și nu-ți place niciuna, fă o a treia alegere.“

Sherlock deschise ușa vagonului și făcu un pas înainte.

Prin fața ochilor îi fulgeră peisajul verde luxuriant al statului New York. O auzi pe Virginia scoțând un geamăt înăbușit în spatele lui și pe Ives suduind. Se agăță cu mâna stângă de cadrul ușii și își sprijini talpa stângă în locul în care ușa întâlnea podeaua trenului. O rafală de vânt îl împinse cu putere și Sherlock se clătină înainte și înapoi în spațiul dintre vagoane. Văzuse mai devreme acolo o scăriță care ducea pe acoperiș și întinse brațul drept spre ea. Apucă strâns cu degetele un fuștei și întinse piciorul drept în gol, încercând să nimerească scara. După un timp care i se păru nesfârșit, dar care în realitate nu fu probabil decât o secundă sau două, simți că atinsese o treaptă cu talpa. Desprinzându-se de cadrul ușii, se avântă în sus pe scară.

O mână i se încleștă de piciorul drept înainte să apuce să-l tragă după el. Sherlock smuci cu putere și simți că lovise ceva. Strânsoarea se desfăcu brusc, deși în jurul gleznei, acolo unde fusese înhățat, îi rămase un cerc dureros.

Într-o clipă era pe acoperișul vagonului.

Se ghemui și se ținu cu o mână de bara care mergea de la un capăt la altul al vagonului.

În față, văzu trenul cotind. Vântul împingea înapoi fumul de pe coș, umezindu-i ochii și împiedicându-l să respire.

Sherlock șovăi o clipă. Alesese într-adevăr singura opțiune disponibilă de evadare, în loc să se lase prins, dar libertatea pe care o câștigase era limitată. Se afla tot în tren – pe tren,

de fapt – și nu avea niciun plan. Oriunde s-ar fi dus, Ives și ceilalți aveau să-l găsească. Și să-l omoare, probabil. În plus, nu putea pur și simplu să fugă, să sară din tren în vreun râu sau altceva. Trebuia să-i salveze pe Virginia și pe Matty.

Simți din nou un val de disperare atârnând deasupra lui, gata să-l inunde, dar îndepărtă imaginea cu un efort chinuitor de voință. Mai târziu. Acum nu avea timp de așa ceva. Trebuia să se gândească.

Dacă reușea să se târască pe acoperișurile vagoanelor până în capul trenului, ar fi putut eventual să-l alerteze pe mecanic. Ar fi descoperit poate o metodă de a transmite un mesaj autorităților, de a schimba macazele ca să se întoarcă la New York – ar fi găsit el ceva!

Ghemuindu-se în continuare, Sherlock înaintă de-a lungul acoperișului. Vântul îi bătea în față, împungându-l cu un deget uriaș chiar în mijlocul pieptului, dar el i se împotrivea. Trebuia să se împotrivească. Ochii îi lăcrimau întruna, iritați de fum, iar răsuflarea i se întretăia în piept, dar nu putea să se oprească. Matty și Virginia depindeau de el.

Trenul zdrăngăni peste o porțiune mai denivelată a căii ferate și Sherlock aproape scăpă bara din mână. Se clătină câteva clipe în loc, încercând să se lase cât mai jos, până când simți că-și recăpătase echilibrul.

„Cel puțin un oarecare echilibru“, se gândi el, privind cum peisajul îi trecea cu repeziciune prin fața ochilor în pete tulburi, verzi și maronii.

Se apropiau de un râu. Sherlock îl văzu undeva înaintea trenului, care cotea spre un pod făcut parcă din chibrituri. Simți cum inima începe să-i bată mai tare.

După care păru să i se oprească pur și simplu în loc în clipa când capul și umerii lui Ives apărură la îmbinarea dintre vagonul pe care se târa Sherlock și cel dinaintea lui. Probabil fugise repede pe culoar și se cățărase pe următoarea scară.

Ives se trase în sus pe acoperiș și se ridică în picioare. Fumul locomotivei, împins de vânt, se învălătucea în jurul lui ca o pelerină cenușie.

– Nu te-ai gândit prea bine, puștiule! strigă el. Unde te duci? Ești mai în siguranță în vagon, împreună cu ceilalți.

Sherlock clătină din cap.

– N-ai nevoie decât de unul dintre noi ca să-l șantajezi pe Amyus Crowe, strigă el. Și nu cred că-ți dorești să târăști trei ostatici după tine.

– Amyus Crowe, zise Ives. Așa îl cheamă pe tipul ăla mare, în costum alb? Nu i-am auzit numele până acum, dar e foarte tenace. Și tu la fel.

– Habar n-ai tu! strigă Sherlock, dar era speriat. Privi înapoi. Nu se vedeau nici Berle, nici celălalt bărbat, dar pe acolo șansele de a scăpa erau mici. Probabil că îl așteptau la următoarele două îmbinări ale trenului, unul ținând-o pe Virginia, celălalt, pe Matty.

Când se întoarse, Ives ținea în mână o pușcă.

– Îți dau eu ție dacă ai ambâț, zise Ives, ridicând pușca să ochească.

Sherlock se gândi o fracțiune de secundă ce însemna „ambâț“, observând totodată că trenul părăsise terasamentul și intrase pe podul pe care îl văzuse mai înainte. Pământul de dedesubt se surpă deodată într-un abis stâncos, pe fundul căruia licărea o panglică albastră. Sherlock simți că un gând încerca să-și facă loc în mintea sa, încă tulbure.

Ives trase. Sherlock tresări, dar, așa cum prevăzuse, vântul și vibrațiile trenului îl dezechilibraseră pe Ives, și glonțul trecu inofensiv la oarecare depărtare de el.

Ives se apropie, străduindu-se să-și păstreze echilibrul, și Sherlock încercă să limpezească gândul care-i plutea încă neclar prin minte. Ceva ce făcuse recent. Ceva pe care îl *cumpărase*.

Praștia! Se scotoci disperat prin buzunare după fâșia de piele cu cele două cureluțe atârnate la capete, pe care o cumpărase în magazinul de „mărunțișuri". Buzunarul din dreapta al pantalonului era gol. Cel din stânga, la fel. Ives se pregătea să mai tragă o dată. Praștia nu era nici în buzunarul din stânga al hainei, dar degetele lui Sherlock atinseră săculețul cu bile pe care îl cumpărase tot atunci. Ives țintea din nou, sprijinind arma cu celălalt braț. Iat-o în buzunarul din stânga al hainei! Sherlock scoase praștia și își strecură iute mâna prin bucla cureluței, apoi strânse cealaltă cureluță în palmă, lăsând fâșia mai groasă de piele să atârne liberă.

Ives trase. Glonțul îi șuieră lui Sherlock pe la ureche.

Vârî mâna stângă în buzunar, scoțând o biluță de metal, și o puse repede în praștie. Înainte ca Ives să apuce să reacționeze, răsuci praștia de două ori în loc, apoi îi dădu drumul. Mica sferă de fier zbură către Ives, lăsând prin aer o dâră lucioasă, și îl lovi în lobul urechii stângi, smulgându-i o bucățică de carne. Ives urlă de surpriză și de durere, și sângele îi țâșni pe umăr. Făcu ochii mari, parcă nevenindu-i să creadă.

Sherlock apucă din nou praștia și puse încă o bilă în ea.

Trenul era acum la mijlocul podului, și lui Sherlock i se păru că simte o mișcare vagă de legănare laterală, ca și cum podul se clătina ușor sub greutatea vagoanelor.

Ives se năpusti înainte, târșâit, înspre Sherlock, cu mâinile întinse ca să-l apuce. Părea să fi uitat că încă avea arma.

Sherlock răsuci din nou praștia de două ori și dădu drumul bilei, care străbătu fulgerător distanța scurtă dintre cei doi și îl nimeri pe Ives chiar în mijlocul frunții, rămânând acolo, în mica adâncitură pe care o crease instantaneu. Ives căzu pe spate, cu ochii atât de mari, încât Sherlock îi văzu albul pupilelor. Se izbi cu spinarea de acoperiș, apoi se rostogoli pe o parte și căzu peste margine. Sherlock auzi un răcnet disperat, după care nu mai distinse decât șuierul vântului și fluieratul trist al locomotivei.

Căzu în genunchi, ținându-se în continuare cu mâna de bară. Așteptă ca respirația și bătăile inimii să i se liniștească, apoi se ridică din nou și o luă înapoi către capătul de unde venise al vagonului.

Îl învinsese pe unul. Mai rămâneau câțiva, dar acum avea și o armă.

Șinele clănțăniră sub roțile trenului când ajunseră la celălalt capăt al văii. Se auzi din nou fluierul locomotivei. Sherlock privi înainte și văzu că linia ferată se bifurca. O pereche de șine mergea drept înainte, cealaltă cotea paralel cu buza râpei.

Iar trenul o lua la dreapta. Încetini în timp ce trecea printr-o spărtură într-un gard și se îndrepta spre o gară pe care Sherlock o zări în depărtare.

Dar nu era o gară, își dădu el seama.

Era o casă. O casă mare, albă. Iar în spatele ei se întindea ceva ce semăna cu o mulțime de țarcuri, împrejmuiri și cuști, ca o mică grădină zoologică privată.

Sherlock coborî scara cât putu de repede și se repezi înapoi în vagon. Conductorul tocmai trecea pe culoarul central,

făcându-și loc printre pasagerii neliniștiți și strigând: „Oprire neprevăzută. Vă rugăm nu coborâți. Oprire neprevăzută“.

Trenul micșoră viteza, pufăind un lung șir de vălătuci de fum, apoi trase în fața unei verande lungi din spatele casei.

Pe verandă stătea un grup de opt sau nouă bărbați.

Orice speranță că dăduseră poate de polițiști sau de soldați se nărui în sufletul lui Sherlock când îl văzu pe Berle și pe celălalt bărbat coborând din tren, cu Virginia și Matty lângă ei, și alăturându-se grupului.

CAPITOLUL 13

În tren era haos. Fiecare pasager în parte părea să țipe la controlor, încercând să afle de ce o luaseră pe altă linie, de ce se opriseră și unde erau. Controlorul nu părea sigur pe el – încerca să-i potolească pe oameni, dar chipul lui vădea că el însuși era depășit de situație.

– Oprire neprevăzută! continua el să strige. Vă rugăm, *nu* coborâți!

Pe peron, cei doi bărbați rămăseseră locului, ținându-i strâns de braț pe Virginia și pe Matty. Așteptau ceva. Pe el, bănui Sherlock. Undeva într-o parte îl zări pe John Wilkes Booth. Stătea drept, dar se clătina încet de la stânga la dreapta, cu o privire pierdută. Fusese probabil îndopat cu medicamente ca să rămână tăcut.

Unul dintre bărbații din grup – pe care Sherlock nu-l mai văzuse niciodată – își scoase cu repeziciune mâna de la spate. În ea ținea o armă.

Sherlock își dădu seama că nu prea avea de ales. Coborî și el din tren pe cele câteva scări care duceau spre veranda casei.

Aproape de coada trenului văzu că bărbații care așteptaseră pe peron ridicau niște cutii din ultimul vagon. Păreau

să semene cu cutiile pe care le văzuse în grădina casei din Godalming, cele în care i se păruse că zărește ceva mișcându-se. Fură apoi transportate către o căruță care aștepta alături. Oamenii păreau grijulii ca nu cumva degetele să le intre în spațiile dintre scânduri. Doi dintre ei înjurară când cutia lor se smuci brusc și aproape căzu la pământ, deși Sherlock nu-și putu da seama ce o făcuse să-și schimbe centrul de greutate. Poate se mișcase ceva înăuntru.

Deși Sherlock nu văzuse pe nimeni dând vreun semnal, trenul se urni din loc, zdrăngănind asurzitor din grilajele dintre vagoane. Se mișcă la început încet, dar, pe măsură ce se depărtă, mări viteza.

– Unde e Ives? îl întrebă Berle pe Sherlock, încercând să acopere vuietul trenului.

O apucase pe Virginia cu brațul drept, iar în stânga ținea mânerul unei cutii cam de mărimea unei mingi de fotbal.

– A sărit, răspunse Sherlock.

Inima îi bubuia în piept, dar încercă să-și păstreze calmul și să pară sigur de sine.

Virginia și Matty se uitau amândoi la el, îngrijorați. El îi privi pe rând, încercând să-i asigure că totul avea să fie în regulă, dar el însuși nu părea tocmai convins și nu se îndoia că nici ei nu erau.

– Vrei să spui că a *căzut*, zise Berle. L-ai *omorât*!

– Simt miros de fum, zise Booth din spatele lor, cu ochii încă închiși și vocea distantă, visătoare.

– Gura! mârâi cel de al treilea bărbat, cel care îl ținea pe Matty. Dacă nu cumva vrei să-ți pârlesc cu dangaua și celălalt obraz! Trebuise probabil să îndure monomania lui Booth tot

drumul de la New York – poate chiar de la Southampton – și era în mod evident gata să explodeze. Sherlock îl studie o clipă. Nu-l văzuse în tren. Avea constituția unui pugilist și purta pantaloni de dril și o haină din același material peste o cămașă fără guler. La gât își înfășurase o pânză roșu aprins.

– Nu-l hărțui, Rubinek, îl avertiză Berle. Duke are încă nevoie de el.

Bărbatul pe nume Rubinek își mută privirea înverșunată asupra lui Sherlock.

– Și ăsta? mârâi el. Duke n-are nicio nevoie de el, ba a mai și recunoscut că l-a omorât pe Ives.

Își scoase la iveală de la spate mâna dreaptă liberă și îndreptă țeava revolverului înspre Sherlock.

– Și Gilfillan? întrebă Berle. Și el e mort? Ne-a trimis o telegramă.

– E în grija poliției, răspunse Sherlock.

Nu era sigur că într-adevăr așa stăteau lucrurile, dar așa ar fi trebuit să fie.

Berle închise ochii o secundă.

– Cădem din lac în puț, zise el încet. Duke n-are să fie prea încântat, și am auzit tot felul de povești despre ce se întâmplă când Duke nu e prea încântat.

– Nu prea avem de ales, zise Rubinek pragmatic. Trenul a plecat, noi am rămas. Hai să ne descotorosim de puștii ăștia și să mergem să-l vedem pe Duke.

– Nu ne descotosorim de niciun puști, zise Berle încet, dar autoritar. Odată dispărut Ives, era clar că el devenise șeful. Duke o să vrea să-i ia la întrebări, să vadă ce știu. Abia dup-aia o să-i lase probabil în seama potăilor lui.

– Eu tot vreau să-i omor cu mâna mea, mormăi Rubinek, ca un copil răsfățat căruia i se refuză un fursec.

– Cel puțin îi avem pe Booth și chestia asta, zise Berle, ridicând cutia pe care o ținea în mână la nivelul ochilor și uitându-se la ea cu un soi de rea-voință. Să sperăm că ajunge. Apoi oftă. Hai să mergem să încheiem și socoteala asta.

O porni înainte pe verandă către o masă rotundă care, observă Sherlock, fusese instalată în fața unor uși de geam. Peste ea era întinsă o față de masă, iar în mijlocul ei fuseseră așezate o carafă cu un lichid ce părea a fi suc de portocale, o farfurie cu chifle și șapte pahare. Șapte scaune din fier forjat, vopsite în alb, erau aranjate în jurul mesei, iar într-o gaură din centrul ei fusese înfiptă o umbrelă albă care apăra de lumina orbitoare a soarelui.

„Umbrelă." Cuvântul i se înșurubă în minte lui Sherlock în timp ce coborau pe verandă. Îi amintea de ceva, dar nu-și putea da seama de ce anume. Asta era problema memoriei omenești, se gândi el – nu putea reține decât o cantitate limitată de informații. Dacă ar fi existat o metodă de a șterge toate amintirile de care oamenii nu aveau nevoie și de a le înlocui cu cele importante! Poate ar trebui să-și noteze pur și simplu tot ce i se părea important într-un caiet, sau un set de caiete, în ordine alfabetică, ca să poată regăsi informațiile rapid oricând avea nevoie de ele.

Sherlock încerca de fapt să se distanțeze de situație gândindu-se la altceva, dar strădania îi fu zădărnicită când Rubinek îl împinse către unul dintre scaune cu țeava pistolului.

– Stai jos! mârâi el.

Sherlock se supuse. Matty și Virginia fură puși să i se așeze de o parte și de alta, apoi Berle și John Wilkes Booth luară loc în stânga Virginiei, iar Rubinek, în dreapta lui Matty.

Un scaun rămăsese liber, observă Sherlock. Probabil era rezervat misteriosului Duke.

– Tatăl meu ne va găsi până la urmă, dacă nu ne dați drumul, zise Virginia.

– Tatăl tău e tipul ăla masiv în costum alb? Berle se uită de la Virginia la Matty și apoi la Sherlock. Nu e tatăl vostru al tuturor, nu? Nu v-am mai văzut pe toți la un loc până acum. Se uită mai îndeaproape la Matty. Noi te-am luat pe tine fiindcă am crezut că o să-l împiedicăm să mai vină după noi. Dar se vede că n-am judecat prea bine. Ar fi trebuit s-o luăm pe fată.

– Oricum ar fi venit după voi, zise Virginia. Cu asta se ocupă. Nu-i place să i se dea ordine.

Berle se pregătea să spună ceva, dar ușile care dădeau pe verandă se deschiseră brusc, ținute de doi servitori în smochinguri negre imaculate. O nouă siluetă ieși la lumină.

Bărbatul care apăru pe verandă era înalt – avea peste 1,85 m, estimă Sherlock, probabil chiar peste 1,90 – și cumplit de slab. Întreaga lui ținută – costumul de comandă, vesta, cămașa, ghetele, pălăria cu boruri mari și mănușile – era de culoare albă, cu excepția panglicii care-i înconjura calota pălăriei și a cravatei ca de cowboy ce-i atârna de gulerul cămășii și dispărea în spatele jiletcii, amândouă făcute din piele. O clipă, lui Sherlock i se păru fie că era foarte palid, fie că purta un machiaj alb, dar apoi își dădu seama că omul avea pe față o mască de porțelan fabricată cu atâta măiestrie, încât arăta ca un chip sensibil, cu trăsături fine. Părul care-i ieșea de sub pălărie și-i cădea pe lângă marginile măștii era atât de blond, încât părea el însuși aproape alb.

Ochii vizibili prin găurile măștii nu erau însă albi. Irisurile întunecate păreau aproape negre, dar regiunea din jurul lor era

injectată. Pe fondul albeții perfecte a măștii, rezultatul erau doi ochi roșii strălucitori, care priveau atenți în jur.

Încheieturile ieșite de sub manșetele cămășii arătau incredibil de subțiri. Sherlock se întrebă dacă nu cumva o strângere de mână mai zdravănă i-ar fi putut rupe oasele omului acestuia. De altfel, el nu întinse mâna nimănui. În timp ce pășea își ținea brațele depărtate de corp, căci de încheieturi îi erau legate două lese lungi de piele neagră care se continuau în întunericul casei. Și ceva trăgea de lesele acelea, întinzându-le la maximum.

– Bună ziua, domnule doctor! spuse bărbatul din spatele măștii cu glas încet, pițigăiat, aproape în șoaptă. Bună ziua, domnule căpitan Rubinek, domnule Booth! Și bună ziua și distinșilor noștri oaspeți, desigur. Mă tem că nu vă știu numele. În interesul unei conversații civilizate, vreți să fiți atât de amabili să vă prezentați?

– Eu sunt Virginia Crowe, spuse Virginia.

Matty se încruntă mânios.

– Matthew Arnatt.

– A, spuse bărbatul. Un prieten de peste ocean. Întoarse apoi spre Sherlock privirea aceea roșie. Și dumneata, domnule? Cum te numești?

– Sherlock Scott Holmes, răspunse acesta.

– Încă un musafir din Anglia. Ce... neobișnuit!

Atenția lui Sherlock fu atrasă de mâinile care țineau lesele. Aveau ceva ciudat, și lui Sherlock îi luă un moment să-și dea seama ce anume. Amândouă aveau câte un deget lipsă – degetul mic la mâna stângă și degetul arătător la mâna dreaptă –, dar mănușile fuseseră de fapt croite special fără ele, așa încât

nu era niciun deget gol care să atârne sau vreo bucată de material prinsă cu ace.

Și mai era ceva ciudat. Mâinile erau la fel de subțiri ca restul corpului, dar pe ele se vedeau pe sub mănuși niște umflături. Cum arăta oare dosul palmelor acelora dedesubtul mănușilor?

– Noi suntem în dezavantaj, spuse Sherlock, îndreptându-și din nou atenția către masca de porțelan a bărbatului și încercând să-și păstreze calmul. Pot să vă întreb cum vă numiți?

– Numele meu este Duke Balthassar, zise bărbatul cu o voce uscată și foșnitoare ca o frunză scorojită. Duke mi-e numele mic, nu e un titlu onorific, precum conte sau prinț[1]. Vă rog să vă serviți cu suc de portocale și chifle. Vă asigur că sucul e foarte proaspăt, iar chiflele sunt scoase nu demult din cuptor.

Virginia se întinse după carafă.

– Am să torn eu, zise ea.

Duke Balthassar ieși mai la soare. Lesele din mâna lui se întinseră tare, și două animale ieșiră șovăitoare pe verandă.

Virginia vărsă sucul pe fața de masă.

O clipă, Sherlock nu știu ce erau. Arătau ca niște pisici suple maronii, dar capetele lor ajungeau până la talia lui Duke Balthassar. Aveau ochi negri și dădeau neîncetat din coadă, în timp ce privirea li se muta de la o persoană la alta.

– *Pume*? abia șopti Virginia.

– Într-adevăr, zise Balthassar, părând satisfăcut. Aș fi tentat să vă spun: „Nu vă speriați de ele“, dar n-ar fi un sfat bun. Așadar, speriați-vă!

– N-am știut, zise Virginia, și Sherlock îi auzi tremurul din voce, că pumele pot fi îmblânzite.

[1] *Duke* în engleză înseamnă „duce“. (n.tr.)

– Îmblânzite? zise Balthassar. O, nu, îmblânzite nu pot fi. Dar, asemenea oricărei ființe, inclusiv omul, reacționează la frică. Și lor le e frică de mine. Spuse ceva într-o limbă străină, și pumele se ghemuiră pe verandă, așezându-se cu capetele pe labe.

Sherlock zări în gurile care nu se închiseseră de tot niște colți ce ar fi putut să rupă încheietura unui om dintr-o mușcătură. Iar ghearele abia ascunse în pernițe n-ar fi pregetat să sfâșie un braț din umăr.

– Și cum poți face o pumă să se teamă de tine? întrebă el, neștiind dacă voia cu adevărat să audă răspunsul.

– La fel cum faci un om, zise Balthassar. Unul dintre servitorii îmbrăcați în negru trase de sub masă scaunul rămas liber, și el se așeză grațios, punându-și picioarele subțiri ca de greiere unul peste altul. Printr-o combinație de durere și de pilde care arată ce li se va întâmpla dacă nu te ascultă. Animalele au memorie. Țin minte exemplele și acționează în consecință. Sau, dacă nu, te debarasezi de ele și o iei de la capăt cu un altul, iar actul debarasării, dacă este făcut așa cum trebuie și durează suficient de mult, funcționează el însuși ca o pildă a ceea ce se va întâmpla dacă nici noul animal nu te ascultă. Cadavrul poate fi lăsat să zacă o vreme mai îndelungată.

În jurul mesei se așternu o clipă liniștea. Toată lumea se uita la pume.

– Îmi place trenul dumneavoastră, zise Matty în cele din urmă.

Masca de porțelan nu se mișcă, dar Sherlock simți că omul zâmbea sub ea.

– Ești foarte amabil. Se dovedește util dacă am nevoie să merg la întâlniri în New York sau în alte părți. Urăsc

să trebuiască să iau o trăsură până la cea mai apropiată gară. Drumurile sunt accidentate și pline de praf. E mult mai bine să vină trenul până la mine.

– Și cum ați aranjat asta? întrebă Sherlock.

– Dau mult de lucru companiei feroviare, explică Balthassar. Sunt un întreprinzător. Am o serie de expoziții și circuri ambulante, care plimbă animale exotice prin această minunată țară și care circulă cu propriile noastre trenuri. Când le-am spus că vreau o linie ferată secundară și semnale care să-mi permită să deviez orice tren către casa mea, au fost de acord. Balthassar făcu o pauză. Până la urmă. După ce le-am dat niște exemple de ceea ce s-ar putea întâmpla dacă nu vor fi de acord.

Sherlock încercă să-și imagineze despre ce fel de exemple vorbea Balthassar, dar în scurt timp renunță. Imaginile erau prea vii.

– Deci ați deviat acest tren pentru că oamenii dumneavoastră erau la bord, zise Virginia.

– Într-adevăr. Mi-au telegrafiat dinainte să-mi spună că vin, împreună cu câteva încărcături prețioase. Balthassar aruncă o privire vizavi, către John Wilkes Booth, care se uita țintă la un pahar cu suc de portocale, de parcă ar fi descifrat în el secretele universului. Domnul Booth, aici de față, este una dintre ele. Îl aștept de ceva vreme să se întoarcă în țara aceasta cândva glorioasă. Am anumite planuri în ce-l privește. O altă povară a fost descărcată mai devreme și face chiar acum cunoștință cu noul său mediu de viață. Balthassar își mută privirea asupra cutiei pe care Berle o ținea în poală. Și cred că în cutia aceasta se află cea din urmă încărcătură. Am dreptate, domnule doctor?

Berle dădu din cap și își linse buzele uscate.

– Așa e, Duke. Vrei să...?

– Nu încă, domnule doctor. Aștept de multă vreme să-mi sosească anume acest pachet. Vreau să savurez momentul. Se opri și privi în jurul mesei. Observ totuși absența stimabililor domni Ives și Gilfillan, spuse el cu blândețe. Unde sunt?

Sherlock știa că nu are decât două variante: fie îl lăsa pe Berle să-i spună lui Balthassar că Gilfillan era închis, iar Ives, mort, fie putea să recunoască el primul. Decise să ia inițiativa.

– Domnul Gilfillan e în închisoare în Anglia, zise el. Pe domnul Ives tocmai l-am trimis pe lumea cealaltă răsturnându-l de pe acoperișul trenului. Sherlock se uită fix la cele două găuri identice din masca lui Duke Balthassar. A, și m-am debarasat de asemenea de un steward de pe vaporul *Scoția* care încerca să mă omoare. Fusese plătit de domnul Ives.

La masă se lăsă tăcerea, întreruptă doar de răsuflările hârâite ale celor două pume. Îl priveau pe Sherlock cu intensitate. Simțeau că între el și Duke Balthassar se ducea o luptă pentru supremație.

– Asta dovedește multă inițiativă din partea dumitale, spuse Balthassar în cele din urmă. Din ce motiv anume i-ai omorât?

– Poate am vrut să dau un exemplu celorlalți servitori ai dumneavoastră, zise Sherlock pe un ton egal. Să-i fac să se teamă de mine.

Balthassar râse cu un sunet limpede și ascuțit, care le făcu pe pume să se chircească.

– Câtă inițiativă! zise el. Cred că îmi place de dumneata, tinere Sherlock Scott Holmes. Nu suficient ca să te păstrez în viață, dar îmi place.

– N-aveți de gând să-i faceți nimic? întrebă bărbatul cel masiv, Rubinek, pe un ton imperios.

– Pentru asta? întrebă Balthassar. Nu. Dacă au fost atât de proști încât să permită unui copil să se descotorosească de ei, atunci să le fie de bine! M-au scutit de nevoia de a mă ocupa eu însumi de ei. Nu, tânărul Sherlock aici de față nu va mai prinde apusul soarelui, dar asta nu pentru că mi-a decimat servitorii. Nu, el și prietenii săi vor muri pentru că nu-mi sunt de niciun folos.

Peste verandă se lăsă tăcerea.

– Deci, zise Balthassar încet după câteva secunde. Acum că am făcut toți cunoștință, că v-ați relaxat și v-ați răcorit, vă rog să fiți atât de buni și să-mi spuneți ce știu autoritățile despre planurile mele.

– Noi nu știm nimic, răspunse Sherlock.

– Greșești în două privințe, zise Balthassar. În primul rând, este evident că știți *ceva*, pentru că ați reușit să vă vârâți nasul în aranjamentele mele și să-mi omorâți doi oameni. Copiii nu dau de obicei peste lucruri atât de serioase sau, dacă dau, fug imediat de ele. Dumneata, după câte înțeleg, ai fost văzut prima oară în casa aceea din Anglia unde domnul Booth era... ținut în siguranță. Ăsta este, cel puțin, locul unde te-au văzut domnul Ives și domnul doctor Berle. Întrebarea este: cum ai ajuns acolo în primul rând? A fost din întâmplare sau pentru că îl căutai pe domnul Booth?

Sherlock deschise gura să spună ceva, dar Balthassar îi făcu semn să tacă.

– În al doilea rând, continuă el pe același ton egal și plăcut, nu contează ce știți voi. Asta nu prezintă niciun interes pentru mine. Acum sunteți aici și niciunul dintre voi nu va scăpa. În următoarele câteva ore veți muri cu toții și ceea ce știți va muri

împreună cu voi. Asta pot să vă promit. Nu, singurul lucru care contează este ce știe tatăl fetei, Amyus Crowe, și ce știu autoritățile din Anglia și cele de aici, din America. Balthassar se opri și-și întoarse masca de porțelan către Sherlock. Spune-mi, și fă-o acum, înainte să-mi pierd răbdarea.

În ciuda soarelui fierbinte care strălucea pe cerul fără pată, Sherlock simți o adiere rece străbătând veranda.

– Dacă oricum aveți de gând să ne omorâți, zise el cu grijă, atunci de ce v-am mai spune ceva? Oricum asta nu ne-ar salva viețile. Ați spus deja că asta n-o să se întâmple.

– O observație foarte bună, fu de acord Balthassar. Țara aceasta a fost construită pe principiile comerțului și ale negocierii. Foarte bine. Dă-mi voie să vă fac o ofertă.

Își întoarse fața în masca de porțelan către Virginia.

– Te rog, întinde mâna! spuse el.

Virginia îi aruncă o privire lui Sherlock și în ochii ei se citi panica. El nu știu ce ar fi trebuit să facă: să-l asculte pe Balthassar sau să-l ignore? Nu-și dădea seama care ar fi fost consecințele niciuneia dintre variante. În ciuda exteriorului plăcut, Balthassar părea să facă echilibristică pe linia foarte subțire care despărțea politețea de nebunie.

– Ce obositor! zise el. Domnule Rubinek, vă rog!

Rubinek se aplecă din scaun și o apucă pe Virginia de încheietură, trăgându-i brațul, cu palma întinsă spre Balthassar.

– Minunat, zise acesta și rosti câteva cuvinte într-o limbă guturală pe care Sherlock nu o înțelese.

Una dintre pume se ridică și se îndreptă tăcută spre Virginia. Pielea i se mișca fluidă peste mușchii netezi. Fata îngheță, fără suflare.

Puma deschise botul și își întinse gâtul până când mâna Virginiei îi încăpu în gură. Rubinek dădu drumul încheieturii și se lăsă pe spate în scaun. Felina închise gura până când colții ei ajunseră să apese carnea de la încheietura Victoriei.

– În clipa următoare se va întâmpla una din două, zise Balthassar pe un ton lejer. Fie ai să-mi spui ce doresc să aflu, fie puma va mușca mâna fetei. Masca de porțelan rămase impasibilă, dar Sherlock simți un zâmbet în spatele ei. Apropo, se numește Sherman, iar cealaltă este Grant[1]. O mică glumă de-a mea.

Ochii Virginiei îl fixau pe Sherlock.

– Vă spun eu, zise Matty cu o voce disperată.

– Nu, zise Balthassar blând. Vreau să-mi spună tânărul Sherlock. Înțeleg că el este liderul acestui grup. El este cel care trebuie să învețe să se teamă de mine. El trebuie *dresat*. Balthassar se opri o clipă. Vedeți voi, există diferite moduri de a muri. Un glonț în cap e rapid și fără durere, bănuiesc. Dar a sângera până la moarte e un proces încet și dureros. Nu aveți cum să alegeți dacă să muriți sau nu, pentru că această alegere v-a fost luată. Dar aveți de ales *cum* să muriți: repede sau încet, în agonie sau în liniște.

– Foarte bine, zise Sherlock, cu inima bubuindu-i în piept. Spuneți-i pumei să plece și vă răspund la întrebare.

– Nu, zise Balthassar. Răspunde-mi la întrebare și îi spun pumei să plece.

Tensiunea din aer era palpabilă. Sherlock știa că el și Balthassar își testau reciproc voința. Problema era că Balthassar se afla într-o poziție privilegiată.

[1] William Tecumseh Sherman (1820–1891) și Ullysses Simpson Grant (1822–1885) au fost mari generali ai armatei unioniste în Războiul american de Secesiune. (n.tr.)

– Autoritățile știu despre John Wilkes Booth, spuse el. Știu că nu e mort, că a fost adus în Anglia din Japonia și că acum e în America. Guvernul englez știe asta, și la fel Agenția Pinkerton. Presupun că vor înștiința și guvernul american. Dar nu știu ce ai de gând să faci cu el.

– Bun, zise Balthassar. Altceva.

– Nu mai e nimic altceva! țipă Sherlock.

– Întotdeauna mai este ceva. Autoritățile știu cumva despre mine, de pildă?

– Nu.

– Deci ați nimerit în trenul acela din întâmplare? Nu prea cred.

– Îi urmăream pe ei! zise Sherlock, arătând spre Berle și Rubinek. Încercam să-l recuperăm pe Matty.

– Și ați mai fost cu cineva în tren?

Vocea lui Balthassar era calmă, dar necruțătoare.

– Nu, am fost singuri.

– Sunteți extrem de descurcăreți!

Balthassar făcu o pauză, și Sherlock avu impresia că chibzuia dacă să-i spună lui Sherman să muște sau nu mâna Virginiei.

Sherlock nu găsi că era cazul să se roage. Nicio făptură de pe lumea asta n-ar fi avut cum să-i ajute. Erau pe cont propriu, dependenți de toanele unui nebun.

Gândul acesta îi dădu o idee. Poate că ar fi reușit să întoarcă lucrurile împotriva omului cu mască de porțelan.

Balthassar dădu un ordin scurt, și puma își trase șovăitoare capul înapoi, eliberând mâna Virginiei. Corpul fetei păru să se ofilească deodată. Animalul se uită la ea o clipă, apoi se îndreptă cu pași neauziți spre dreapta lui Balthassar.

– Am o întrebare, zise Sherlock.

Balthassar îl privi intens, cu ochii roșii și negri din deschizăturile măștii.

– N-ai înțeles regulile? Aici eu pun întrebări și voi răspundeți, și asta vă va garanta o moarte rapidă și fără durere. Așa ne-a fost înțelegerea.

– Dar dumneavoastră v-ați dat doar cuvântul, remarcă Sherlock. Ceea ce cred eu că are să se întâmple este că o să scoateți de la noi toate răspunsurile pe care le așteptați și apoi o să ne torturați oricum, pur și simplu de plăcere. Dacă așa stau lucrurile, cooperarea nu ne oferă decât o scurtă amânare înainte de începerea torturii.

Balthassar reflectă o vreme.

– E logic ce spui, fu el de acord. Aveți numai cuvântul meu și nu știți cât e de bun. Ce propuneți?

– O să vă credem pe cuvânt, răspunse Sherlock, *dacă* ne răspundeți și dumneavoastră la întrebări.

– Interesant, reflectă Balthassar. Nu cred că am nimic de pierdut, ba chiar obțin mai multe informații. Pe de altă parte, voi nu aveți nimic de pierdut, pentru că oricum eu o să aleg cum o să muriți, dar căpătați informații, ceea ce pare să fie important pentru voi. Deci, da, sunt de acord. Pune-mi întrebări.

– Pentru ce aveți nevoie de John Wilkes Booth? întrebă Sherlock. De ce faptul că e viu și se află în America e atât de important încât oamenii trebuie să moară pentru a-l păstra secret?

– O, zise Balthassar calm, oamenii trebuie să moară din tot soiul de motive, unele deloc importante. Dar îmi placi, Sherlock Scott Holmes. Ai multă prezență de spirit. Așa că am să-ți spun.

Balthassar le aruncă o privire lui Berle și lui Rubinek. La urma urmei, *ei* n-au să înțeleagă. Nu-și vor decât banii.

– Ei... începu Berle, dar renunță când Balthassar îl privi fix.

– Îmi dau seama că ești englez, dar până și tu trebuie să fi auzit de Războiul dintre State, începu Balthassar.

Sherlock dădu din cap.

– Fratele meu spunea că a izbucnit din cauza sclaviei. Se uită scurt la Virginia. Tatăl ei spunea că a fost mai mult de atât.

– Tatăl ei are dreptate. Până la urmă a fost vorba de autodeterminare. Acum opt ani aici au fost niște alegeri în care Partidul Republican, condus de Abraham Lincoln, a mizat în campanie pe promisiunea că va opri răspândirea sclaviei dincolo de granițele statelor unde ea exista deja. Lincoln a câștigat alegerile și, ca urmare, șapte state din Sud – Carolina de Sud, Mississippi, Florida, Alabama, Georgia, Louisiana și Texas – și-au declarat secesiunea de Uniune, chiar înainte ca el să fie învestit în funcție. Au decis să formeze o țară nouă, Statele Confederate ale Americii, al cărei președinte a devenit Jefferson Davis. După două luni li s-au alăturat Virginia, Arkansas, Carolina de Nord și Tennessee.

– Ce înseamnă „secesiune“? întrebă Matty.

– Secesiune, explică Balthassar, este atunci când un stat se retrage din Uniunea Statelor și declară că vrea să devină o entitate separată. Este un drept care nouă ni se pare garantat de Declarația de Independență, dar pe atunci atât administrația vechiului președinte, James Buchanan, cât și cea a președintelui nou, Abraham Lincoln, ne-au contrazis. Ei au considerat gestul nostru un act de rebeliune și l-au declarat ilegal. Balthassar oftă. Până la urmă, nu contează dacă ești de părere

că un om poate să țină sclavi sau nu. Noi am luptat de fapt pentru dreptul nostru de a ne înființa propria țară, separată de cea condusă de Lincoln, și de a trăi așa cum vrem. Dacă n-ar fi existat sclavia, ar fi fost alt motiv.

– Dar ați pierdut, observă Sherlock. Ulysses S. Grant și Wiliam Sherman l-au înfrânt pe Robert E. Lee în bătălie. Generalul s-a predat.

– N-a avut niciun drept să se predea, răbufni Balthassar. Nu avea această autoritate. Războiul continuă, chiar dacă nu este recunoscut ca atare. Guvernul în exil al Confederației încă încearcă să obțină independența față de regimul opresiv al Uniunii pentru statele care își doresc așa ceva.

Atenția lui Sherlock fu atrasă de o mișcare a mâinii lui Balthassar. Nu, nu *a* mâinii, își dădu el seama, ci *pe* mână. Materialul mănușii albe stângi se mișcase ușor exact în dreptul uneia dintre umflăturile pe care Sherlock le observase mai devreme. Chiar în timp ce se uita, umflătura păru să se *deplaseze*, avansând în susul mâinii către încheietură. Ce Dumnezeu mai era și asta?

– Ah, zise Balthassar, observând privirea îngrozită a lui Sherlock, văd că l-ai observat pe unul dintre micii mei camarazi. Dă-mi voie să ți-i prezint în mod oficial.

Își aduse mâna dreaptă peste stânga și apucă vârful degetelor mănușii. Apoi, cu o mișcare fermă și atentă, și-o scoase de pe mână.

Virginia scoase un geamăt, iar Matty un sunet de repulsie.

Mâna lui Balthassar – minus degetul mic – și încheietura erau acoperite cu ceea ce preț de o clipă părură a fi niște abcese, dar care, își dădu seama Sherlock, erau niște vietăți, ca niște limacși. Aveau o piele gri-roșiatică și umedă, și păreau să palpite.

– *Ce* sunt astea? șopti Sherlock.

Balthassar își scoase cealaltă mănușă. Mâna sa dreaptă – căreia îi lipsea degetul arătător – era în mod similar acoperită cu același soi de creaturi.

– Faceți cunoștință cu doctorii mei, zise el. O întreagă echipă medicală, dedicată protejării sănătății mele.

Ridicând mâna dreaptă, își desfăcu un cârlig de după urechea stângă și, cu un gest rapid, își scoase masca de porțelan.

Pumele scoaseră un soi de șuierat și se dădură un pas înapoi pe verandă.

Fața lui Balthassar era suptă, cu oasele pomeților și nasul proeminent, dar trăsăturile abia i se deslușeau de sub mulțimea de ființe mărunte ca niște viermi, agățate de pielea lui asemenea unor picături negre de catran.

CAPITOLUL 14

Virginia scoase un sunet înecat, de parcă se chinuia să nu vomite. Matty rosti un singur cuvânt, pe care, presupuse Sherlock, îl auzise cine știe pe unde prin apele pe care navigase cu barca.

Sherlock însuși era fascinat. Dezgustat, desigur, dar în primul rând fascinat. Uitându-se mai îndeaproape, observă că fața lui Balthassar era acoperită de mici cicatrici triunghiulare. Orice ar fi fost vietățile care i se agățau de obraji, era limpede că Balthassar le folosea de ceva timp.

– Nu prea seamănă cu fața unei țări noi, zise el, încercând să-și ascundă sentimentele. Acum înțeleg de ce trebuie să purtați masca.

– Orice procedură medicală are efecte secundare, zise încet Balthassar. Mercurul folosit la tratarea sifilisului te face să-ți pierzi mințile. Eu mă consider norocos că efectele secundare ale tratamentului meu nu sunt decât de ordin cosmetic.

– Dar ce *sunt*? șopti Matty.

Îi răspunse Virginia.

– Sunt lipitori, zise ea. Lipitori care sug sânge. Trăiesc în pâraie și în iazuri din regiunile calde.

– Lipitori care sug sânge, repetă Matty. Și dumneavoastră le lăsați să vă sugă sângele? V-ați pierdut mințile!

– Dar am rămas în viață, replică Balthassar, prea puțin impresionat. Familia mea suferă de o boală moștenită. Tatăl meu a murit din cauza ei, bunicul meu la fel. Sângele ne curge prea încet în vine. Fără tratament, organismul nostru pur și simplu se stinge, încet-încet. Balthassar ridică o mână și se uită la degetul care-i lipsea. Din tatăl meu nu rămăsese prea mult când a murit.

– Și lipitorile vă sunt de folos? întrebă Sherlock, fascinat.

– În saliva lor există o substanță care împiedică coagularea sângelui. Trebuie s-o aibă, altfel n-ar putea să se hrănească. Dacă am destule lipitori prinse pe corp, care toate sug sânge, toate secretă substanța respectivă, circulația mea sangvină devine mai rapidă. Sângele mi se mișcă mai iute.

– Dar... nu vă sug sângele? întrebă Matty.

Balthassar ridică din umeri.

– Un degetar poate, fiecare. E un preț mic când vine vorba de sănătate, și nu pot să le port pică pentru el. Ceea ce-mi amintește... Balthassar se întoarse spre Berle. Cred că aveți ceva pentru mine, domnule doctor, nu?

Berle avea pe față o expresie tulburată. Luă cutia pe care o ținea în poală și o puse pe masă, apoi ridică o agățătoare de deasupra și deschise un capac. Dinăuntru luă un borcan de sticlă acoperit cu o bucată de hârtie cerată prinsă cu o sforicică.

Iar în borcan se găsea ceva înspăimântător.

Lipitorile de pe mâinile și fața lui Duke Balthassar – și probabil de pe corpul lui, de asemenea – erau mici, abia puțin mai mari decât degetul mic al lui Sherlock. Cea din borcan era cât un pumn și de un roșu strălucitor, aprins. Zăcea

încovrigată pe fundul borcanului și capul minuscul i se legăna orbește în aer, căutând hrană.

Virginia își puse mâna la gură și întoarse capul. Pumele, așezate pe verandă în apropiere, dădură să facă iar un pas în spate. Colții li se dezveliseră și în ochi le apăru o privire sălbatică și speriată, dar frica de Balthassar păru să întreacă frica de lipitoare, așa că nu încercară să fugă.

– Un specimen impresionant, zise Balthassar, luând borcanul de pe masă. Când a fost hrănită ultima oară?

– Cam acum o lună, răspunse Berle. Cel puțin, așa mi s-a spus. Făcu o pauză, înghiți în sec și apoi continuă: Duke, ca medic – ca medic al *dumitale* –, trebuie să îți spun că acest... *tratament*... nu ți-l recomand. De fapt, nici măcar nu sunt convins că funcționează. Ceea ce faci cu organismul dumitale... este *monstruos*!

– Sunt în viață, domnule doctor, și am încă toate extremitățile, minus două degete de la mână și câteva degete de la picioare, replică Balthassar. Asta e singura dovadă de care am nevoie. Trase de un capăt al ației, și nodul care ținea strânsă hârtia cerată se desfăcu. Iar cu această preafrumoasă creatură voi fi capabil să gândesc încă mai clar, și pofta mea de viață nu va cunoaște margini.

Vârî mâna în borcan și scoase cu grijă lipitoarea, care îi atârnă moale dintre degete. Își îndepărtă o șuviță de păr alb subțire de pe față, apoi își puse lipitoarea în spatele urechii drepte.

Pumele scoaseră un soi de miorlăit. Păreau îngrozite.

Sherlock se uită cum capul creaturii pipăie în jur, căutând probabil o venă, apoi se lipește de pielea lui Balthassar. Capătul celălalt i se mișcă o clipă, apoi se fixă și el ferm.

Balthasar închise ochii și surâse extaziat.

– Așa, șopti el. Așa, frumoasa mea. Hrănește-te! Hrănește-te după pofta inimii!

– Cât... cât timp rămân acolo? întrebă Sherlock.

– Câteva zile, răspunse Balthassar ca prin vis, cu ochii încă închiși. În unele cazuri, câteva săptămâni. Când sunt sătule se detașează și hibernează o lună sau două, până digerează sângele încă lichid. Am o rezervă mare de lipitori – majoritatea provenite de aici din America, din Florida și Alabama –, dar nimic nu se compară cu asta. Nu, nu, chiar nimic. Zâmbi. Știam că există undeva acolo, în junglele Orientului Îndepărtat. Îi simțeam prezența. Mă chema, rugându-mă să vin s-o iau.

În vocea lui Balthassar era ceva care lui Sherlock îi aminti de John Wilkes Booth atunci când vorbise de mirosul de fum – visând parcă, fără prea mare legătură cu realitatea. Oare lipitorile acelea secretau în sânge și altceva decât anticoagulantul, poate vreun soi de narcotic care făcea ca victimelor să nu le mai pese că un parazit li se agățase de corp și le umplea de gânduri plăcute, halucinante? Sherlock îndepărtă deocamdată ideea, propunându-și s-o examineze mai târziu – dacă avea să existe un „mai târziu". Încă nu-și putea da seama cum aveau să scape de aici.

Atenția îi fu atrasă de o mișcare la picioarele lui Balthassar. Pumele se depărtau de el, cu ochii ațintiți asupra lipitorii roșii gigantice. Păreau să se teamă de ea.

– Sherman, Grant, șuieră Balthassar, apoi spuse ceva pe care Sherlock nu-l putu înțelege. Felinele se opriră, dar rămaseră cu mușchii încordați.

Sherlock privi pulsația lipitorii roșii în timp ce sugea sângele lui Balthassar dintr-o venă din spatele urechii.

– Pierdem timpul, spuse acesta. Mai aveți întrebări?

Sherlock încercă să-și desprindă ochii de lipitoare.

– Ați spus că guvernul în exil al Confederației încă încearcă să obțină independența față de regimul opresiv al Uniunii pentru statele care își doresc așa ceva, cită el.

– Într-adevăr.

– Dar cum? întrebă Sherlock.

– Încearcă să-ți dai seama singur. O să-ți spun dacă ai dreptate. Cum Sherlock deschise gura să protesteze, Balthassar adăugă: Consideră că pentru mine este un mod de a obține mai multe informații. Dacă tu poți să ghicești, dat fiind că știi despre domnul Booth, atunci și autoritățile pot, fără îndoială, să-și dea seama. Îți promit că, dacă nu te descurci, îți voi da eu răspunsul.

Sherlock se gândi o vreme. Cu cât îl putea ține mai mult pe Balthassar de vorbă, cu atât amâna mai mult momentul morții lor. Poate între timp îi venea vreo idee cum să scape sau poate îi găsea Amyus Crowe.

– Deci, zise el. Mintea lui John Wilkes Booth a luat-o razna. E ba violent, ba halucinează, și trebuie mai tot timpul îndopat cu medicamente ca să-l puteți deplasa. E evident că nu v-ar mai fi de niciun folos ca asasin sau ca orice altceva. Probabil doar ca talisman. Cred că aveți nevoie de el ca personaj de referință, care, adus pe scenă într-un cărucior, să vă inspire oștirea.

Balthassar dădu din cap, dar cuvântul „oștire“ trezi în mintea lui Sherlock o idee anume, deși îl folosise doar metaforic.

– Dumneavoastră chiar strângeți o armată, zise el. Nu vă văd capabil să răsturnați guvernul actual, nici chiar să vă separați prin mijloace politice. Ați încercat și ați eșuat. Acum

adunați o armată, nu-i așa? De asta aveți nevoie de Booth – ca să o motivați. Ca să le arătați că există o legătură directă între Războiul dintre State și ceea ce faceți acum!

Balthassar dădu iar din cap.

– Continuă.

– Dar nu văd cum ați putea să strângeți o armată mai mare decât cea unionistă. Nu din nou. Nu de când ați pierdut ultima oară. Deci aveți nevoie de ea ca să faceți altceva. Rotițele din mintea lui Sherlock se învârteau nebunește. Dar ce? Dacă armata nu are să lupte pe sol american, atunci trebuie să se pregătească să invadeze un alt teritoriu. Încercă să se gândească retrospectiv la hărțile pe care se uitase la bordul *Scoției*. Mexic? întrebă el.

Balthassar clătină din cap.

– O idee bună, dar nu e cazul. S-a încercat asta acum câțiva ani, dar planul a căzut din lipsă de susținere. Și, în plus, Mexicul este fierbinte și arid, și are o armată proprie care ni s-ar împotrivi.

– Și atunci? întrebă Sherlock, dar, chiar în timp ce rostea vorbele, răspunsul îi erupse în minte. Dacă există o armată, atunci aveți nevoie de o graniță de stat ca s-o treceți, spuse el. Statele Unite are numai două granițe continentale: una cu Mexic și una... *Canada*?

Balthasar dădu din cap.

– Bravo! Da, am strâns o armată de câteva mii de oameni, care și-a așezat tabăra nu prea departe de aici. Oamenii au venit încoace pe furiș, în decurs de câteva luni și în grupuri mici, ca să nu atragă atenția. Luându-l pe John Wilkes Booth cu noi – ca *mascotă*, dacă vrei –, o s-o pornim în sus și mai întâi

o să cucerim portul Halifax, pentru a împiedica sosirea trupelor britanice, apoi o să tăiem legăturile de comunicație între Canada de Est și cea de Vest capturând Winnipegul[1]. După care putem să avansăm și să capturăm Quebecul și regiunea Marilor Lacuri. Odată toate acestea îndeplinite, vom înființa o țară nouă, unde confederații de aceeași părere cu noi pot să vină să trăiască și să-și păstreze sclavii, așa cum a fost voința lui Dumnezeu.

– Dar de ce Canada? întrebă Sherlock.

– E un pământ bun pentru culturi, cu un climat temperat – cel puțin lângă granița cu America –, are porturi naturale excelente pentru comerț, nu dispune cu adevărat de o armată care să ni se poată împotrivi și, desigur, este un teritoriu britanic, confederat abia recent. Iar Marea Britanie a refuzat să ne sprijine în bătălia noastră împotriva Uniunii.

– Guvernul britanic nu va accepta niciodată pierderea Canadei, spuse Sherlock, gândindu-se la Mycroft.

– Probabil că nici măcar n-o să le pese, pufni Balthassar. Gândește-te numai la logistica transportării unei armate la patru mii cinci sute de kilometri depărtare pentru o bătălie, mai ales când noi controlăm porturile. Nu, vor urma câțiva ani de miorlăieli diplomatice, fără îndoială, dar Canada va rămâne sub controlul nostru.

– Și dumneavoastră veți fi președintele? întrebă Sherlock. Un om cu o mască de porțelan?

Balthassar își smuci capul într-o parte. Vorbele lui Sherlock îl atinseseră.

– Poate că va fi John Wilkes Booth, răspunse el lapidar. Sub tratament și cu îndrumarea necesară, desigur. Sau poate chiar

[1] Oraș comercial în Canada centrală, reședința statului Manitoba (n.tr.)

generalul Robert E. Lee. Sunt destui candidați. Dar eu voi fi puterea din spatele tronului.

Mișcarea aceea bruscă deranjase una dintre lipitorile mai mici, care căzu de pe fața lui Balthassar pe masă, cu un pleoscăit discret. Balthassar se uită la ea.

– E bătrână, spuse el. Una dintre camaradele mele cele mai vechi. Cred că e vremea să te scoatem la pensie, dragă prietenă.

O luă de pe fața de masă și și-o vârî în gură, apoi o înghiți ca și cum ar fi mâncat o stridie.

Sherlock observă că lipitoarea lăsase o urmă roșie pe fața de masă și rămase cu ochii pironiți asupra ei. Avea sentimentul că risca să verse dacă nu-și ținea privirea ațintită într-un loc anume.

– Trebuie să spun, murmură Balthassar cu vocea sa fragilă, șoptită, punându-și cu gesturi delicate masca de porțelan pe fața plină de cicatrici și infestată de lipitori, că ai demonstrat o capacitate cu totul neobișnuită de a-mi prevedea planurile din câteva informații fragmentare. Ori asta, ori planurile mele sunt mult mai evidente decât am crezut eu. În orice caz, nu-mi mai pot permite nicio întârziere. Dacă dumneata – un copil numai – ești în stare să le ghicești, atunci în mod sigur guvernul unionist poate să le dibuiască. Cred că marșul nostru spre Canada trebuie să înceapă în următoarele câteva zile. Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Și noi? întrebă Virginia, și Sherlock fu mândru de glasul ei calm și egal.

– A, de voi nu mai am nicio nevoie, spuse Balthassar. În voce nu i se simțea nici urmă de răzbunare sau de mânie. Abia dacă trăda vreo urmă de expresie. La fel de bine ar fi putut să discute prețul frunzelor de ceai. Veți fi suprimați.

– Cum? întrebă Sherlock.

– Ah! Chipul de porțelan al lui Balthassar era impasibil. Mi-e teamă că aici v-am cam indus în eroare. Am în minte pentru voi o soartă care va rezolva trei dintre problemele mele curente, dar care presupune de fapt multă durere și suferință. Făcu un semn către brutalul Rubinek. Domnule căpitan, vă rog să-i duceți pe musafirii noștri în spațiul cel nou. Ultimele mele achiziții au nevoie de hrană. Apoi se întoarse spre Sherlock. Cei care îmi colectează animalele rare și exotice au avut grijă să le dea de mâncare înainte de a le captura, spuse el pe un ton relaxat, și făpturile acestea au nevoie de câteva săptămâni să-și digere hrana, timp în care rămân într-o stare vecină cu coma. Dar au călătorit mult din Borneo până aici și comportamentul lor din ultima vreme sugerează că sunt din nou flămânde. Balthassar făcu o pauză, și Sherlock bănui din nou că zâmbea. Mă aștept să atragă mulțimi uriașe când am să le expun. Aruncându-vă hrană lor, scap de voi, mă descotorosesc de leșurile voastre și am de asemenea grijă ca animalele mele să aibă parte de o masă de prima calitate, care să le țină de foame o vreme. Balthassar se opri o clipă. Mi s-a spus că își duc hrana sub apă și o depozitează pe sub pietre și stânci până când devine... fragedă. O să ne delectăm urmărindu-le.

Înainte ca Sherlock să apuce să răspundă, alți doi bărbați ieșiră din umbră la un gest al lui Rubinek. Toți trei îi luară pe Sherlock, Matty și Virginia de umeri, îi ridicară brutal de pe scaune și îi împinseră pe verandă.

Sherlock se simți cuprins de disperare. În ciuda tuturor eforturilor sale, părea că aveau să moară de o moarte extrem de neplăcută și de dureroasă. Nu știa ce reprezentau ultimele „achiziții“

ale lui Balthassar, dar se îndoia că puteau fi inofensive precum veverițele sau papagalii. Din contră, cel mai probabil aveau să fie mari și cu colți ascuțiți. Alte pume, oare? Nu, pe acelea le-ar fi putut vâna în zonă, n-ar fi trebuit capturate în străinătate.

În timp ce erau duși pe verandă, Sherlock întâlni pentru o secundă privirea lui Matty. Arăta speriat, dar îi zâmbi scurt.

Fură cu toții împinși de pe marginea verandei pe pământul bătătorit din jur, apoi îndemnați să meargă mai departe, spre zona de cuști, padocuri și împrejmuiri pe care Sherlock o văzuse de pe acoperișul trenului. Se îndreptară spre o porțiune de teren aflată pe o latură și înconjurată de un zid ce părea recent construit. Pe o parte a acestuia se afla un balcon de unde se putea vedea înăuntru și la care se ajungea pe câteva trepte. Sherlock se pomeni că tremură când văzu o planșă de lemn care ieșea din balcon și se întindea peste orice o fi fost dedesubt.

O altă scară ducea în jos, în întuneric. Sherlock se întrebă o clipă ce era acolo, dar speculațiile îi fură întrerupte de Rubinek, care îl îmbrânci pe trepte în sus, către balcon. Ceilalți doi îi împinseră pe Matty și pe Virginia pe urmele lui.

Sherlock văzu acum ce era în interiorul zidurilor. Din postul acela de observație spațiul arăta mai degrabă ca o groapă. Terenul dinăuntru era neregulat și pietros, cu vegetație răsărită din crăpăturile dintre stânci și un lac cu apă sălcie care ocupa cam o treime din suprafața lui. Nu se vedea niciun semn de ceva viu, dar Sherlock nu se simți prea consolat.

Rubinek îl îndreptă cu fața către capătul scândurii. Ceilalți doi îi înghesuiră pe Matty și pe Virginia la câțiva metri depărtare.

– Dă-i drumul! spuse Rubinek. Știi ce ai de făcut.

– Și dacă nu sar? întrebă Sherlock.

Căpitanul ridică brațul. Ținea în mână un pistol mic, abia puțin mai mare decât palma lui, cu două țevi, una deasupra alteia.

– Lighioanelor ălora nu prea le pasă dacă ești viu sau mort, zise el. Și nici mie.

Sherlock aruncă o privire înapoi, către casă. Se așteptase ca Balthassar să-i urmeze și să privească de la balcon, dar bărbatul cel înalt în costum alb era încă pe verandă. Întinsese o hartă pe masă și o consulta. Părea să fi uitat de Sherlock și de prietenii lui.

Șovăitor, Sherlock păși până la capătul scândurii, care se înclină ușor sub greutatea lui. Până la terenul stâncos de dedesubt erau cam trei metri.

– Sari! ordonă Rubinek.

Dat fiind că Sherlock se hotărâse să-i urmeze ordinele, își vârâse revolverul minuscul înapoi în buzunar.

– O să-mi rup picioarele! protestă Sherlock. Jos sunt numai pietre.

– Și? întrebă celălalt, bătându-se peste buzunarul sacoului. Amenințarea era clară.

Sherlock se uită în jos, apoi la Virginia, se dădu doi pași înapoi, o luă la fugă pe scândură și sări în gol.

Se folosise de fapt de elasticitatea scândurii ca să se salte nu doar în sus, ci și mai departe, potrivindu-și săritura în așa fel încât să traseze un arc către iaz. Lovi apa cu un plescăit teribil. Lacul fusese încălzit de soarele fierbinte, și Sherlock se repezi către mal înainte ca orice vietate care ar fi putut locui acolo să se ia după el. Se cățără repede afară pe bolovani, ud fleașcă, și se uită în jur. Nimic nu venea încă după el.

Privi în sus spre balcon. La capătul scândurii o văzu pe Virginia, cu o expresie speriată pe chip. Matty tocmai pășea

pe scândură, dar se împiedică și căzu pe spate peste căpitanul Rubinek, care îl împinse cu grosolănie înapoi.

Sherlock se uită rapid în jur, în caz că ceva se strecura spre el. În iaz se auzi un alt pleoscăit, apoi încă unul, când Virginia și Matty ajunseră și ei. Sherlock întinse mâna și-i trase pe amândoi pe stânci, unde se cățărară împroșcând cu apă.

– Ce mai e aici în afară de noi? întrebă Matty gâfâind.

– Nu prea știu, răspunse Sherlock, privind în jur. Sus pe balcon, Rubinek și oamenii lui plecau. Indiferent ce avea să se petreacă între aceste ziduri, nu avea să fie tocmai plăcut de privit.

– N-o să ne supravegheze.

– Zidul e prea înalt ca să-l sărim, zise Matty neîncrezător.

Sherlock privi în jur.

– Sunt niște bolovani pe-aici. Poate dacă îi punem unul peste altul am putea urca până în vârful zidului. Se gândi o clipă. Nu, nu merge. O să ne vadă din casă dacă ne cățărăm peste zid. Trebuie să găsim un loc de ieșire pe unde să nu ne observe.

Dinspre capătul celălalt al împrejmuirii se auzi un sunet ca o zgârietură. Sherlock privi într-acolo, cu inima bubuindu-i în piept. Ce era?

O clipă nu văzu nimic, dar apoi un cap monstruos apăru dintr-o deschizătură între două stânci. Era lung și îngust, cu ochi mici de o parte și de alta. Pielea avea o nuanță verde-cenușie murdară și atârna în falduri de pe falca alungită. Sherlock privi cum gura se deschide, săgetând afară o limbă roșie bifurcată care proba aerul, dar înăuntru zări un șir de dinți răuvoitori cam cât degetul său mic, curbați înapoi în așa fel încât orice pradă care s-ar fi agățat în ei să nu se mai poată smulge de acolo.

Matty rămase cu gura căscată, iar Virginia scoase un geamăt înăbușit.

– Ce naiba e aia? șopti Matty.

Creatura ieși la iveală. Avea corpul lung cam cât al unui om, dar din care jumătate îl reprezenta coada lungă și musculoasă. Mergea pe patru picioare lățite de pe laturile corpului, iar tălpile i se terminau cu gheare îndoite care zgâriau pietrele în timpul mersului. Pielea verde-cenușie părea prea mare pentru corpul acela, atârnând sub el și legănându-se în mers.

Chiar și de la distanță, Sherlock își dădu seama că în ochii creaturii nu se vedea nicio emoție, numai o inteligență rece și flămândă.

– E un fel de reptilă, zise el, dar uriașă. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

– E cât noi de mare, șopti Virginia. Credeam că e un aligator – am auzit că sunt unii în Florida –, dar nu, e altceva. Aligatorii sunt înceți și neghiobi și nu le place să iasă din apă, dar dihania asta pare rapidă și inteligentă, și văd că merge peste pietre fără nicio problemă.

Sherlock se uită la picioarele șopârlei.

– Ghearele alea par să poată urca în copaci, observă el. Nu că ar fi vreun copac de cățărat pe aici.

Reptila ieși pe un bolovan neted și se uită fix la ei, scoțând limba fulgerător. Știa că aceea îi era hrana.

Încă o mișcare, undeva într-o parte. Sherlock se uită într-acolo. O a doua jivină ieșea dintr-o altă spărtură între stânci, încă mai mare decât prima.

– Ia uitați! îi avertiză Virginia. O clipă, Sherlock presupuse că zărise și ea cea de a doua șopârlă, dar apoi o văzu că privea în altă direcție. Îi urmări degetul și surprinse o a treia reptilă, care se îndrepta spre ei de-a lungul zidului. Capul i se clătina într-o parte și-ntr-alta, privindu-i țintă.

Lighioana pe care o văzuse prima își schimbă direcția de mișcare, iar a doua o luă către ei, clătinându-se când înfigea picioarele în pământ.

Toate trei păreau să lucreze împreună, ca niște câini. Îi înconjurau pe Sherlock, Matty și Virginia, nelăsându-le nicio șansă de scăpare.

Mintea lui Sherlock se învârtea cu furie. Date fiind dimensiunile lor și dinții mari și ascuțiți, făpturile acestea erau evident carnivore. În plus, se mișcau ca și cum ar fi fost flămânde și ar fi știut că în zonă se află mâncare. Nu păreau precaute sau grijulii, cum ar fi fost câinii. Păreau doar să știe foarte bine ce fac. Sherlock avea sentimentul că reptilele nu puteau fi speriate. Pur și simplu creierele lor nu erau făcute să se sperie. Aveau să înainteze oricum, indiferent ce făceau ei. Nici zgomotele n-aveau să le oprească, nici gesturile bruște. Pietrele aruncate înspre ele n-ar fi avut probabil niciun efect. Erau ca niște mașini inteligente cu colți.

Monstruoasele creaturi se apropiau tot mai mult, din toate direcțiile. Sherlock, Matty și Virginia se dădură în spate, către porțiunea cea mai apropiată a zidului. Orice opțiune de evadare le era treptat anulată de animalele acestea înfricoșător de inteligente.

– Ce e *mirosul* ăsta? întrebă Matty, strâmbându-se. Sherlock îl simțea și el, un iz de carne putrezită. Dacă dihăniile acestea își înghițeau într-adevăr prada întreagă și apoi așteptau săptămâni întregi s-o digere, atunci mirosul acela făcea probabil parte din ele.

– Sherlock, zise Virginia cu o voce prea calmă, ce facem?

– Ne gândim, zise Sherlock, și asta făcea. Se gândea mai febril decât se gândise vreodată în viața lui.

Lighioana din dreapta lor făcu iar câțiva pași înspre ei. Matty se aplecă, ridică o piatră de pe jos și o azvârli în direcția ei. Reptila nici nu se mișcă atunci când piatra lovi zidul din apropiere și ricoșă. Niciun fel de frică, de precauție, nimic. Pur și simplu nu-i păsa. După câteva secunde mai făcu doi pași înainte, cu picioarele crăcănate pe lângă corp.

Dihania din stânga sâsâi, cu capul ridicat, adulmecând. Sâsâiră și celelalte. Sherlock nu știa dacă schimbau mesaje sau scoteau pur și simplu niște sunete menite să-și paralizeze prada de spaimă.

Distanța dintre reptile și cei trei adolescenți aproape se înjumătățise. Cu pași mici, dar constanți, animalele acestea nu se grăbeau, nu atacau brusc, nu făceau decât să avanseze treptat, inteligent, înghesuindu-și prada într-un colț unde puteau să o mănânce apoi după pofta inimii.

Iar lui Sherlock nu-i venea în cap niciun mijloc de a le opri.

CAPITOLUL 15

– Dar apa? șopti Matty, de parcă reptilele ar fi putut să-l audă și să-l înțeleagă. Nu putem să intrăm în iaz și să așteptăm până se plictisesc?

– Cred că sunt parțial amfibii, zise Sherlock. Ia uită-te la picioarele lor! Au degetele lipite printr-o membrană. Probabil că știu să înoate mai bine ca noi.

– Eu nu știu să înot, zise deodată Virginia.

– Reformulez, zise Sherlock. *Cu siguranță* știu să înoate mai bine ca noi. Se uită în jur cu disperare, sperând să dea cu ochii de ceva care i-ar fi putut ajuta, dar, în afară de stânci și de tufișuri, nu era nimic.

Reptilele se apropiau, și duhoarea de carne putrezită devenea aproape insuportabilă.

– A, nu știu dacă ne folosește la ceva, zise Matty, dar am luat o chestie din buzunarul tipului ăluia.

Sherlock se răsuci și văzu că Matty ținea în mână pistolul mărunțel cu două țevi.

– E un Remington Derringer, zise Virginia. Mi-a dat și mie tata unul o dată, dar l-am pierdut.

– Cum, Doamne iartă-mă, l-ai luat? întrebă Sherlock pe un ton imperios.

Matty dădu din umeri.

– Trăiesc de pe urma dibăciei mele, observă el. Între altele, mă pricep și la buzunărit.

Sherlock se uită de la armă la reptilele care înaintau și apoi din nou la pistol.

– Două gloanțe, trei lighioane, zise el. N-avem prea multe șanse.

– E mai bine decât nimic, zise Virginia.

– Nu înseamnă decât că, în loc de toți trei, doar unul dintre noi va fi omorât și mâncat, ceea ce nu e o soluție acceptabilă.

– Ai vreo idee mai bună? întrebă Matty.

– De fapt, răspunse Sherlock, cred că am. Cercetă cu privirea zidurile. Cum Dumnezeu au adus dihăniile astea aici? Mă cam îndoiesc că le-au pus să sară de pe scândură. Riscau prea mult să se rănească în cădere.

– Crezi că există vreo poartă sau ușă? întrebă Matty.

– Așa ar trebui. N-avem decât s-o căutăm.

Sherlock se uită mai îndeaproape la șopârlele care se apropiau.

– Sunt mai încete ca noi, zise el, dar până la urmă au să ne epuizeze. Privirea îi alunecă peste bolovani. Uite ce e, dacă suntem rapizi, putem să ne cățărăm undeva deasupra, apoi să sărim peste capetele lor și să le ajungem în spate. Pe urmă căutăm intrarea. Văd că nu se mișcă prea repede.

Și, înainte ca Matty și Virginia să-l poată opri, Sherlock o luă la fugă înspre reptile. Trei guri pline de dinți ascuțiți se deschiseră, și șuieratul lor neașteptat aproape îl asurzi. Fără să

mai stea pe gânduri, sări pe una dintre pietre și de acolo pe un bolovan mai mare. Acesta i se mișcă sub tălpi, și Sherlock știu că, dacă aluneca, făpturile acelea aveau să-l năpădească într-o clipită. Sări, pierzându-și echilibrul, și le văzu cum se ridică pe picioarele din spate în timp ce el zbură prin aer, cum își întind în sus fălcile lungi, sperând să-l apuce de călcâie.

Ateriză în siguranță pe un petic de pământ gol, se întoarse și o văzu pe Virginia azvârlindu-se spre el. O prinse în timp ce ateriza și o trase într-o parte, pentru ca Matty să aibă și el loc să sară. Reptilele se repeziră din nou cu gurile în sus, și una dintre ele se folosi chiar de coada musculoasă ca să se lanseze în aer, dar dinții îi clănțăniră la o fracțiune de secundă după ce Matty trecu în zbor. Ateriză și se împiedică, rostogolindu-se înainte să se ridice în picioare.

Fără urmă de emoție, cele trei șopârle se răsuciră și începură să avanseze din nou, ațintindu-și ochii mici ca niște mărgele negre asupra lui Sherlock, Matty și Virginia.

– Repede! strigă Sherlock și îi conduse către zidul care îi separa de lumea exterioară. În dreapta lui peretele era intact până jos la pământ, dar în stânga temelia îi fusese acoperită de niște grămezi de pietre. Sherlock alergă de-a lungul zidului, verificând spațiul din spatele pietrelor. Nimic! Încă o porțiune de pământ gol și apoi un tufiș mare care acoperea zidul. Sherlock îl trase într-o parte și inima îi sări din piept când văzu un grilaj metalic înalt cam de jumătate de stat de om, cu balamale pe partea stângă și închis cu un ivăr simplu.

Apoi văzu și lacătul uriaș care fixa zăvorul.

Matty veni lângă el.

– Poți să-l sfărâmi cu pistolul? întrebă el, scoțând revolverul.

Sherlock se gândi câteva clipe

– Puțin probabil, zise el. E un lacăt masiv. Probabil că glonțul n-o să facă decât să ricoșeze.

– Dar balamalale?

– Trei balamale, două gloanțe. Aceeași problemă.

Virginia se apropie de ei, uitându-se îngrijorată peste umăr.

– Nu cred că avem prea mult de ales, zise ea.

Matty lovi grilajul cu piciorul. Acesta abia dacă se mișcă.

În mintea lui Sherlock se ducea o luptă teribilă. Aveau două variante: să tragă în reptile, lăsând pe una dintre ele în viață, sau să încerce să zdrobească lacătul și să piardă probabil două gloanțe. Ce ar fi trebuit să aleagă?

Auzi, în vijelia de gânduri din mintea lui, o voce subțire care îl întrebă: „Ce ar spune Mycroft? Ce ar spune Amyus Crowe?“ și, exact ca atunci în tren, tot ea îi răspunse: „Când ai numai două variante și nu-ți place niciuna dintre ele, fă o a treia alegere“.

Privirea îi alunecă deasupra iazului în care săriseră toți trei, și Sherlock își aminti brusc de scările care duceau *în jos*, vecine cu cele care urcaseră la balcon. Nu puteau să iasă la grilaj, pentru că acela se deschidea pe teren plat. Trebuiau deci să ducă altundeva. Iazul era în cealaltă jumătate a împrejmuirii, și Balthassar vorbise despre cum se putea uita la reptilele care-și depozitau mâncarea sub stâncile subacvatice. Poate că treptele acelea duceau la vreo galerie subterană de unde se putea vedea în apă – vreo încăpere subterană, cu un perete gros de geam care dădea în străfundurile iazului, pentru ca Balthassar și oaspeții săi să poată admira reptilele înotând.

Dar cum să spargă geamul – dacă exista într-adevăr un geam? Trebuia să fie foarte gros ca să reziste la presiunea apei.

Ceea ce avea de făcut era să provoace o apăsare mai mare decât putea suporta sticla.

Sherlock smulse revolverul din mâna lui Matty. Avea două trăgaciuri, bineînțeles, era logic pentru două țevi, ca să poată fi folosite separat. Se uită înăuntrul lor.

– Ai avut unul din ăsta, i se adresă el Virginiei. Cum îl încărcai?

– Torni pudră neagră pe țeavă, apoi împingi un glonț în cartuș de hârtie în jos peste ea. Asta e tot, apoi poți să tragi.

– Glonț în cartuș de hârtie? întrebă Sherlock, uitându-se mai atent în țeavă. A, da, glonțul e învelit în hârtie. Probabil că asta formează un fel de plombă.

– E hârtie cerată. Dar de ce?

– Pentru că înseamnă că e etanș, zise el. Cel puțin pentru scurt timp. Și, dacă nu lasă să pătrundă aerul, nu lasă să pătrundă nici apa.

Înainte ca Virginia să poată spune ceva, Sherlock se întoarse și o luă la fugă către iaz, armând cele două percutoare ale revolverului. Când ajunse la margine, se aruncă în apă, cu mâinile întinse în față, ținând pistolul în dreapta. Apa i se închise peste cap, caldă și plină de fărâme de praf și de vegetație. Sunetele deveniră deodate înfundate. Sherlock dădu din picioare, avântându-se spre peretele din capătul celălalt al împrejmuirii, sub balcon.

Și acolo, unde știa că trebuie să fie, acolo unde logica îi spusese că trebuie să fie, se afla într-adevăr un perete de sticlă prins într-o ramă de metal. Înainte ca apa să apuce să intre în el, Sherlock lipi revolverul cu gura de geam.

Și apăsă pe amândouă trăgaciurile.

Undeva în străfundurile minții lui exista o informație, citită cândva și de atunci niciodată uitată, că apa nu se poate comprima.

Indiferent cât de mult ai strivi-o, apa nu devine niciodată mai densă, ci presiunea exercitată asupra ei se transferă asupra a altceva. De pildă, asupra oricărui obiect care vine în atingere cu apa.

Așa încât, atunci când percutoarele de la rădăcina țevilor pistolului loviră cele două capse detonante, fulminatul de mercur dinăuntru luă foc, făcând ca sulful, cărbunele și nitratul de potasiu din pulberea neagră să ardă cu repeziciune și să producă un volum foarte mare de gaz fierbinte. Gazul împinse gloanțele în lungul țevilor, arzându-le învelișul de hârtie, gloanțele împinseră apa din țevi, iar apa apăsă geamul de sticlă.

Care se crăpă și se sparse.

Întreg conținutul iazului se scurse în camera subterană, luându-l pe Sherlock cu el. El se zbătu orbește către colțul camerei unde ar fi trebuit să fie scările, sperând cu disperare că Virginia și Matty aveau să-și dea seama ce făcuse și aveau să-l urmeze. Oare ar fi trebuit să-i avertizeze dinainte? Nu-i trecuse prin cap. Își urmase doar propriul proces deductiv, fără să-și dea seama că ceilalți doi ar fi putut să nu-l înțeleagă.

Plămânii îi ardeau deja de cât își ținuse respirația, iar inima îi bubuia în cușca pieptului. Se împinse afară din apa tulbure dând disperat din brațe. Brusc, simți cum încheieturile degetelor i se julesc de marginea de piatră a unei trepte. Atunci se năpusti în sus, înotând cât putu de tare.

Când capul îi ieși de sub apă la baza ușii care ducea afară, spre lumina soarelui, Sherlock înghiți aerul cu lăcomie, așteptând ca bătăile inimii să i se potolească.

Matty scoase și el capul din apă alături. Virginia apăru după câteva secunde.

– Sherlock, zise Matty respirând greu, ești un geniu! Nu știu ce ai făcut, dar ne-ai salvat.

– Nu chiar, zise Virginia abia trăgându-și răsuflarea.

– Ce vrei să spui?

– Sherlock zicea că creaturile alea sunt amfibii.

Cei trei se uitară lung unul la altul, apoi se repeziră să iasă din apă.

Treptele care duceau la camera subterană și la balcon nu se vedeau din casă. Se opriră o clipă să-și tragă sufletul.

– Și acum? întrebă Matty. Ce facem?

– Singurul lucru la care mă pot gândi e să o luăm înapoi pe linia de tren până la primul oraș, răspunse Sherlock. Acolo trebuie să fie un oficiu de telegraf. Îi trimitem un mesaj tatălui Virginiei, să-l anunțăm despre armata lui Balthassar și invazia Canadei.

– Ah, zise Matty, deci mergem pe jos.

– Putem să încercăm să furăm niște cai, observă Sherlock, dar probabil vom fi prinși. Am o bănuială că oamenii ăștia își păzesc caii, mai ales dacă plănuiesc o invazie.

Matty suspină.

– Foarte bine, zise el, hai s-o luăm din loc! O să ne uscăm în timp ce mergem.

Având grijă să meargă astfel încât să nu fie văzuți din casă, își croiră drum printre cotețele și cuștile cu animale ale lui Balthassar. Multe erau goale, dar Sherlock văzu în cele ocupate câteva ființe pe care avea să le țină minte tot restul vieții – animale văzute până atunci doar în ilustrații și care în carne și oase arătau ca niște vise exotice sau, din contră, ca niște coșmaruri. Animale cu picioare alungite și gâturi lungi, a căror piele era acoperită cu pete mari maronii; o creatură masivă cu un cap pătrățos care-i atârna în față, cu două coarne în creștet, între ochi, și cu o piele groasă ca o platoșă; și altele care semănau cu

niște porci, dar erau acoperite cu un păr sârmos, și din fălcile cărora ieșeau colți. Un bestiar de animale fabuloase.

Când ajunseră la marginea terenului cuștilor, Sherlock privi atent în jur. Pe câmpul acoperit cu iarbă dinaintea lor nu era nimeni. Casa lui Balthassar se vedea departe, undeva în dreapta. Amplasarea ei le indica pe unde ar fi trebuit să fie șinele de tren, deși rămâneau ascunse în iarba înaltă. Undeva acolo, înainte, se afla și gardul de demarcație, iar înapoia lui, în lungul căii ferate, orașul numit Perseverance. Dincolo de cel puțin un pod de lemn întins peste o râpă adâncă, din câte își amintea Sherlock.

Nu aveau de ales.

– Haideți! zise el obosit. Să nu mai pierdem timpul!

Așa că porniră peste câmp. Peste zece minute dădură de șinele de cale ferată, așezate peste rânduri paralele de traverse de lemn, și de acolo le mai luă o jumătate de oră ca să ajungă la gardul de demarcație și la locul unde trenul deviase de la șina principală ca s-o ia spre casa lui Balthassar. Când descoperiseră calea ferată, Matty mersese timp de câteva minute între șine, călcând de pe o traversă pe alta, dar spațiul dintre ele era puțin mai mare decât pasul său obișnuit și curând începuseră să-l doară picioarele, așa că se luase după Sherlock și Virginia, care mergeau de-a lungul șinelor.

Peste încă o jumătate de oră gardul și casa dispărură într-o ceață de căldură care făcea orizontul să licărească. Nu se mai vedeau decât șinele, întinzându-se drepte în ambele direcții, și câmpul acoperit de ierburi înalte. Undeva la mare distanță în stânga, lui Sherlock i se păru că deslușește formele estompate ale munților, dar căldura tulbura contururile.

Deasupra lor se roteau păsări. Matty crezu că sunt poate vulturi, dar Virginia îi spuse că erau ulii. Sherlock nu-și dădu

cu părerea. Nu știa cum arată nici vulturii, nici uliii, așa că nu era dispus să speculeze.

În timp ce mergeau, se trezi că învârtește în minte pe toate părțile planurile pe care li le dezvăluise Duke Balthassar. Totul suna absurd – o armată confederată resuscitată care voia să invadeze o colonie britanică vecină pentru a înființa o țară nouă, unde ar fi putut să trăiască așa cum voiau ei, nu așa cum le impuneau unioniștii învingători. Sherlock nu aproba sclavia, dar nu știa dacă e de acord cu ideea ca un grup de oameni să le spună altora cum să trăiască. Și totuși, care era alternativa? Oare oricine ar fi trebuit lăsat să trăiască după propriul cod moral? Ce s-ar fi întâmplat dacă vecinul era de părere că furtul este permis, tu, nu, iar el îți fura porcii, oile sau caii? Alternativa era să permiți cuiva să-ți impună un cod moral în care tu nu credeai, dar pe care trebuia să-l respecți.

În mod ciudat, toate acestea îl duseră din nou cu gândul la *Republica* lui Platon, pe care Mycroft i-o dăduse înainte de plecarea din Southampton. Filosoful grec anticipase toate aceste întrebări cu mai bine de două mii de ani înainte. Și, în timpul care trecuse, nimeni nu reușise să propună o societate cu care toți să fie de acord și care chiar să funcționeze.

Oare asta încerca Mycroft însuși să facă, în felul său discret – să transforme Marea Britanie într-o societate care să funcționeze cât mai bine posibil?

Sherlock își dădu seama că, pe măsură ce se maturiza, își respecta tot mai mult fratele.

Soarele aluneca inexorabil spre orizontul din spatele lor, aruncând umbre uriașe în față, peste iarba unduitoare. La un moment dat, Sherlock crezu că vede o tăietură întunecată prin

iarba verde atinsă de nuanțele apusului, și într-adevăr, pe măsură ce timpul trecea și soarele cobora tot mai jos până aproape să dispară, tăietura se dovedi a fi ravena pe care trenul o traversase mai devreme, în drumul spre casa lui Balthassar. Ultimele raze ale soarelui luminau podul dintr-un unghi ciudat, făcându-l să arate mai degrabă ca o machetă construită de un copil.

– Trebuie să traversăm *chestia asta*? întrebă Matty în șoaptă când toți trei se opriră la marginea râpei, cu ochii ațintiți asupra podului.

Sherlock arătă în adâncul văii cu un gest al mâinii.

– Nu cred că e cazul să coborâm, să traversăm râul și apoi să urcăm din nou.

– Cred că Matty a vrut să spună „Trebuie să și traversăm *în seara asta*?“, zise Virginia, și eu cred că sunt de acord cu el.

– Nu ne putem permite să ne oprim și să dormim, observă Sherlock. În primul rând, nu știm ce e acolo. Pume, urși...

– Ratoni, murmură Virginia.

– Ar putea fi orice, continuă Sherlock. Și avem nevoie de mâncare. În afară de un suc de portocale și de o chiflă, n-am mâncat nimic de dimineață.

– Mi-e foame, gemu Matty. Sunt *lihnit*. Crezi că e ceva pe aici pe care... hm... am putea să-l *vânăm*?

– Mai degrabă invers, zise Sherlock. Trase adânc aer în piept și o porni înainte pe pod, călcând de pe o traversă pe alta.

– Ce se întâmplă dacă vine un tren? întrebă Matty.

– Nu merg noaptea, zise Virginia. Riscă prea mult să lovească vreun bizon, să dea de vreo alunecare de teren sau mai știu eu ce. Se opresc în orașul cel mai apropiat și îi lasă pe oameni să coboare. Sunt hoteluri unde călătorii pot să stea până când trenul pleacă din nou, a doua zi dimineață.

– Aha, zise Matty, de parcă de fapt căutase un motiv să nu traverseze.

Exact ca Matty mai devreme, Sherlock descoperi că a călca din traversă în traversă era extenuant. Deși avea picioare lungi, trebuia totuși să se întindă la fiecare pas. S-ar fi putut uita în jos printre traverse, dar, pentru că ultimele raze ale soarelui străluceau orizontal peste câmpie, văiuga era în întuneric, și dedesubt nu vedea decât un vid. Dacă scruta prea intens golul acela, începea să nu-și mai simtă picioarele. De două ori se împiedică și aproape își pierdu echilibrul. În cele din urmă, hotărî că trebuia pur și simplu să privească înainte și să se încreadă că putea nimeri traversele din instinct. Erau așezate la distanțe regulate, așa încât Sherlock descoperi că, chiar și dacă nu se uita în jos, le găsea totuși cu talpa.

Se uita din când în când în spate și vedea siluetele Virginiei și a lui Matty conturate de discul roșu al soarelui care-i urma. Păreau să se descurce. Sherlock își spuse că nu putea să-i ajute cu nimic. Fiecare dintre ei era un univers aparte în călătoria aceasta lungă peste ravenă.

Apoi auzi un sunet în spatele lui. Se opri și se uită peste umăr. Virginia zăcea întinsă peste șine, istovită. Înălță capul și se uită la el cu ochi tulburi.

– Scuze, murmură ea, m-am împiedicat.

– Nu pot să vin să te ajut, zise Sherlock cu disperare în glas. Nu pot să mă întorc fără să risc să cad și, dacă mă aplec să te ajut, s-ar putea iar să cad!

– Știu, zise ea încet. Știu.

Din spatele ei, Matty strigă:

– Virginia, trebuie să te ridici!

– A, da, mulțumesc, șuieră ea, săltându-se cu greu în picioare. Mie nu mi-ar fi trecut prin cap dacă nu-mi spuneai!

Porniră din nou, unul după altul. Timpul păru să se topească, secundă după secundă, minut după minut, așa încât, atunci când Sherlock își dădu seama că printre traverse era deja pământ solid, parcurseseră deja vreo sută de metri de la buza prăpastiei.

– Hai să ne oprim! zise el. Măcar zece minute.

Matty gemu.

– Vreau să dorm.

– Fratele meu zicea că un om poate să nu doarmă zile la rând dacă ceea ce face e suficient de important și de interesant.

– O fi mersul până în orașul cel mai apropiat important, observă Matty, dar în mod sigur nu e interesant.

Sherlock dădu semnal de oprire pentru ceea ce lui i se părură a fi zece minute, dar care de fapt ar fi putut fi orice interval între treizeci de secunde și o oră, judecând după felul cum timpul se întindea și se încețoșa, apoi le spuse să se ridice și o porniră din nou la drum. Merseră mai departe în lungul șinelor de tren. De două ori, în depărtare, Sherlock auzi un fel de urlet. Îngrozit, se gândi o clipă că Balthassar le observase dispariția și își trimisese pumele după ei, dar Virginia spuse încet:

– Coioți.

– Ce sunt coioții? întrebă Matty din spate.

– Un fel de lupi, răspunse Virginia.

– Aha. Urmă o pauză, apoi Matty continuă: Mă întreb ce gust au.

– Oricât ar părea de ciudat, zise Virginia, urletul ăla probabil înseamnă că același lucru se întreabă și ei despre tine.

Deasupra orizontului răsări luna: un disc alb bombat, aparent mult mai mare decât cel pe care Sherlock și-l amintea din Anglia. În mod sigur America nu era mai aproape de Lună, nu? Pământul era rotund. Fiecare punct de pe suprafața lui trebuia să fie la aceeași distanță de Lună. Singura explicație pe care o putu găsi fu că era ceva în atmosferă, vreo scamatorie a aerului fierbinte, care mărea imaginea Lunii și o făcea să *pară* mai mare.

După un timp, Sherlock își dădu seama că Matty vorbea singur. Presupusese mai întâi că vorbea cu Virginia, dar simți că Matty lăsa pauze pe care Virginia nu le umplea. Era ca și cum prietenul lui putea distinge o voce pe care n-o mai auzea nimeni altcineva. I se năzărea oare ceva? Poate îl ajunseseră oboseala și lipsa mâncării. La urma urmei, avusese două ultime săptămâni dificile.

Deși era convins că Matty halucinează, lui Sherlock nu i se păru ciudat faptul că Madam Eglantine, intendenta din casa unchiului și a mătușii lui, merse alături de el o bucată de vreme. Nu-i spunea nimic. Se uita doar la el cu ochi dezaprobatori, cu buzele crețe strânse, clătinând constant din cap. Sherlock nu știa când apăruse și nu-și dădu seama când dispăru. Tot ce știu fu că, o parte din călătorie, ea fusese acolo, tovarăș tăcut care-i ținuse companie. Ciudat, se gândi el – dintre toți oamenii pe care și i-ar fi putut imagina mergând lângă el, de ce tocmai ea? De ce nu Mycroft sau Amyus Crowe? Ba chiar, dacă tot ajunsese aici, de ce nu vreunul dintre cei de a căror moarte era responsabil – domnul Surd, Gilfillan, Ives sau Grivens? Până și Platon ar fi fost un tovarăș de drum mai bun decât Madam Eglantine.

Dacă și Virginia văzuse pe cineva care nu era acolo, ea nu spuse nimic despre asta, nici atunci, nici mai târziu.

În lumina lunii, Sherlock vedea din când în când câte un hambar sau o casă de țară conturându-se la orizont. Se gândi să se abată din drum și să se oprească, să ceară ajutor sau măcar mâncare și băutură, dar ceva îl împingea să meargă mai departe, de-a lungul șinelor. Orice explicație ar fi luat timp și poate că nu le-ar fi adus decât și mai multe necazuri. În plus, aveau neapărată nevoie de un oficiu de telegraf, care nu era de găsit decât într-o gară.

După un timp, casele și șoproanele risipite părură să se înmulțească și apoi se transformară într-un fel de sat împrăștiat. Se aflau la o periferie. Cu puțin noroc, acesta era orașul. Sherlock nu-și amintea ca trenul să fi trecut prin vreo altă localitate după ce plecase din gara Perseverance, dar, pe de altă parte, nu se uitase tot timpul pe geam. Fuseseră destule lucruri care să-i distragă atenția. Era posibil să fie un alt oraș, unul fără gară și fără oficiu de telegraf, caz în care hotărî că aveau să oprească totuși, chiar și pentru scurt timp. Poate găseau pe cineva pe care să-l plătească să-i ducă până la Perseverance.

Orizontul se coloră în diferite nuanțe de roșu. Răsărea soarele. Oare chiar merseseră toată noaptea? Judecând după cât de înțepeniți îi erau mușchii și cât de uscat gâtul, Sherlock bănui că așa se întâmplase.

Sau era tot o vedenie, precum Madam Eglantine?

După ce merseseră ore întregi în linie dreaptă prin câmp, linia ferată cotea acum, ducându-i în centrul orașului. Și, în cele din urmă, în fața lor apăru îngrămădirea de clădiri pe care Sherlock și-o amintea de când se dăduseră jos din tren – gara și latrinele. Ajunseseră. Părea incredibil, dar ajunseseră.

Pe liniile secundare de lângă gară era tras un tren, mai scurt decât cel pe care și-l amintea Sherlock din ziua anterioară. Arăta pustiu și întunecat.

Nu era nimeni prin preajmă când cei trei se apropiară de peronul părăsit al gării. Chiar și oficiul de telegraf îl găsiră încuiat. Sherlock bătu cu pumnul în ușă, în caz că dormea cineva înăuntru, dar nu-i răspunse nimeni. Întreg orașul părea încă adormit, în ciuda faptului că se crăpa de ziuă.

– Haideți, zise el cu glas gâjâit, abia pronunțând cuvintele, hai să găsim un hotel și ceva de mâncare. Telegraful se deschide probabil mai târziu.

– Mi-e foame, zise Matty cu o voce spartă. Mi-e somn.

Virginia dădu doar din cap. Era albă ca varul, pistruii îi ieșeau în evidență ca niște pete de cerneală pe obraji și ajunsese la capătul puterilor.

Hotelul se afla peste drum de clădirea gării. Pe strada de pământ uscat nenumărate căruțe săpaseră făgașe adânci, și, în mod ciudat, lui Sherlock i se păru mai greu să meargă prin ele decât prin iarba câmpurilor.

Ușile batante nu erau încuiate, lucru care le păru primul dram de noroc pe care îl aveau în ultima vreme.

Iar aplecat peste o masă în mijlocul salonului central și uitându-se la o hartă întinsă în fața lui era Amyus Crowe.

Ridică privirea auzindu-i că intră, și chipul lui înregistră în decurs de o secundă atât de multe emoții diferite încât Sherlock simți că se uita la mai mulți oameni în același timp.

Virginia alergă spre tatăl ei și îl luă în brațe. Matty se prăbuși doar într-un scaun și închise ochii.

– Ne-ați găsit, zise Sherlock și-și auzi vocea complet inexpresivă. Poate că mersul toată noaptea îl văduvise de orice emoție. Se simțea doar extenuat.

– Am discutat cu vânzătorii de ziare, zise Crowe, încercând în mod evident să-și păstreze calmul. Nu prea se întâmplă multe

în oraș fără știrea lor, și reușesc să se strecoare în general nebăgați în seamă de nimeni. Mi-au spus că ai fost urmărit și că ai reușit să devii tu apoi urmăritorul. Apropo, trucul ăla cu haina, șapca și ziarele a fost foarte dibaci. Unul dintre ei te-a văzut la pensiune, altul v-a văzut pe amândoi la gară. Restul am reușit să pun cap la cap singur. Crowe trase adânc aer în piept, scuturându-se de un fior. Cred că îmi dau seama ce v-a adus de acolo până aici. Dacă aș crede că ai făcut-o intenționat, băiete, te-aș pune pe primul vapor înapoi spre Anglia și aș avea grijă să nu mai fiu vreodată pe același continent cu tine, dar bănuiesc că la mijloc a fost o succesiune de mici întâmplări, la capătul cărora v-ați trezit departe de locul în care eram eu și unde v-aș fi putut ajuta.

– Cam așa a și fost, zise Sherlock. N-am făcut-o intenționat. Nici vorbă!

– E adevărat, zise Virginia, cu gura lipită de pieptul tatălui ei. Îi urmăream pe cei care îl răpiseră pe Matty și trenul a plecat din gară înainte să apucăm să coborâm.

– Dar m-au salvat, adăugă Matty cu ochii tot închiși.

– Asta da, admise Crowe și-i cuprinse pe toți trei dintr-o privire. Cred că aveți nevoie să mâncați, să beți și să vă odihniți, dar eu cred că am nevoie să știu ce vi s-a întâmplat în timp ce mâncați și beți. Crowe întoarse capul spre spatele sălii, spre o ușă care ieșea din salon. Doamnă Dimmock! Patru mic dejunuri, cu tot sucul de portocale și cafeaua pe care le puteți aduna! Se uită la Sherlock și la Matty. Ba nu, puneți *opt* mic dejunuri! strigă el. Avem aici niște oameni lihniți de foame!

Următoarea oră trecu ca într-o ceață. Mâncarea sosi în timp ce cei trei îi povesteau lui Amyus Crowe tot ce li se întâmplase, așa că sfârșiră prin a vorbi în timp ce-și îndesau în gură șuncă, cartofi prăjiți, ouă preparate în diverse feluri și suc.

– Are de gând să invadeze Canada, îi spuse Sherlock lui Crowe la sfârșit. A adunat o armată și vrea să înființeze o nouă țară pe teritoriul canadian și să o declare Noua Confederație.

– Cam asta au dibuit și cei de la Pinkerton până acum, zise Crowe, dând din cap. L-au luat la ochi pe Duke Balthassar ăsta de ceva vreme. Faptul că-l folosește pe John Wilkes Booth drept simbol ca să-și încurajeze trupele și să dea acestei țări noi o anumită legitimitate în ochii statelor sudice i-a luat prin surprindere, dar asta explică ce tot aștepta.

– Și deci ce au de gând să facă? întrebă Sherlock. Nu pot să-l lase să meargă mai departe, nu? Asta ar otrăvi relațiile dintre America și Anglia timp de generații.

Crowe clătină din capul lui masiv și lățos.

– Au un plan, mormăi el. Nu pot să spun că mi se pare prea grozav, dar secretarul de stat Stanton l-a aprobat personal, așa că nu prea mai e nimic de spus.

– Au de gând să-i atace? întrebă Matty, cu gura încă plină de cartofi prăjiți.

– Armata a fost mobilizată și formează un cordon undeva între aici și graniță, zise Crowe. Dar mai e ceva la mijloc. Guvernul vrea să rezolve problema asta fără luptă armată, dacă se poate. Crowe oftă și privi într-o parte, către ușa de la intrare a hotelului. Secretarul de stat Stanton a fost foarte entuziasmat de folosirea baloanelor pentru operațiuni de recunoaștere în timpul Războiului dintre State. I se pare că ele sunt viitorul oricărei confruntări armate. A dat ordin să fie chemat la ordine Corpul Inginerilor Militari, cu toate baloanele cu aer cald de care dispune. Diseară are de gând să le trimită deasupra taberei lui Balthassar și să lanseze peste ei niște bombe.

– Dar… începu Sherlock, apoi se opri, înspăimântat. Dar ar fi un masacru! Știu că oamenii ăștia se pregătesc să invadeze o altă țară, dar să arunci *bombe* peste ei? Nu poate cel puțin să le dea o șansă să se predea?

Crowe clătină din cap.

– Nu merge. Secretarul de stat vrea să dea o lecție. Vrea ca toată lumea să știe că războiul s-a încheiat cu victoria Uniunii și că orice încercare de a reînvia Confederația va fi întâmpinată cu forța armelor.

– Dar vor fi omorâți sute, poate mii de oameni! protestă Sherlock. Și nici măcar într-o bătălie, unde pot să se apere! O să moară împroșcați cu foc din ceruri! Pur și simplu e *greșit*!

– Poate că este, zise Crowe încet, dar așa are să se întâmple. Bine ai venit în lumea a ceea ce nemții numesc *Realpolitik*, Sherlock!

CAPITOLUL 16

Sherlock visă foc căzând din ceruri și siluete subțiri ca niște chibrituri care alergau țipând în toate părțile, într-o debandadă cumplită. Se trezi după câteva ore, încă obosit, dar incapabil să mai doarmă.

Camera lui era una dintre cele trei încăperi libere pe care li le pusese la dispoziție proprietarul hotelului. Sherlock se întrebase dacă trenul gol din gară însemna că stabilimentul avea să fie plin de călători, dar de fapt trenul fusese închiriat special de Amyus Crowe și un mic grup de agenți Pinkerton responsabili cu supravegherea situației.

Cât timp Sherlock stătu în pat treaz, mintea nu încetă să i se învârtească în jurul a ceea ce avea să se întâmple peste câteva ore. Oamenii din armata lui Balthassar nu erau neapărat răi. Pur și simplu aveau o altă părere despre cum era mai bine să fie guvernați. Invadarea unei alte țări reprezenta o greșeală, evident, dar asta însemna oare că puteau fi făcuți una cu pământul ca niște biete furnici?

Mycroft ar fi găsit un mijloc de a opri această vărsare de sânge. Era, bineînțeles, el însuși numai o rotiță în angrenajul guvernului

britanic, dar avea convingeri și principii morale, credea în ceva. Aceleași convingeri, principii morale și credințe pe care i le inculcase lui Sherlock tatăl lor, maiorul Siger Holmes din regimentul de dragoni ai regelui. Amândoi erau fiii lui Siger și îi moșteniseră valorile în același fel în care îi moșteniseră ochii albaștri.

Sherlock trebuia să acționeze. Dar cum? Ce ar fi putut face ca să împiedice Corpul Inginerilor Militari să lanseze baloanele?

Putea probabil să-i trimită un mesaj prin telegraf lui Mycroft, în Anglia. Nu știa cât l-ar fi costat, deși bănuia că n-avea cum să fie prea ieftin, dar îi mai rămăseseră ceva bani în buzunar. Mycroft ar fi putut să-l sune pe ambasadorul american sau să întreprindă ceva asemănător și să oprească totul.

Dar oare ar fi putut într-adevăr? Sau ar fi făcut-o? Și, mai important, ar mai fi avut timp s-o facă? La urma urmei, Mycroft se afla la câteva mii de kilometri depărtare, și poate că superiorii săi din Ministerul de Externe aveau să fie mai interesați de prevenirea invadării unui teritoriu britanic decât de salvarea vieții unor oameni pe care nu-i întâlniseră niciodată.

Sherlock știa că trebuia să se ducă acolo, să vadă armata lui Balthassar și baloanele Corpului Inginerilor. Chiar dacă n-ar fi putut face nimic până la urmă, în mod sigur rămânând la hotel nu rezolva nimic. Acolo, pe câmp, poate avea să-i vină vreo idee.

Dar cum să ajungă acolo?

Bănuia că ar fi putut să închirieze un cal din oraș, apoi să meargă călare până la locul de unde erau lansate baloanele. Îl văzuse marcat pe harta pe care Amyus Crowe o consultase câteva ore mai devreme. Nu o reținuse în mod conștient, dar, ca multe alte lucruri pe care le citea, informația se păstrase undeva în creierul lui.

Ar fi trebuit oare să-i ia pe Virginia și pe Matty? Prezența lor l-ar fi susținut moral, dar avea sentimentul că aceasta era bătălia *lui*. Lor le păsa mai puțin, și el nu avea niciun drept să-i amestece și pe ei în planurile sale.

Se ridică din pat și se îmbrăcă în hainele curate pe care Amyus le găsise pe undeva prin oraș. Erau încă noi și îi dădeau mâncărimi pe piele, dar gândul de a pune pe el îmbrăcămintea pe care o purtase în ultimele două zile îl umplu de groază.

Crowe era în sala de mese, discutând cu alți doi bărbați în costum. La brâu, de curelele joase le atârnau pistoale. Sherlock presupuse că erau agenții Pinkerton. Pândind un moment când nu erau atenți, se furișă pe lângă ei și ieși din clădire.

Trotuarele de scânduri de pe marginea străzii mișunau de oameni care mergeau într-o direcție sau alta sau care pur și simplu stăteau de vorbă. Sherlock se lăsă dus de mulțime până când văzu o construcție care semăna cu niște grajduri. Intră.

– Ai nevoie de ceva, băiete? auzi el o voce și privi în jur. Din întuneric ieși un bărbat mai în vârstă și chel, căruia nu-i mai rămăseseră decât o bordură de păr alb la ceafă și o mustață albă stufoasă.

– Am nevoie de un cal pentru o zi, zise Sherlock.

– Nicio problemă, zise bărbatul. Am un cal care n-a prea mers în ultima vreme. Aș zice că e exact ce-ți trebuie.

– Cât? întrebă Sherlock.

– Hai să zicem un depozit de zece dolari și îți înapoiez nouă când te întorci.

Sherlock îi dădu banii, și omul îl conduse la un staul unde stătea tăcută o iapă maronie. Animalul îl privi întrebător cât timp se lăsă înșeuat.

Sherlock aruncă o privire în jur. În afară de echipamentul obișnuit – șei, frâie, pinteni –, atârnat în cârlige pe pereți, văzu diverse alte obiecte pe care nu le cunoștea. Arătau a arme – arcuri, spade, topoare –, dar erau decorate cu pene și cu fâșii de piele.

– Amintiri din luptele pe care le-am purtat de-a lungul anilor cu indienii, zise bărbatul, observând încotro se îndrepta privirea lui Sherlock. Triburile Pamunkey și Mattaponi ne-au dat mari bătăi de cap pe vremea când construiam orașul. Ne colecționau scalpurile. Bunicul și tatăl meu au adunat tomahawkuri, țepușe, cuțite și arcuri de-ale lor.

Sherlock se gândi la ceea ce îl aștepta în călătorie – o armată ostilă, un regiment care se pregătea să atace și un ținut sălbatic prin care hălăduiau coioții. Nu voia să ia cu el o pușcă și era sigur că nimeni nu i-ar fi dat vreuna, dar poate că un fel de armă nu i-ar fi prins rău.

– Dacă vă mai dau un dolar, zise el, pot să împrumut un arc, o tolbă de săgeți și un cuțit?

– Nu, zise bătrânul, aplecând capul într-o parte. Dar pentru cinci dolari poți.

Zece minute mai târziu, Sherlock ieșea călare din grajd cu un cuțit la brâu, o tolbă cu săgeți la spinare și un arc prins de șa. Trecând pe lângă hotel, i se păru că îi vede pe Virginia și pe Matty lângă intrare, dar imaginea dispăru prea repede ca să apuce să se încredințeze că așa era, și el nu avea timp să se oprească.

Amintindu-și de harta lui Amyus Crowe, Sherlock o luă de-a curmezișul câmpiei, oblic față de calea ferată. Ținutul spre care se îndrepta era mai deluros decât terenul neted traversat de șinele de tren. Sherlock o porni la trap pe la poala dealurilor care răsăreau din câmpie, formând o serie de creste joase rotunjite.

După o oră de mers prin tufărișuri și pâlcuri mărunte de copaci, Sherlock trecu un curs lat de apă puțin adâncă, care se scurgea ca o panglică albastră sclipitoare dintre dealuri. În timp ce calul împroșca prin apă cu copitele, stârnind pietricelele din albie, Sherlock se întrebă dacă nu cumva undeva în aval pârâul acesta reușise să-și croiască drum prin roca moale și să formeze valea pe care el, Matty și Virginia o traversaseră în noaptea dinainte. Pământul în America era foarte diferit de ceea ce cunoștea el din Anglia: mai tânăr și cumva mai brut.

Înainte să plece avusese grijă să-și ia o ploscă de apă din grajd, și acum se opri pentru scurt timp să o umple și să-și lase calul să bea pe săturate.

Judecând după soare, era deja mijlocul după-amiezii, și, dacă se lua după harta din mintea lui, se apropia de locul unde ar fi trebuit să fie tabăra Corpului de Ingineri. Aproape sigur aveau santinele, și Sherlock nu voia să dea peste niciuna din ele. Era aproape sigur că ar fi tras mai întâi și abia apoi i-ar fi pus întrebări.

Sătul să ocolească dealurile, Sherlock trase de căpăstru și o luă în sus pe povârniș. Dacă avea dreptate și era acolo unde credea el că este, atunci de undeva de pe creastă avea să poată vedea bine tabăra.

În fine, după vreo două ore de urcuș pe pante line și de traversat grohotișuri, iapa ocoli bordura unei porțiuni mai abrupte a dealului și Sherlock se trezi privind în jos spre ceea ce venise să vadă.

Își lăsă calul ascuns și se strecură singur mai departe, târându-se în patru labe, până când, adăpostit în umbra unui bolovan uriaș, se putu uita liniștit la câmpia de dedesubt.

Soarele cobora deja spre orizont, și scena era luminată în parte de razele sale roșietice, în parte de focurile risipite de tabără. În strălucirea aceea amestecată, Sherlock văzu tabăra Corpului de Ingineri desfășurată în fața lui – o serie de corturi grupate în centru, înconjurate de o porțiune liberă de teren. Vreo sută de oameni se agitau în toate direcțiile. Pe o latură, caii fuseseră priponiți la un loc într-un soi de blocadă provizorie. În cealaltă parte a taberei erau baloanele.

Priveliștea îl lăsă pe Sherlock cu răsuflarea tăiată. Zece sau poate douăsprezece baloane erau împrăștiate pe o bucată de pământ cam cât un teren de rugby. Unele păreau niște versiuni uriașe ale genului aceluia de meduză umbreliformă pe care Sherlock își amintea c-o văzuse în călătoriile pe coastă, în copilărie, altele fuseseră complet umflate în forma unor sfere sclipitoare care luceau în lumina soarelui ce se stingea. Frânghii și curele din același material – mătase cauciucată, își aminti Sherlock din întâlnirea sa cu contele von Zeppelin de pe vaporul *Scoția* – legau baloanele de coșurile de dedesubt. Gazul venea prin niște țevi care duceau la căruțe încărcate cu rezervoare sclipitoare de cupru. Rezervoarele acelea produceau hidrogen, își aminti Sherlock, dintr-o combinație de acid sulfuric și pilitură de fier.

Amintindu-și de contele von Zeppelin, Sherlock scrută câmpul, căutându-i silueta verticală, germanică. Știa că venise tocmai până în America pentru a afla mai multe despre aplicațiile militare ale baloanelor. Ar fi fost ciudat să nu se afle aici.

Siluetele care se mișcau de colo-colo erau prea mici pentru ca Sherlock să le distingă fețele, dar la un moment dat i se păru că vede un bărbat bărbos îmbrăcat într-o altă uniformă decât ceilalți, care stătea lângă baloane, urmărind fascinat cum erau umplute cu aer.

Focurile de tabără ardeau cât mai departe de baloane, observă Sherlock. Lucru firesc – hidrogenul era foarte inflamabil, își aminti el de la școală. Pe de altă parte, în apropierea baloanelor fuseseră așezate în grămezi sute de sfere metalice care semănau cu niște ghiulele de tun, dar erau cu siguranță mecanisme explozive. Și, într-o oră sau două, dacă vântul bătea încă în direcția potrivită, baloanele aveau să fie eliberate, fiecare cu propriul aeronaut, și aveau să plutească în tăcere peste întinderile pustii spre locul unde campase armata lui Duke Balthassar. Iar apoi, se gândi Sherlock și simți cum începe să amețească, valul morții avea să se prăbușească peste oameni, devastator.

Așa ceva nu trebuia să se întâmple. El *avea* să se împotrivească. Văzuse deja, în toată viața lui de până atunci, prea mulți oameni murind. Dacă putea împiedica o tragedie, era obligat s-o facă.

Hidrogen. Inflamabil. Iată răspunsul, dar cum putea să acționeze? Dacă ar fi încercat să se strecoare în josul pantei și să dea foc la baloane ar fi fost prins și probabil împușcat ca spion confederat. Zona era înconjurată de un cerc de santinele.

Dar în jurul focurilor din cealaltă parte a taberei nu erau gărzi și, de acolo de unde stătea, Sherlock vedea că majoritatea corturilor aveau în față lămpi cu ulei, atârnate de pari înfipți în pământ.

Rotițele din minte începură să i se învârtească rapid, descoperind conexiuni între lucruri pe care până atunci le percepuse separate unele de altele. Soluția era în fața lui. Avea unele dintre lucrurile care-i erau necesare, iar restul se aflau acolo, în tabără.

Și, cu cât începea mai curând, cu atât avea să termine mai repede.

Avu grijă să vâre frâiele calului sub o stâncă și începu să coboare încet către corturi. La orizont abia se mai vedea

o felie îngustă de soare, și bolovanii risipiți aruncau pe povârniș umbre lungi și negre. Sherlock descoperi că se putea ține printre ele, trecând în fugă peste câmpul deschis numai când nu avea altă variantă.

Până când ajunse jos în câmpie, soarele dispăruse și cerul căpătase o culoare vânătă-cenușie. Majoritatea baloanelor fuseseră umflate complet, și în jurul lor era tot mai multă forfotă.

Sherlock se îndreptă către zona unde ardeau focurile de tabără. Majoritatea inginerilor militari se strânseseră în preajma baloanelor, chiar în apropierea cordonului de santinele, privind și așteptând lansarea. Sherlock se strecură printre corturi până când ajunse să vadă direct focurile. Aici carnea se rumenea la flacără, mâncărurile clocoteau și nimeni nu se uita în direcția lui. Sherlock privi în jur, se îndreptă de spate, își scutură praful și pământul de pe haine, se apropie de un cort în care nu era nimeni și desprinse o lampă cu ulei de pe parul alăturat. Apoi mai luă una dintr-un țăruș din apropiere, de rezervă. Nu chiar de lângă cortul vecin – faptul ar fi atras probabil atenția –, ci dintr-un altul puțin mai departe. Nimeni nu strigă după el să se oprească, nimeni nu-l întrebă ce face. Inima îi bătea de două ori mai tare decât de obicei, dar chipul îi rămase impasibil și, când se răsuci s-o ia înapoi, merse încet, ținând lămpile drepte, înfășurate în haină, ca să le ascundă lumina mișcătoare.

Ajuns în umbra protectoare a corturilor, mări pasul, îndreptându-se către poalele dealului. În timp ce mergea, aruncă o privire înapoi către baloane. Erau toate umflate deja complet, și Sherlock zări vânzoleală, căci aeronauții își verificau hărțile și făceau ultimele pregătiri.

Urcă versantul cât putu de repede, conștient că ducea cu el ulei încins și fitiluri arzând și că, dacă ar fi căzut, și-ar fi putut

da foc. Vântul se întețea odată cu lăsarea întunericului și fără veston i se făcu frig.

Calul lui scoase un nechezat ușor auzindu-l, de parcă i-ar fi urat bun venit înapoi pe platoul unde-l lăsase. Sherlock puse jos lămpile cu ulei, se apropie de el și luă arcul și tolba cu săgeți pe care le împrumutase – le închiriase, de fapt – de la grăjdarul cel bătrân.

Îi trebuia ceva care să păstreze flacăra aprinsă în timp ce zbura prin aer.

Un fel de căptușeală.

Se uită în jur, ocărându-se că nu luase ceva din tabără – vreun veston de uniformă sau ceva asemănător. Singurele lucruri pe care le avea aici sus erau propriile haine. Începu să rupă fâșii de material din propriul sacou și să le lege în jurul vârfurilor de săgeată. La urma urmei, nu avea de gând să le trimită să se înfigă în ceva.

După ce pregăti astfel zece săgeți, se duse și luă lămpile cu ulei. Se gândi o clipă, apoi stinse flacăra dintr-una dintre ele și o deschise, cufundând în ea vârfurile înfășurate în cârpe ale săgeților, unul câte unul.

O singură lampă aprinsă ar fi trebuit să-i ajungă. Sherlock o deschise, dezvelind flacăra, care pâlpâi în vânt.

Luă arcul și se ridică în picioare. De acum era îndeajuns de întuneric ca să nu poată fi văzut, cu atât mai mult cu cât flacăra din singura lampă rămasă aprinsă era ferită în spatele unor stânci.

Luă arcul și îl întinse, încercându-l. Principiul părea simplu. Coarda trebuia fixată într-o crestătură la baza arcului, după care putea trage de ea cu degetele mâinii drepte, ținând arcul în mâna

stângă și curbându-l cât mai tare. Apoi ochea – sus, pentru că arcul avea să urmeze o traiectorie balistică – și dădea drumul corzii.

Timpul încercărilor trecuse. Venise timpul acțiunii.

Sherlock apropie fâșia de haină de pe vârful primei săgeți de flacăra din interiorul lămpii. Materialul îmbibat de ulei luă foc instantaneu. Sherlock ridică arcul, fixă coarda în crestătura de la bază, apoi o trase cât putu înapoi, ținând în același timp mâna stângă perfect întinsă în față, încleștată pe arc. Îndreptă săgeata spre balonul în jurul căruia păreau să fie cei mai puțini oameni, dar ochi peste el, pentru ca săgeata să cadă pe suprafața lui.

Coarda îi tăia degetele de la mâna dreaptă. Sherlock simți arcul vibrând de încordare. Pânza incandescentă îi strălucea în față, aproape orbindu-l.

Oare făcea ceea ce trebuia?

Era prea târziu pentru această întrebare.

Sherlock dădu drumul corzii. Săgeata trasă un arc înalt în aer, ajungând în punctul cel mai înalt și părând să atârne acolo o clipă, apoi căzu ca un meteor minuscul drept în jos, pe suprafața balonului.

Vreme de câteva zeci de secunde nu se întâmplă nimic. Intervalul fu suficient de mare pentru ca Sherlock să se convingă singur că peticul arzând de stofă se stinsese cine știe cum, sau că vârful săgeții nu reușise să străpungă mătasea cauciucată, sau că gazul din balon nu era deloc hidrogen, ci altceva, ceva neinflamabil. Dar apoi materialul din jurul creștetului balonului păru să se jupoaie ca petalele unei flori și vederea lui Sherlock fu orbită de o minge de foc care sări de pe balon și se ridică înspre cer.

Un urlet inimaginabil se ridică din tabără. Oamenii fugeau în toate părțile, aruncând găleți de apă și încercând să se ferească

de materialul încins care cădea în jurul lor, dar pârjolul se ridica, nu cădea. Hidrogenul era mai ușor decât aerul, la urma urmei.

Sherlock înhăță încă o săgeată și o aprinse, apoi ochi spre un alt balon și trase. Scânteia minusculă a vârfului săgeții desenă în zbor o linie sclipitoare prin aer, mai întâi în sus, în întuneric, și apoi în jos, către o latură a celui de al doilea balon. De data asta Sherlock nu mai văzu materialul jupuindu-se, dar mingea de foc care izbucni fu la fel de impresionantă.

Trimise săgeată după săgeată către baloanele rămase, în timp ce câmpia de dedesubt era cuprinsă de degringoladă. Până când le termină pe toate, aerul se umpluse de fum, iar terenul era presărat cu resturile mocnind ale mătăsii cauciucate. Și nimeni nu pățise nimic! Sherlock se minună la gândul acesta, dar nu vedea oameni răniți. Disperați și îngroziți, da, dar nu răniți! Hidrogenul incandescent se ridicase în aer, iar bucățile de material arzând care căzuseră la pământ fuseseră evitate cu ușurință.

Sherlock trase adânc aer în piept. Baloanele nu aveau să mai zboare în noaptea aceea, și aveau să treacă zile întregi, poate chiar săptămâni, înainte ca altele noi să poată fi aduse aici. Până atunci armata lui Balthassar avea fie să se disperseze, fie să pornească în marș către Canada și să fie interceptată de Armata Unionistă. Planul îi reușise.

Sherlock ar fi vrut să facă ceva și cu grămada de bombe care zăceau într-o parte pe teritoriul taberei și scăpaseră neatinse. Se temuse că bucăți de material incandescent ar fi putut cădea pe ele, făcându-le să sară în aer și să provoace un carnagiu, dar fie explozibilul se aprindea mai greu decât își închipuise el, fie ghiulelele erau suficient de departe pentru ca

scânteile sau bucățile încinse să nu ajungă până la ele. Sherlock bănuia că s-ar fi putut furișa înapoi ca să acționeze în vreun fel – să le scoată fitilele sau așa ceva –, dar ce rost ar fi avut? Erau inutile, acum că nu mai aveau din ce să fie aruncate.

De dedesubt se auzi un răcnet. Sherlock privi în jos, către tabără. Un bărbat arăta înspre el. Lumina hidrogenului aprins îi dezvăluise prezența. Imediat, mai mulți oameni își îndreptară privirea în direcția lui. Unii o luară la fugă către povârnișul care urca spre ascunzătoarea lui. Majoritatea erau înarmați.

Ah! Iar el avea un arc.

Era timpul s-o șteargă.

Sherlock se întoarse și o luă la fugă către locul unde își legase calul. Iapa era neliniștită și fără astâmpăr – căpăstrul i se întinsese la maximum, căci încercase să se dea înapoi –, dar încă nu intrase în panică. Sherlock scoase repede capetele frâielor de sub stânca unde le vârâse și sări în șa.

Cu puțin noroc, putea să se întoarcă în oraș și să pretindă că fusese acolo tot timpul. Nimeni n-ar fi avut nevoie să știe ce făcuse.

Trase de căpăstru, răsucind calul înapoi, și o luă din loc

Coborâtul dealului fu mai ușor decât urcatul. Calul părea acum mai sigur pe picioarele sale și fericit să se depărteze de fum și de foc.

Acum că soarele apusese, animalul vedea pe unde pășește la lumina stelelor, și Sherlock îl lăsă să-și aleagă singur calea. După ce ajungeau la câmpie aveau s-o ia pe drumul cel mai scurt până în oraș.

În timp ce calul își făcea drum prin ținutul presărat cu pietre de la poalele dealurilor, Sherlock descoperi că legănatul

în șa îl făcea să moțăie. Încordarea îi părăsea trupul, lăsându-l golit și melancolic. Nu era prea bucuros de drumul lung înapoi spre Perseverance.

Fu asaltat de îndoieli. Dacă Armata Unionistă nu reușea să intercepteze forțele invadatoare ale confederaților? Dacă invazia reușea, și el nu făcuse decât să-i dea o mână de ajutor?

Dar nu. Amyus Crowe îi spusese că forțele Uniunii se pregăteau deja să-i oprească pe confederați, dacă ar fi avansat, dar că secretarul de stat Stanton decisese personal că voia să-i masacreze. În afară de cazul în care ceva mergea neașteptat de prost, acțiunile lui Sherlock nu făcuseră decât să salveze numeroase vieți. Și nu aveau să provoace niciun incident diplomatic.

Undeva în întuneric se auzi țipătul unui animal. Sherlock tresări. Sunase prea mult ca zbieretul unui om. Nu părea să fie un coiot. Mai degrabă un soi de felină.

Calul păși acum pe fundul unei râpe, între două maluri înalte și abrupte. Lui Sherlock i se părea că se aflau undeva la limita regiunii de dealuri, aproape gata să-și găsească drumul peste câmpie către oraș. Malurile viroagei erau numai niște forme negre, și numai stelele strălucind pe cer marcau locul unde marginile lor zimțate tăiau cerul nopții.

Și una dintre marginile acelea zimțate se mișcă.

Sherlock tresări, trezindu-se. O parte din ceea ce crezuse că e malul râpei se mișcase brusc într-o parte și se trăsese înapoi.

Era ceva acolo sus. Ceva care îl urmărea.

Tremurând, cu nervii încordați, Sherlock se uită în jur. Nimic. Numai întunericul ce contrasta intens cu lumina stelelor filtrându-se de deasupra.

O pietricică se rostogoli pe peretele abrupt, săltând pe fundul văii.

Calul lui Sherlock se uita acum în jur. Simțea prezența unei ființe. Își ciulise urechile, și Sherlock îi simți mușchii fremătând sub coapsele lui.

Viroaga începu să se lărgească în față, deschizându-se către o porțiune netedă de stâncă la capătul căreia un perete drept cădea spre câmpie. Lumina lunii joase izvora dintr-o parte ca un far. Sherlock recunoscu locul: deși peretele de stâncă părea să se prăbușească abrupt, pe o parte a lui exista o cărăruie care cobora până la câmpie. Pe acolo urcaseră la venire.

Încă o pietricică coborî săltăreață pe marginile văiugii. Calul lui Sherlock se trase pe o parte a văii și mări pasul. Voia să ajungă la câmpie tot la fel de tare ca și stăpânul său.

Ceva deasupra capului lui Sherlock urlă și se năpusti peste ei în întuneric.

CAPITOLUL 17

Înspăimântat, calul sări într-o parte, salvându-i pe amândoi. Făptura care năvălise peste ei căzu pe lângă și atinse pământul scăpărând din gheare și împiedicându-se într-o rână, dar sărind imediat înapoi pe picioare. Sherlock avu impresia fulgerătoare, însă tulbure, că vede o pereche de ochi care reflectau lumina lunii și niște colți ascuțiți uzi de salivă, sclipind într-o gură băloasă.

Își smulse cuțitul de la brâu și îl întinse înainte. Nu era cine știe ce consolare, dar nu avea nimic altceva.

O voce de sus spuse ceva gutural într-o limbă pe care Sherlock nu o înțelese, și animalul se retrase, șuierând de frustrare înspre el și calul său.

Sherlock o recunoscu acum. Era una dintre pumele lui Duke Balthassar. Asta nu însemna decât că și cealaltă trebuia să fie prin preajmă. Și că Duke Balthassar venise până aici.

Calul lui Sherlock rămăsese paralizat de groază, cu ochii măriți și buzele răsfrânte peste dinții dezveliți. Era limpede că nu mai mergea nicăieri, cel puțin nu cu pumele alături. Sherlock alunecă jos din șa, cu inima bubuindu-i în piept. Era obosit, îi era foame și sete. Nu voia așa ceva. Nu acum. Nu aici.

Dar nu părea să aibă de ales.

Merse înainte, ieșind în lumina lunii de la gura văii.

Duke Balthassar stătea la câțiva metri într-o parte. Încă purta costumul alb, pălăria albă și masca albă de porțelan, dar avea un revolver prins de coapsă. În spatele urechii drepte Sherlock îi văzu lipitoarea roșie lucind umed în lumina lunii, singura pată de culoare în toată scena. Părea să palpite ușor.

Puma care sărise peste Sherlock și calul lui stătea lângă Balthassar, dând surescitată din coadă. Sherlock observă privirile neliniștite pe care le arunca întruna lipitorii roșii. Părea nervoasă, chiar înspăimântată. Cealaltă nu se vedea.

– Sherlock Scott Holmes, zise Balthassar cu o voce abia audibilă în foșnetul vântului. Mă tem că ne e dat să ne tot întâlnim, precum îndrăgostiții tragici ai lui Shakespeare.

– Ce faceți aici? întrebă Sherlock simplu.

– Te căutam, răspunse Balthassar. Când mi-am găsit neprețuitele reptile încă flămânde și camera de supraveghere inundată, n-am putut decât să presupun că dumneata și bravii dumitale prieteni ați evadat. Dar știați prea mult. Trebuia să vă găsesc și să mă ocup de voi. Pumele mele ți-au luat urma chiar lângă oraș și te-am dibuit aici, pe dealuri. Balthassar se opri, cu capul aplecat într-o parte. Trebuie să recunosc că mă așteptam să te duci în oraș, dar dumneata ai venit aici. De ce?

Sherlock se gândi o clipă. Balthassar trebuia să fi confundat două șiruri de urme: cel pe care Sherlock, Matty și Virginia îl lăsaseră în timp ce mergeau către Perseverance și cel pe care Sherlock și calul lui îl lăsaseră când se depărtaseră de oraș. Asta însemna că Balthassar nu știa că planurile îi fuseseră deja dezvăluite. Oare ar fi trebuit să-i spună?

Dacă Balthassar ar fi știut că era prea târziu, că armata îi fusese deja descoperită, atunci n-ar mai fi avut niciun motiv de a-l omorî pe Sherlock – cel puțin teoretic.

– Armata Unionistă știe deja despre invazia Canadei, zise Sherlock. N-are niciun rost să mai porniți. Anulați operațiunea, Balthassar. Puteți salva viețile multor oameni.

Urmă o tăcere, timp în care Balthassar reflectă la spusele lui Sherlock. Era imposibil să-ți dai seama la ce se gândea în spatele măștii albe.

– De câtă vreme știu? întrebă el în cele din urmă.

– De suficientă vreme pentru ca armata dumneavoastră să nu aibă nicio șansă de a ajunge la graniță.

– În cazul acesta, dumneata ce cauți aici? întrebă Balthassar.

– Unioniștii se pregăteau să arunce bombe asupra oamenilor dumneavoastră. Nu puteam să-i las să facă așa ceva. A trebuit să-i opresc.

– Bănuiesc că asta se datorează unei forme de noblețe greșit înțeleasă, și nu faptului că susții modul de viață al confederaților, nu?

– Pur și simplu nu mai vreau să văd oameni murind, zise Sherlock cu o voce obosită.

Balthassar clătină din cap.

– Te aștepți să-ți fiu recunoscător? întrebă el, și brusc în vocea sa se simți o mânie hârâită.

Sherlock simți oboseala atârnându-i grea pe umeri, ca o povară de plumb.

– Nu mă aștept la nimic, zise el. Nu fac asta pentru dumneavoastră sau pentru oricine altcineva. O fac pentru *mine*. De dragul a ceea ce *cred*.

– Atunci ți-ai pierdut timpul, se răsti Balthassar. Invazia va porni, în ciuda a tot ceea ce mi-ai spus.

– În cazul acesta oamenii dumneavoastră vor fi înconjurați și, dacă aleg să lupte, va urma o bătălie.

– Și oamenii vor muri oricum, mârâi Balthassar. Așa că ai eșuat.

– Nu pot controla lumea, observă Sherlock. Numai ceea ce e în puterea mea. Cel puțin, eu am făcut tot ce am putut ca să împiedic un masacru. Restul depinde de dumneavoastră, de Amyus Crowe și de guvern.

– Problema dumitale, observă Balthassar, cu fața de porțelan impasibilă și strălucitoare în lumina lunii, dar cu glasul amar, este că îți lași emoțiile să prevaleze asupra logicii. Dacă aș avea vreun sfat să-ți dau ar fi să-ți suprimi emoțiile. Ține-le în frâu. Nu te vor induce decât în eroare. Nu pot decât să-ți facă rău.

Mintea lui Sherlock fu momentan străbătută de amintiri fulgerătoare ale mamei și surorii sale – și amintirile acestea erau colorate de emoții dureroase. Dar existau și amintirile cu Virginia, iar acelea nu dureau. Acelea îl făceau fericit pe Sherlock.

– Vă mulțumesc pentru sfat, zise el, dar cred că o să rămân fidel emoțiilor mele, dacă n-aveți nimic împotrivă. Din fericire sau nu, îmi plac.

– Îmi vine să spun că ai să ajungi cândva să regreți această decizie, zise Balthassar, dar n-ai s-ajungi de fapt. Pocni din degete. Puma de lângă el avansă spre Sherlock, cu colții dezveliți și ochii îngustați.

Sherlock își repezi mâna în față. Tăișul cuțitului sclipi o secundă lichid în lumina lunii.

Animalul nici măcar nu ezită. Păși înainte.

Sherlock auzi niște pași moi înapoia sa. Întoarse încet capul.

A doua pumă era chiar în spatele lui.

Mintea lui trecu rapid în revistă toate posibilitățile, dar nimic nu părea să-i fie de vreun folos. Cum ar fi putut să se lupte cu două animale înarmat doar cu un cuțit?

Dar aceste animale nu erau întru totul sălbatice, nu? Fuseseră parțial îmblânzite – sau, cel puțin, ascultau de Balthassar. *Se temeau* de el, și asta îi dădu lui Sherlock o șansă.

O accelerare bruscă în ritmul pașilor din spatele lui îl făcu să se lase la pământ și să se rostogolească într-o parte. Ceva întunecat trecu fulgerător peste capul lui. Sherlock sări în picioare, dar pumele fură mai rapide. Erau acum una lângă alta, mârâind la el.

Felinele puteau să se cațere în copaci, dar nu și pe stânci, își aminti Sherlock.

Cât putu de repede, se agăță de peretele de piatră al râpei. Degetele lui scrijeliră piatra încercând să se prindă de orice crăpătură în stâncă, tălpile căutară praguri care să-i susțină greutatea fără să se sfărâme.

Dedesubtul lui, pumele săriră după el.

Degetele lui Sherlock se aninară de o porțiune netedă de rocă și el se smuci disperat în sus exact când o labă cu gheare îi prindea gheata, trăgându-l înapoi. Cu un efort supraomenesc, reuși să se smulgă și se săltă în siguranță pe un soi de bordură de stâncă ce mărginea viroaga, în tot lungul ei.

Se uită în jos, cercetându-și picioarele să se convingă că rămăseseră nevătămate. Călcâiul ghetei îi fusese desprins, dar altfel el era intact.

Sclipirea celor două perechi de ochi de dedesubt dispăruse, căci amândouă animalele se năpustiseră în direcții diferite,

căutând un drum până sus la el. Și acesta era terenul lor, nu al lui. Aveau să găsească o cale.

– Oricât ar fi de palpitantă aventura asta, auzi Sherlock de jos vocea lui Balthassar, nu faci decât să amâni inevitabilul. Nu e un curs de acțiune logic. Renunță! Va fi mai ușor și mai puțin dureros.

– Mi-ați mai promis asta o dată, gâfâi Sherlock, și ați mințit.

Pragul pe care stătea era abia cu puțin mai lat decât corpul său. Sherlock o luă la fugă în lungul lui, încercând să ajungă undeva unde ar fi fost puțin mai în siguranță. Auzi țăcănitul ghearelor pe pietre de undeva dintr-o parte și răsuflarea gâjâită ce stârnea ecoul în toată valea.

Dacă nu făcea ceva cât mai curând, era mort.

Rezemându-se strâns de marginea văii, se uită în jos. Pălăria albă a lui Balthassar abia se deslușea dedesubt.

Rugându-se o fracțiune de secundă ca deducțiile sale despre pume și relația lor cu Balthassar să fie corecte, Sherlock sări.

Nimeri exact peste Balthassar, doborându-l la pământ. Revolverul acestuia zbură cât colo, scăpărând în întuneric. Când încercă să se rostogolească într-o parte, Sherlock se lovi cu umărul stâng de roca de pe fundul văii și simți imediat un junghi de durere crâncenă prin tot corpul. Până când se ridică el în picioare, Balthassar se sculase deja și își sprijinea brațul stâng cu cel drept. Mâna părea deformată, ca și cum oasele ei subțiri s-ar fi rupt în cădere.

Masca de porțelan îi sărise lui Balthassar de pe față și acum zăcea pe pământ, la câțiva metri de ei, spartă în trei bucăți. Văduvit de mască, chipul lui era schimonosit într-o expresie de ură pură.

– Am să las la o parte orice politețe, mârâi Balthassar, și am să mă uit cum animalele mele au să-ți smulgă fâșii de carne

de pe trup cât timp ești încă viu. Lipitorile mai mici, negre, de pe fața lui arătau ca niște găuri mici deschise în întunericul cerului nocturn din spate. Balthassar privi dincolo de Sherlock.

– Iată-le! zise el și lătră trei vorbe în limba aceea guturală pe care o folosea ca să comunice cu animalele.

Sherlock se pregăti să simtă dintr-o clipă într-alta greutatea unei pume în spate și ghearele care îi sfâșiau carnea, dar făcu un pas înainte, către Balthassar.

Bărbatul înalt și slab slab nu se aștepta la asta. Se retrase, chircindu-se parcă, ținându-și încă la piept brațul rănit, dar Sherlock întinse spre el mâna stângă, care-i pulsa încă de durere, și-i smulse lipitoarea roșie de lângă ureche. Vietatea se desprinse cu oarece rezistență și pe umărul costumului alb al lui Balthassar se împrăștie sânge – negru în lumina lunii.

Balthassar țipă – un sunet înalt, subțire, un distilat de furie și surpriză.

Sherlock simți lipitoarea buretoasă și udă în mâna sa. Înainte ca Balthassar să apuce să schițeze vreun gest, înainte ca pumele să apuce să sară, Sherlock ridică lama cuțitului și o reteză în două. Lipitoarea se chirci și se răsuci, picurându-i în palmă sângele lui Balthassar. Sherlock se întoarse, ținând în fiecare mână câte o jumătate, și le aruncă spre cele două pume care acum veneau înspre el.

Văzându-le reacția mai devreme, pe veranda lui Balthassar, Sherlock crezuse că animalele aveau să se sperie și să fugă înspăimântate, dar fu surprins. Pumele prinseră jumătățile de lipitoare din aer ca pe niște resturi de mâncare aruncate lor de la masă și le înghițiră întregi.

Și continuară să se apropie.

Dar nu de Sherlock. Ci de Balthassar.

Sherlock se dădu încet într-o parte. Pumele nu-i dădură nicio atenție și înaintară în continuare spre Balthassar.

Totul avea logica sa, ciudată. Bărbatul care le dominase atâta vreme era acum rănit și slab, iar lipitoarea de care se temuseră dispăruse. Puterea pe care Balthassar o avusese asupra lor părea să se fi spulberat. Acum ele aveau puterea. El nu le mai putea face niciun rău.

Balthassar se dădu câțiva pași în spate. Îndărătul lui marginea stâncii se prăbușea brusc. Spuse ceva în limba cu care cândva le controlase pe cele două feline, dar ele nu-l băgară în seamă.

Sherlock se uita cu gura uscată și inima bubuindu-i în piept. Balthassar mai făcu un pas în spate, cu mâinile ridicate într-un gest defensiv, dar, în loc să se așeze pe o suprafață solidă, talpa dreaptă îi atârnă brusc în gol peste buza stâncii, și el căzu, urlând, în întuneric.

Pumele rămaseră acolo o clipă, privind în jos, și apoi, fără să se uite una la alta sau la Sherlock, se avântară în sus, pe dealuri.

Sherlock stătu și el o vreme, să-și recapete suflul, așteptând ca durerea din umăr să i se domolească. Brațul lui nu părea rupt. Măcar atât.

Pumele nu se mai întoarseră.

În cele din urmă, Sherlock se întoarse către locul unde calul său se zbârlise de frică și îl liniști, lovindu-l ușor pe coapse până când animalul încetă să tremure. Apoi se săltă în șa și-și continuă călătoria în josul pantei care ducea spre câmpie.

La poalele peretelui de stâncă dădu de trupul lui Balthassar. Zăcea, răsucit și strâmb, într-un petic de iarbă strivită. Lipitorile îi dispăruseră de pe față. Probabil, în clipa când sângele

încetase să-i circule prin vene, plecaseră să-și caute alte prăzi. Nu era neapărat o decizie logică, ci una instinctivă.

Sherlock adormise probabil în șa la întoarcere, pentru că se trezi în timp ce calul mergea la pas la periferia orașului, iar la orizont se vedea o geană de lumină. Lăsă animalul legat lângă grajd și o luă spre hotel. Avea să-și ridice depozitul mai târziu.

Sala de mese era goală când intră, și Sherlock o luă spre camera lui. Nimeni nu încercă să-l oprească. Aproape că se aștepta să sară cineva și să-l atace sau să-i sară ceva pe umeri când se întorcea cu spatele, dar nu se întâmplă nimic. Atmosfera era pașnică și liniștită. Sherlock intră încet în camera lui și se strecură sub pături. Părea că nu se petrecuse nimic, că nici nu părăsise camera din clipa în care intrase, în dimineața aceea, după lunga excursie prin câmpie de la casa lui Balthassar, cu Matty și Virginia.

Dormi fără să viseze, sau, dacă visă, nu-și aminti visele la sculare, ceea ce era probabil bine.

Când se trezi, soarele strălucea prin fereastra dormitorului. Stătu o vreme în pat, îndosariind în minte cele întâmplate și categorisindu-le în amintiri. Apoi se îmbrăcă și se duse jos.

Amyus Crowe era în sala de mese, discutând cu doi dintre agenții Pinkerton. Le spuse ceva, apoi se îndreptă spre Sherlock în timp ce necunoscuții plecau.

– Nu prea te-am văzut de ieri-dimineață, spuse el. Am fost ocupat cu Pinkertonii, dar Matty și Virginia zic că nici n-ai ieșit din cameră. Cred că ai avut mare nevoie de somn.

– Într-adevăr, zise Sherlock.

– Ai niște zgârieturi pe mâini de care nu-mi amintesc de ieri.

– Cred că mi-au apărut peste noapte, zise Sherlock.

– Poate că da.

Crowe se uită la el cu o privire calmă timp de câteva secunde.

– Ce s-a mai întâmplat? întrebă Sherlock. Ce vești avem despre Balthassar și invadarea Canadei?

– Atacul cu baloane asupra armatei confederate a fost anulat, răspunse Crowe. Cineva a dat foc baloanelor. Probabil unul dintre agenții lui Balthassar. Asta e teoria generală, cel puțin, și cine sunt eu să mă îndoiesc de ea?

– Măcar a fost evitat un masacru, observă Sherlock.

– Într-adevăr, consimți Crowe. Secretarul de stat voia o confruntare majoră între trupele lui și ale lui Balthassar, dar ordinele lui au întârziat cine știe cum și eu am profitat de ocazie ca să-mi pun un plan în aplicare. Ne-am folosit de John Wilkes Booth ca să convingem armata lui Balthassar să se împrăștie. Omul ăsta poate fi foarte persuasiv când ia medicamentele potrivite și i se oferă o alternativă la galere. Nu cred că mulți soldați aveau chef de o adevărată bătălie. Au fost bucuroși că li s-a spus să se ducă acasă.

– Și John Wilkes Booth?

– Din punctul de vedere al istoriei, el e deja mort. Un bărbat pe nume John St Hellen va fi internat într-un ospiciu din Baltimore. Dacă va primi medicamentele corecte în doza potrivită, ar trebui să nu pună probleme. Cel puțin până la moarte.

– Deci, încarcerare, spuse Sherlock.

– E un ucigaș, la urma urmei. Are o soartă mai bună decât ar merita.

Sherlock dădu din cap, nu atât pentru că era de acord, cât pentru că nu voia în mod deosebit să se certe.

– Iar noi? Ce facem?

– Noi, zise Crowe, ne întoarcem la New York și cumpărăm bilete pentru Anglia. Asta o să ne ia probabil o zi sau două. Cred că am petrecut aici un timp mai mult decât suficient. Oricât mi-aș iubi țara natală, îmi place mult în Anglia – mai puțin legumele răsfierte și cașul.

– Nu... rămâneți aici? întrebă Sherlock șovăitor.

Crowe clătină din capul său masiv.

– Am prea multe de făcut prin alte părți, zise el. Aici suntem destui, dar în Anglia sunt numai eu. Am o misiune de îndeplinit. În plus, i-am promis fratelui tău că o să te învăț să gândești logic și să folosești dovezile de care dispui, și bănuiesc că nu am făcut pe partea asta atât cât aș fi putut.

Mai târziu în ziua aceea toți patru – Crowe, Virginia, Sherlock și Matty – luară un tren înapoi spre New York, și Crowe le găsi bilete pe un vapor care pleca în câteva zile către Anglia. Reușiră chiar să mănânce la faimosul Niblo's Garden în ultima seară – scoici, desigur, și niște fripturi uriașe –, dar Sherlock își dădu seama că se simte detașat de toate și că urmărește ceea ce se întâmplă aproape lipsit de emoții. Era ca și cum trecuse prin atât de multe în ultimele câteva zile încât ceva se durificase în el. Speră că avea să se înmoaie la loc în curând. Nu-i plăcea sentimentul de a fi separat de restul lumii.

Virginia își făcea griji pentru el, își dădu Sherlock seama. Îi arunca priviri constante în timp ce mâncau, și o dată sau de două ori își odihnise o clipă mâna pe brațul lui, apoi și-o luase când văzuse că el nu reacționează.

Câteva zile mai târziu, pe vapor, privind de la balustradă cum portul New York dispărea în depărtare, Sherlock se trezi că tremură în ciuda căldurii soarelui și a absenței vântului. Se simțea bolnav, parcă scos din apele lui, dar nu știa cum să se facă bine.

– Deci, spuse un glas familiar de lângă el, cum a fost marea metropolă a New Yorkului? Ai făcut ceea ce aveai de făcut?

Sherlock întoarse capul. Rufus Stone, violonistul irlandez pe care îl întâlnise în timpul călătoriei spre America, stătea lângă el, sprijinit de balustradă. Avea pe spate cutia viorii și părul negru lung îi atârna desfăcut în jurul gulerului de la haină.

– Credeam că vreți să rămâneți în America, zise Sherlock, surprins.

– A, da, așa am vrut, zise Rufus cu mâhnire. Poate că nu ți-am povestit, dar avusesem oarecari probleme în țara mea și am sperat că plecatul în căutare de comori în celălalt capăt al lumii va fi o mișcare bună, dar se pare că oamenii și-au trimis mesaje chiar și în acest capăt de lume și cineva mă aștepta acolo când am sosit. Rufus oftă. Cine și-ar fi închipuit că irlandezii vor monopoliza toată lumea interlopă din New York ca un cadavru într-un giulgiu?

– Și deci, ce faceți acum? întrebă Sherlock. Unde vă duceți?

– Depinde, zise Rufus, privind pierdut peste apă. Știi cumva pe cineva care are nevoie disperată de un profesor de vioară?

– Oricât ar părea de ciudat, zise Sherlock, cred că știu.

NOTELE AUTORULUI

Iată-ne deci ajunși la sfârșitul celei de a doua aventuri a tânărului Sherlock Holmes. Sper că v-a plăcut s-o citiți tot atât cât mi-a plăcut mie s-o scriu.

În primul volum al seriei, Sherlock a început să-și formeze gândirea logică și spiritul de observație cu ajutorul binevoitorului, dar întru câtva misteriosului Amyus Crowe. L-am arătat de asemenea cum începe să devină cunoscător de albine și de box, punând bazele abilităților și intereselor pe care le manifestă mai târziu în povestirile scrise de Arthur Conan Doyle (în *Semnul celor patru*, de pildă, un boxer fără mănuși îl complimentează spunându-i: „Păcat că nu v-ați ținut de box. Ați fi ajuns departe dacă ați fi rămas în breaslă.“)

În acest volum am încercat să-mi imaginez cum și când a învățat Sherlock să cânte la vioară și, de asemenea, evenimentele care i-au stârnit interesul față de tatuaje (din nou, în povestirile lui Conan Doyle el poate să-și dea seama unde a fost făcut un tatuaj numai analizând pigmenții din cerneală). Într-un sens mai general, am pus aici, într-o măsură, bazele simpatiei pe care Sherlock o va dovedi mai târziu față de America

și de americani (într-una dintre povestirile lui Conan Doyle, el spune că așteaptă ziua când locuitorii Marii Britanii și cei ai Americii vor fi „cetățeni ai aceleiași țări mari, sub un steag ce va reuni drapelul britanic și pe cel american".

Am avut grijă ca lucrurile care apar în această carte să fie cât mai corecte din punct de vedere istoric. Vaporul cu aburi *Scoția* a făcut într-adevăr curse peste Atlantic, luând, de pildă, pasageri de la Liverpool la New York, așa cum a făcut și *Great Eastern*. Nu sunt sigur că a plecat vreodată din portul Southampton, dar, în interesul acestei cărți, am presupus că a făcut-o măcar o dată. *Scoția* și-a început cariera de navă de pasageri în 1862, sub conducerea căpitanului Judkins, și a continuat-o până în 1875; o vreme a deținut recordul celei mai rapide traversări transoceanice, dar consumul de cărbune o făcea neeconomică, așa că nu a adus companiei de navigație Cunard, cea care o construise, profiturile așteptate. După ce a fost folosită câțiva ani în călătoriile în care s-a încercat depunerea pe fundul mării a cablurilor de telegraf transatlantice, *Scoția* a sfârșit, în 1904, prin a se scufunda în afara coastelor insulei Guam, în Oceanul Indian. Detalii despre vaporul *Scoția* și despre alte nave care făceau curse regulate de pasageri peste ocean am cules din următoarele cărți:

H. Philip Spratt, *Transatlantic Paddle Steamers* (*Nave transatlantice cu aburi și zbaturi*), Brown, Son & Ferguson, 1951; Stephen Fox, *Transatlantic – Samuel Cunard, Isambard Brunel, and the Great Atlantic Steamships* (*Transportul peste Atlantic – Samuel Cunard, Isambard Brunel și marile nave cu aburi transatlantice*), Harper Collins, 2003.

Povestea spusă la bordul *Scoției* de căpitanul Judkins, despre ciudata creatură marină, asemănătoare cu o urechelniță,

care a fost găsită agățată de un cablu de telegraf submarin ridicat din străfundurile oceanului, este o invenție a mea, dar asemenea vietăți chiar există. Înfricoșător, dar adevărat. Uitați-vă pe următorul site web dacă nu mă credeți: http://news.ninemsn.com.au/national/1034874/monster-bug-attaches-itself-to-submarine.

Pe de altă parte, lipitoarea roșie uriașă din Borneo cunoscută azi nu suge de fapt sânge, ci se hrănește cu viermele de pământ uriaș de Borneo. Lipitoarea pe care Duke Balthassar o folosește în această carte în scopuri medicinale este o specie deocamdată necunoscută, dar vreau să sugerez că, dat fiind numărul mare de specii animale descoperite în fiecare an, de la insecte la mamifere, este foarte posibil ca, pe undeva prin lume, să existe cu adevărat o lipitoare roșie uriașă care se hrănește cu sânge. Substanța secretată în saliva lipitorilor și care împiedică coagularea sângelui este perfect reală: se numește hirudinină, iar lipitorile sunt tot mai des folosite în spitale pentru a împiedica formarea de cheaguri periculoase de sânge în venele multor pacienți. Dar încă nu se dau pe rețetă!

Reptilele masive care îi vânează pe Sherlock, Matty și Virginia în curtea lui Duke Balthassar sunt varani, șopârle care pot ajunge până la câțiva metri lungime, au o rată a metabolismului mai înaltă decât majoritatea celorlalte reptile și pot fi la fel de inteligente ca un câine mic (experimentele au demonstrat că varanii pot să numere până la șase, deși niciun om de știință n-a explicat încă la ce le-ar folosi asemenea cunoștințe).

Așternerea primelor cabluri transoceanice de telegraf între Irlanda și America este una dintre cele mai incredibile povești ale secolului al nouăsprezecelea. Vă recomand, ca excelent mijloc

de informare, cartea scrisă de John Steele Gordon, *A Thread Across the Ocean – The Heroic Story of the Transatlantic Cable* (*Un fir peste ocean – povestea eroică a cablului transatlantic*), Simon and Schuster, 2002.

Contele Ferdinand von Zeppelin, pe care Sherlock îl întâlnește la bordul vasului *Scoția* și apoi, din nou, ceva mai târziu, a lucrat în armata germană, iar în 1863 a călătorit în America, unde, în Războiul de Secesiune, a funcționat ca observator pe lângă Armata unionistă a Potomacului. În timp ce se afla acolo, a avut experiența hotărâtoare a întâlnirii cu profesorul Thaddeus Lowe, care folosea baloane priponite la sol în misiuni de recunoaștere ale armatei unioniste. Călătoriile cu balonul nu erau pe atunci accesibile civililor, așa că profesorul Lowe l-a trimis pe von Zeppelin să-l viziteze pe asistentul său german John Steiner, care putea discuta cu contele direct în germană, scutindu-l astfel să se chinuie în engleza lui împleticită. Von Zeppelin a făcut prima ascensiune din viața sa într-un balon priponit la sol al lui Steiner. Fascinat de posibilitățile acestui mijloc de transport, el a revenit în America în anii 1870, ca să discute din nou cu Lowe (deși eu am mutat puțintel data acestei călătorii pentru a o aduce în cronologia cărții). Ulterior, întors în Germania, avea să conceapă balonul rigid – zepelinul – care l-a făcut celebru.

Detalii referitoare la New York și la restul Americii în anii 1860 am găsit în: *Translatlantic Crossing – American Visitors to Britain and British Visitors to America in the Nineteenth Century* (*Traversarea Atlanticului – vizitatori americani în Marea Britanie și vizitatori englezi în America în secolul al nouăsprezecelea*), selecție îngrijită de Walter Allen, William Heinemann, 1971;

Matthew Goodman, *The Sun and the Moon – The Remarkable True Account of Hoaxers, Showmen, Dueling Journalists and Lunar Man-Bats in Nineteenth Century New York* (*Soarele și Luna – Minunata poveste adevărată a șarlatanilor, a saltimbancilor, a ziariștilor duelgii și a oamenilor-lilieci în New Yorkul secolului al nouăsprezecelea*), Basic Books, 2008.

Informațiile despre asasinarea lui Abraham Lincoln și despre evenimentele istorice de după aceasta le-am cules din: Anthony S. Pitch, *„They Have Killed Papa Dead!" – the Road to Ford's Theatre, Abraham Lincoln's Murder, and the Rage for Vengeance* (*„L-au omorât pe tata!" – Drumul către Teatrul Ford, asasinarea lui Abraham Lincoln și furia răzbunării*), Steerforth Press, 2008.

A fost neașteptat de dificil să aflu amănunte despre căile ferate americane în anii 1860. Mi-ar fi fost utilă o hartă sau cel puțin un mers al trenurilor care să-mi arate, de pildă, de câte ori trebuia să schimbe trenul cineva care voia să ajungă de la New York până în Pennsylvania. Dacă asemenea cărți există, eu nu am reușit să le găsesc. Puținele amănunte pe care le-am aflat au fost luate din: George Rogers Taylor și Irene D. Neu, *The American Railroad Network, 1861–1890* (*Rețeaua de căi ferate din America, 1861–1890*), University of Illinois Press, 2003; John S. Reese, *Guidebook for Tourists and Travellers over the Valley Railway from Cleveland to Canton* (*Ghid pentru turiștii și călătorii de pe linia Valley Railway de la Cleveland la Canton*) (facsimil al ediției originale din 1880), The Kent State Press, 2002.

În mod bizar, de-a lungul anilor au existat mai multe încercări ale americanilor – unele asociate cu guvernul american, altele nu – de a smulge anumite părți ale Canadei din mâinile Marii Britanii prin forța armelor. În 1864, în timpul Războiului

de Secesiune (sau al Războiului dintre State, cum era cunoscut la vremea respectivă), un grup de soldați confederați a trecut prin Quebec pentru a ajunge în statul american Vermont, care era în mâinile unioniștilor. În 1866, cu doi ani înainte de timpul când se petrece acțiunea acestei cărți, un grup de irlandezi americani a propovăduit ideea invadării statelor canadiene Quebec și Ontario pentru a le folosi ca bază militară de unde să lovească Marea Britanie, în semn de răzbunare pentru ceea ce ei considerau a fi fost ocuparea britanică a Irlandei. De trei ori forțele lor armate au fost trimise în Canada – a doua și a treia oară formate din aproximativ o mie de oameni –, dar prima încercare s-a pierdut pe drum, iar celelalte două au fost respinse prin forța armelor. Mulți ani mai târziu, în 1896, H.A. Herbert, pe atunci secretar al marinei militare a SUA, a ordonat armatei americane să elaboreze un plan de preluare a controlului asupra regiunii Marilor Lacuri și Golfului St Lawrence, dat fiind că, la momentul respectiv, o dispută privitoare la granițele dintre Venezuela și teritoriul britanic al Guyanei Britanice amenința să escaladeze într-un război între SUA și Marea Britanie. Tensiunile, din fericire, s-au risipit. Pentru informațiile de mai sus am consultat, printre altele, The Straight Dope (www.straightdope.com).

Ca și mai înainte, am o datorie de recunoștință atât față de descendenții lui Arthur Conan Doyle, pentru că mi-au acordat permisiunea să scriu aceste cărți, cât și față de agentul meu, Rob Kirby, și față de editorul meu, Rebecca McNally, pentru că mi-au oferit posibilitatea să o public.

La vremea la care dumneavoastră citiți aceste rânduri eu voi fi terminat deja a treilea volum al seriei Tânărul Sherlock

Holmes. Nu am să dezvălui nimic aici, în afară de faptul că e foarte posibil ca în paginile lui să-i însoțiți pe Sherlock și pe fratele său Mycroft în străfundurile Siberiei sau să faceți cunoștință cu misteriosul șobolan uriaș de Sumatra (o poveste, ne va spune Conan Doyle peste ani, pentru care lumea nu este încă pregătită). Sau amândouă. Nu am decis încă. Citiți în continuare și veți afla.